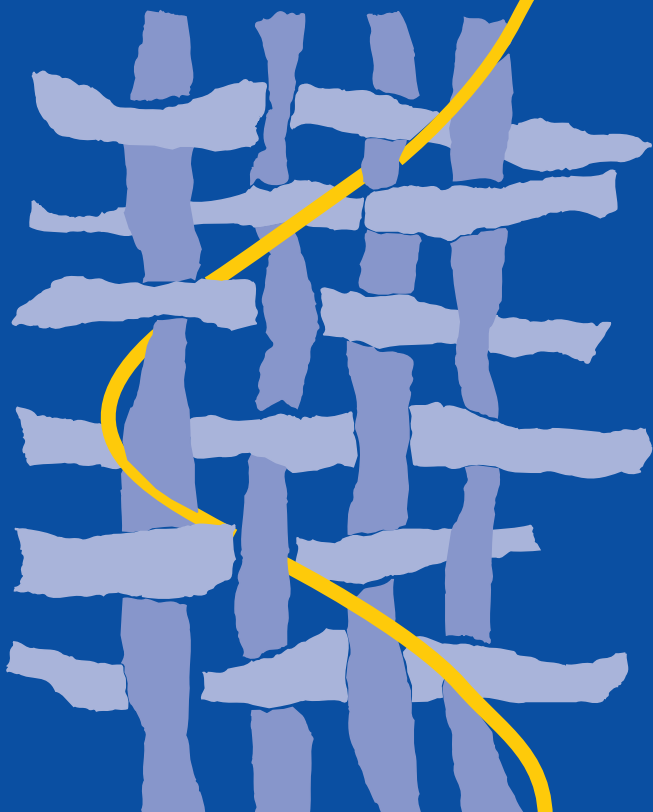

Europeiska Ombudsmannen

ÅRSRAPPORT FÖR 1996

E U R O P E I S K A U N I O N E N

Europeiska Ombudsmannen

ÅRSRAPPORT

1996

STRASBOURG 21 APRIL 1997

JOSÉ MARÍA GIL-ROBLES GIL-DELGADO

ORDFÖRANDE FÖR EUROPAPARLAMENTET

97-113, RUE BELLIARD

B - 1047 BRYSEL

Herr ordförande,

I enlighet med artikel 138e.1 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen och artikel 3.8 i Europaparlamentets beslut om förordningar och allmänna villkor som reglerar ombudsmannens arbetsuppgifter framlägger jag härmed min rapport för år 1996.

JACOB SÖDERMAN,
EUROPEISKA OMBUDSMANNEN

1	FÖRORD AV DEN EUROPEISKA OMBUDSMANNEN	9
2	KLAGOMÅL TILL OMBUDSMANNEN	13
2.1	DE RÄTTLIGA GRUNDERNA FÖR OMBUDSMANNENS ARBETE	13
2.2	BEHANDLING AV KLAGOMÅL	14
2.2.1	DEN EUROPEISKA OMBUDSMANNENS ÄMBETSOMRÅDE	14
2.2.2	UPPTAGNA KLAGOMÅL	16
2.2.3	GRUNDER FÖR UNDERSÖKNINGAR	17
2.3	ANALYS AV KLAGOMÅLEN	17
2.4	RÅD ATT KONTAKTA ANDRA INSTANSER	18
2.5	BESLUT SOM FÖLJER PÅ OMBUDSMANNENS UNDERSÖKNING	18
3	BESLUT SOM FÖLJER PÅ EN UNDERSÖKNING	21
3.1	KLAGOMÅL I VILKA ADMINISTRATIVA MISSFÖRHÅLLANDEN HAR INTE PÅTRÄFFATS	21
3.1.1	EUROPAPARLAMENTET	21
	Uppsägning	21
3.1.2	EUROPEISKA KOMMISSIONEN	22
	Kärnvapenprov i franska Polynesien	22
	Bedömningsmetod av ansökningar under LIEN Phare-Tacis	24
	Tillgång till information som innehas av kommissionen	27
	Rättigheter för personer inom anställningsreserven	28
	Tillgång till information om kommissionens program	30
	Tillgång till ett kommissionsdokument	30
	Konfidentialitet av information om kärnmaterial	32
	Åtgärder vidtagna efter att tullens verksamhet vid gränserna avskaffades	34
	Överbeläggningen på Europaskolan Bryssel II	36
	Antagning från en reservlista efter ett uttagningsprov	37
	Medborgarskap som förutsättning för ett bidrag	38
3.2	KLAGOMÅL TILLBAKADRAGNA AV DEN KLAGANDE	41
3.2.1	EUROPEISKA KOMMISSIONEN OCH EUROPAPARLAMENTET	41
	Oriktiga upplysningar från kommissionen och parlamentet	41
3.3	KLAGOMÅL LÖSTA AV INSTITUTIONEN	42
3.3.1	EUROPAPARLAMENTET	42
	Tillgång till närvarolistorna för Europaparlamentets ledamöter	42

3.3.2	EUROPEISKA UNIONENS RÅD	44
	Tillgång till dokument som innehas av rådet	44
3.3.3	EUROPEISKA KOMMISSIONEN	46
	Ekonomisk kompensation till ett företag för dess förberedande arbete	46
	Dröjsmål vid besvarande av informationsförfrågningar	48
	Utebliven betalning av utlovad subvention	49
	Tilldelning av blå flagg som tecken på att en strand är ren	49
	Sen betalning av en faktura	51
	Direktivet om annan försäkring än livförsäkring	51
	Ersättning för rese- och uppehållskostnader	53
	Tillgång till information om resultatet av ett uttagningsprov	54
	Försenat svar från kommissionen	55
3.3.4	EURATOMS INSTITUT	55
	Icke uppfyllande av kommissionens avtalsenliga förpliktelser	55
3.4	KLAGOMÅL AVSLUTADE MED KRITISK ANMÄRKNING	57
3.4.1	EUROPAPARLAMENTET	57
	Öppet uttagningsprov: rätt att få sina provresultat omprövade	57
3.4.2	EUROPEISKA UNIONENS RÅD	58
	Uteslutning från ett uttagningsprov	58
3.4.3	EUROPEISKA KOMMISSIONEN	60
	Europeiska kommissionens behandling av ärendet beträffande underlåtenheten att utföra en miljökonsekvensutredning: Newbury Bypass	60
	Europeiska kommissionens behandling av ärendet beträffande underlåtenheten att utföra en miljökonsekvensutredning: Motorväg M40	68
	Underlåtenheten att besvara begäran om mer tid	75
3.5	KLAGOMÅL OM ADMINISTRATIVA MISSFÖRHÅLLANDEN SOM LETT TILL OMBUDSMANNENS FÖRSLAG TILL REKOMMENDATIONER	80
3.5.1	EUROPEISKA MILJÖBYRÅN	80
	Underrättelse om skälen till att en sökandes kandidatur inte godkänts	80
3.6	OMBUDSMANNENS UNDERSÖKNINGAR PÅ EGET INITIATIV	82
	Offentlig tillgång till gemenskapsinstitutionernas handlingar	82

4 FÖRBINDELSER MED EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA KOMMISSIONEN 89

4.1	EUROPAPARLAMENTET OCH UTSKOTTET FÖR FRAMSTÄLLNINGAR	89
4.2	EUROPEISKA KOMMISSIONEN	91

5 FÖRBINDELSER MED NATIONELLE OMBUDSMÄN OCH LIKANDE ORGAN 93

6 INFORMATIONSKAMPANJ 97

6.1	PUBLIKATIONER	97
------------	----------------------	----

6.2	KONFERENSER OCH MÖTEN	98
6.3	PUBLIC RELATIONS	102

BILAGOR		103
A.	STATISTIK	103
B.	KONFERENSER OCH BESÖK	109
C.	FÖREDRAG AV DEN EUROPEISKA OMBUDSMANNEN	113
D.	ARTIKLAR OCH INTERVJUER	115
E.	UTGIFTER	121
F.	EUROPEISKA OMBUDSMANNENS PERSONAL	123

1

FÖRORD AV DEN EUROPEISKA OMBUDSMANNEN

Årsrapporten för 1996 är den första som omfattar den europeiska ombudsmannens hela verksamhetsår. I årsrapporten för 1995 redogjorde jag utförligt för såväl kontorets funktioner och arbetsprocedurer som för de administrativa uppgifter som ingår i upprättandet av det. Jag förklarade också hur viktigt det är att ombudsmannens arbete sker öppet och vilken sorts bestämmelser som skall följas i detta hänseende. I den här årsrapporten ligger tonvikten emellertid på att rapportera om hur ombudsmannen behandlar ärenden.

BEHANDLING AV KLAGOMÅL OCH INITIATIV

Fullföljandet av processen med att upprätta kontoret har krävt avsevärt mycket administrativt arbete, särskilt när det gäller rekrytering av ny personal och utveckling av arbetsprocedurer och tekniska informationstjänster. Samtidigt har det blivit möjligt att intensifiera behandlingen av klagomål. Ombudsmannen behandlade 1041 ärenden under 1996.

Av dessa var 842 nya klagomål som togs emot under 1996. De flesta inlämnades av enskilda medborgare. Endast 86 klagomål kom ursprungligen från företag och föreningar. Europaparlamentets ledamöter överlämnade 29 klagomål och tio framställningar överfördes från utskottet för framställningar, med den klagandes godkännande, för att behandlas som klagomål. Tre undersökningar på eget initiativ påbörjades under året.

Undersökningar påbörjades i 210 fall, inklusive de tre egna initiativen. Undersökningarna avslutades i 102 fall. De avslutade undersökningarna resulterade i att "inga administrativa missförhållanden" uppdagades i 82 fall. Två klagande drog tillbaka sina klagomål. Tolv ärenden avgjordes av institutionen på ett sätt som tillfredsställde den klagande. Detta gjordes vanligtvis av Europeiska kommissionen och visar en positiv attityd gentemot medborgare och ombudsmannens arbete. Delvis som ett resultat av detta förekom inga fall då en vänskaplig förlikning uppnåddes som ett resultat av ombudsmannens verksamhet.

Under året upptäcktes 34 fall av administrativa missförhållanden. Av dessa avslutades 32 med en kritisk anmärkning till berörd institution eller organ. Detta innebär att förslag till rekommendationer inte ansågs nödvändiga med tanke på omständigheterna i fallen. Ett klagomål och ett av de egna initiativen resulterade i förslag till rekommendationer till berörda institutioner eller organ.

Utgången av klagomålen under 1996 återspeglar det faktum att europeiska ombudsmannens kontor fortfarande befinner sig i uppbyggnadsskedet. Som ett resultat av de förfaranden som fastställs i ombudsmannens stadga och som förklarades i förra årets rapport måste nästan sex månader tillåtas för formell prövning, insamling av information och översättning. Den första helårsrapporten återspeglar därför i första hand de resultat som har uppnåtts under årets andra hälft. Det var först då det verkligen blev möjligt att klara ut ärenden. Utgången av klagomålen kommer i framtiden säkert att vara mer till de klagandes fördel.

Möjligheterna att söka vänskapliga förlikningar med gemenskapsinstitutioner som berörs av klagomål och att följa arbetet i Europaparlamentet och dess utskott för framställningar kommer att vara mycket större under 1997. Detta beror på att parlamentet för dessa syften vid behandlingen av ombudsmannens budget för 1997 har gjort det möjligt att öppna en liten filial i Bryssel.

INFORMATION TILL EUROPEISKA MEDBORGARE

Under året avslutades undersökning om tillåtlighet i 921 fall. I 323 av dessa (35 %) låg klagomålet inom den europeiska ombudsmannens ämbetsområde och i 598 (65 %) ärenden utanför.

Samtliga ombudsmän tar emot klagomål som ligger utanför deras ämbetsområde. I den europeiska ombudsmannens fall förefaller antalet sådana klagomål att sakta minska, även om antalet fortfarande är relativt stort.

Jag har tacklat det här problemet genom att ge de europeiska medborgarna mer tydlig information om den europeiska ombudsmannens existens och uppdrag. Jag har också i detta syfte besökt medlemsstaterna. Dessa satsningar presenteras i årsrapporten.

Såväl som att media regelbundet förses med information har det funnits ett nära samarbete med Europaparlamentets informationskontor, Europeiska kommissionens representationer samt de nationella ombudsmännens kontor och liknande organ i medlemsstaterna. Detta samarbete har syftat till att distribuera exakt information och rikta den till medborgare, företag och föreningar, målgrupper som verkligen har behov av att känna till möjligheten att klaga på eventuella administrativa missförhållanden i gemenskapsinstitutioners och gemenskapsorgans verksamheter. Denna informationskampanj kommer att fortsätta under 1997 och särskilt koncentreras kring de regionala ombudsmännen och liknande organ, som har stor betydelse i många medlemsstater.

Vidare råddes de klagande i 243 av de otillåtna fallen till att vända sig till ett behörigt organ, vanligtvis en nationell ombudsman eller ett liknande organ (130 fall). I

47 fall råddes antingen de klagande till att göra en framställan till parlamentet eller så överfördes klagomålet direkt, med den klagandes godkännande, för att behandlas som en framställan.

Många av de otillåtna klagomålen ställde frågor om gemenskapsrätt. Jag har därför initierat ett flexibelt samarbete som i framtiden kanske kan utvecklas till ett aktivt nätverk med organ på europeisk och nationell nivå som behandlar klagomål som avser gemenskapsrätt. Ett seminarium anordnades den 12 och 13 september 1996 i Strasbourg. Deltagare var Europaparlamentet, rådet och kommissionen, de nationella ombudsmännen och liknande organ (vanligtvis utskott för framställningar). En särskild inbjudan skickades till utskottet för framställningar i Europaparlamentet som representerades vid sammanträdet.

Vid sammanträdet kom man allmänt överens om att samarbetet mellan berörda organ skall upprättas på informell och flexibel grund och på lika villkor. Samarbetet skulle bestå i utbyte av information, åsikter och råd rörande frågor om gemenskapsrätt i syfte att handlägga medborgarnas begäran och klagomål på ett mera effektivt sätt.

Man beslöt även att etablera ett nätverk med samverkande tjänstemän och detta fullföljdes under 1996. Under det följande året planerar man att ge ut ett nyhetsbrev för samverkande tjänstemän och att anordna ett seminarium för i första hand samverkande tjänstemän så att dessa kan fördjupa sina kunskaper i gemenskapsrätt. Detta samarbete skulle kunna utgöra ett viktigt led i uppgiften att göra gemenskapsrätten till en levande realitet på alla nivåer i den europeiska unionen.

Jag skulle vilja tacka alla gemenskapsinstitutioner och gemenskapsorgan för den konstruktiva och hjälpsamma attityd som de har visat under året i samröret med europeiska ombudsmannens kontor. Jag skulle också vilja tacka de nationella ombudsmännen och utskotten för framställningar för den samarbetsanda som de har visat i våra gemensamma aktiviteter. Slutligen skulle jag vilja uttrycka min tacksamhet till ledamöterna och tjänstemännen vid Europaparlamentet för den vägledning och det bistånd som jag har fått vid upprättandet av denna nya institution.

Den samarbetsvilliga och positiva atmosfär som jag har arbetat i under året visar, enligt min åsikt, att det finns ett genuint engagemang bland berörda parter för att skapa ett mänskligare och mer socialt Europa för dess medborgare.

JACOB SÖDERMAN

Europeiska ombudsmannens viktigaste uppgift är att ta itu med administrativa missförhållanden som rör gemenskapsinstitutioners och gemenskapsorgans verksamheter. Möjliga fall av administrativa missförhållanden kommer till ombudsmannens kännedom genom i första hand klagomål som har ingetts av europeiska medborgare. Ombudsmannen har också möjlighet att företa undersökningar på eget initiativ.

Alla unionsmedborgare, eller ickemedborgare som bor i en medlemsstat, kan inge klagomål till ombudsmannen. Företag, föreningar eller andra organ med säte i unionen kan också klaga. Klagomålen kan inges antingen direkt till ombudsmannen eller genom en ledamot av Europaparlamentet.

Om den klagande så kräver behandlas hans eller hennes klagomål konfidentiellt. Som framgår av ombudsmannens årsrapport för 1995 och utskottet för framställningars rapport om ombudsmannens rapport skall klagomål till ombudsmannen inte behandlas konfidentiellt om inte den klagande så begär. Det är viktigt att ombudsmannen arbetar så öppet och med så god insyn som möjligt, både för att europeiska medborgare skall kunna följa och förstå hans arbete och för att vara ett gott föredöme för andra.

Under 1996 behandlade ombudsmannen 1041 ärenden. Av dessa var 842 nya klagomål som togs emot under 1996, varav 717 hade skickats direkt från enskilda medborgare, 46 från föreningar och 40 från företag. Ledamöter av Europaparlamentet bidrog med 29 klagomål och tio framställningar överfördes till ombudsmannen genom parlamentsutskottet för framställningar för att behandlas som klagomål och 196 ärenden överfördes från 1995. Ombudsmannen påbörjade också tre undersökningar på eget initiativ. (Se Bilaga A, Statistik, s. 103)

2.1 DE RÄTTSLIGA GRUNDERNA FÖR OMBUDSMANNENS ARBETE

Ombudsmannens arbete utförs i enlighet med artikel 138e i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen och den europeiska ombudsmannens stadga.¹

I artikel 14 i stadgan föreskrivs att ombudsmannen skall anta bestämmelser för genomförande. På grund av den europeiska ombudsmannens begränsade erfarenhet av ämbetsutövning antogs under 1996 bestämmelser för genomförande på indikativ och provisorisk grund.

¹ Europaparlamentets beslut 94/262 av den 9 mars 1994 om regler och allmänna villkor för ombudsmannens ämbetsutövning. EGT nr L 113, 1994, s. 15.

I bestämmelserna, som antogs den 4 september 1996, behandlas det inre arbetet i den europeiska ombudsmannens ämbete. För att bestämmelserna skall kunna utgöra ett dokument som är begripligt och användbart för medborgarna innehåller det emellertid även visst material som avser andra institutioner och organ som redan nämns i den europeiska ombudsmannens stadga.

Ombudsmannen har informerat Europaparlamentets utskott för framställningar och utskottet för arbetsordningen, valprovning och ledamöters immunitet om att bestämmelser för genomförande har antagits på indikativ och provisorisk grund. Under 1997 kommer han att anta formella och varaktiga bestämmelser för genomförande.

Som framgår av ombudsmannens årsrapport för 1995 och motsvarande rapport från utskottet för framställningar finns det en överenskommelse mellan utskottet och ombudsmannen om ömsesidig överföring av klagomål och framställningar i tillämpliga fall. Under 1996 överfördes tio framställningar till ombudsmannen, med den klagandes godkännande, för att behandlas som klagomål. Fem klagomål överfördes till utskottet för framställningar, med den klagandes godkännande, för att behandlas som framställningar. Vidare rådde ombudsmannen den klagande i 42 fall till att göra en framställan till Europaparlamentet.

Med anledning av överenskommelsen och den tillfredsställande praktiska tillämpningen av den har ombudsmannen inte ansett det vara nödvändigt att utarbeta ett förslag enligt artikel 161.1 i Europaparlamentets arbetsordning. Om det emellertid finns behov av att parlamentet antar bestämmelser för sina egna förfaranden vad avser artikel 3.7 och 3.8 i den europeiska ombudsmannens stadga är ombudsmannen villig att överväga att för detta ändamål utarbeta ett förslag.

2.2 BEHANDLING AV KLAGOMÅL

Alla klagomål som sänds till ombudsmannen registreras och bekräftas. I en skriftlig bekräftan informeras den klagande om förfarandet vid bedömningen av hans eller hennes klagomål. I brevet anges även namn och telefonnummer till den juridiska handläggare som handlägger klagomålet. Nästa steg är att undersöka om klagomålet ligger inom ombudsmannens ämbetsområde.

2.2.1 DEN EUROPEISKA OMBUDSMANNENS ÄMBETSOMRÅDE

Den europeiska ombudsmannens ämbetsområde, som fastställs i artikel 138e i EG-fördraget, ger honom befogenhet att från varje unionsmedborgare eller varje annan fysisk eller juridisk person som är bosatt eller har sitt säte i en medlemsstat ta emot klagomål om administrativa missförhållanden i gemenskapsinstitutionernas el-

ler gemenskapsorganens verksamhet, med undantag för domstolen och förstainstansrätten då dessa utövar sina domstolsfunktioner. Ett klagomål ligger utanför ämbetsområdet om

- 1) den klagande inte är behörig att inge något klagomål,
- 2) det inte riktas mot en gemenskapsinstitution eller ett gemenskapsorgan,
- 3) det riktas mot domstolen och förstainstansrätten i dessas utövande av sina domstolsfunktioner, eller
- 4) det inte rör ett möjligt administrativt missförhållande.

Vem är berättigad till att klaga?

En colombiansk medborgare klagade hos ombudsmannen på de tyska myndigheterna. Den klagande påstod att de tyska myndigheterna hade kränkt hans mänskliga rättigheter genom att hålla honom fängslad i stället för att utvisa honom till Colombia. Ombudsmannen ansåg att klaganden enligt fördraget var behörig att inge klagomål eftersom han fysiskt befann sig inom unionens territorium. Emellertid föll klagomålet utanför ämbetsområdet eftersom det inte var riktat mot någon gemenskapsinstitution eller något gemenskapsorgan. Ombudsmannen påbörjade därför inte någon undersökning.

(Klagomål 972/24.10.96/FMO/DE/DT)

Exempel på klagomål som inte rör möjligt administrativt missförhållande

En ledamot av Europaparlamentet framförde klagomål till ombudsmannen angående påstått administrativt missförhållande i utskottet för framställningar. Han hävdade betydande förseningar i utskottets behandling av framställningarna, diskriminering av holländsktalande medborgare och schemaläggning av utskottets sammanträden så att dessa krockade med sammanträden i andra parlamentsutskott.

I sitt beslut återopade ombudsmannen att rätten för varje unionsmedborgare att göra framställningar till Europaparlamentet har sin rättsliga grund i artiklarna 8d och 138d i fördraget och har därför ett "konstitutionellt" värde. Metoden för behandling av framställningar är därför av yttersta vikt. Allvarliga och ihållande svårigheter vid behandlingen av framställningar skulle kunna inkräkta på medborgarnas rätt till att framställningarna undersöks på ett någorlunda effektivt sätt. Det kommer emellertid an på Europaparlamentet självt att organisera sina tjänster på ett sådant sätt så att dess institutionella funktioner kan genomföras. Anklagelserna gav upphov till politiska frågor snarare än en fråga om ett missförhållande som skulle kunna ligga inom ombudsmannens ämbetsområde. Ombudsmannen påbörjade därför inte någon undersökning i frågan.

(Klagomål 420/9.2.96/PLMP/B)

I ett annat fall kritiserade en spansk klagande ett påstått beslut av Europeiska kommissionen att förbjuda Ritt BIERREGAARD, kommissionären med ansvar för miljön, att publicera en bok i dagboksform om erfarenheterna under sina första sex månader vid kommissionen.

Enligt ett pressmeddelande som utfärdats av BIERREGAARD grundades tillbaka-dragandet av boken från publicering på ett personligt beslut. Det fanns därför inte något administrativt agerande som skulle kunna bli föremål för klagomål hos ombudsmannen som därför inte kunde undersöka fallet.

(Klagomål 266/29.11.95/MJA/ES)

2.2.2 UPPTAGNA KLAGOMÅL

Ett klagomål som ligger innanför ombudsmannens ämbetsområde måste uppfylla ytterligare kriterier för tillåtlighet innan ombudsmannen kan påbörja en undersökning. De kriterier som fastställs i den europeiska ombudsmannens stadga är följande:

- 1) Författaren till och det föremål som klagomålet gäller måste kunna identifieras (art. 2.3 i stadgan).
- 2) Klagomål skall inges inom två år från den dag då de fakta som det grundas på kom till den klagandes kännedom (art. 2.4).
- 3) Klagomålet måste ha föregåtts av tillämpliga administrativa hänvändelser till berörd institution eller berört organ (art. 2.4).
- 4) I händelse av klagomål som rör arbetsförhållanden mellan institutionerna och organen och deras tjänstemän och anställda, måste alla möjligheter att inlämna interna administrativa förfrågningar och klagomål vara uttömda innan klagomålet inlämnas (art. 2.8).
- 5) Ombudsmannen får inte ingripa i mål som behandlas i domstol eller ifrågasätta en domstols beslut (art. 1.3).

Ett exempel på otillåtlighet

En österrikare framförde klagomål till ombudsmannen om att ett prov som hade anordnats av Europeiska kommissionen för administratörer med österrikisk nationalitet inte hade skötts korrekt. Han påstod bland annat att de skriftliga proven inte hade bedömts av uttagningskommitténs medlemmar utan av externa bedömare från det österrikiska utrikesdepartementet och att de sökandes anonymitet inte hade respekterats.

Målet hade redan anhängiggjorts vid förstainstansrätten. Eftersom de rättsliga förfarandena berörde samma parter och samma fakta som klagomålet till

ombudsmannen var artikel 1.3 i stadgan tillämplig och ombudsmannen kunde inte behandla anklagelserna
(Klagomål 216/8.11.95/MH/A)

2.2.3 GRUNDER FÖR UNDERSÖKNINGAR

Ombudsmannen kan behandla klagomål som ligger innanför hans ämbetsområde och som uppfyller kriteriet på tillåtlighet. Enligt artikel 138e i EG-fördraget kan ombudsmannen "företa de undersökningar som han finner berättigade". I vissa fall saknas tillräckliga grunder för att ombudsmannen skall påbörja en undersökning, även om klagomålet är tekniskt tillåtet. När ett klagomål redan har behandlats som en framställan av utskottet för framställanden i Europaparlamentet anser ombudsmannen normalt att det inte finns några grunder för att han ska påbörja en undersökning, såvida inte nya bevis har företetts.

Ett exempel på ett klagomål där grunder för undersökning saknas

Ett klagomål framfördes till den europeiska ombudsmannen rörande den samverkande utvecklingsenheten i FAS-programmet som finansieras av Europeiska socialfonden. Den klagande påstod att en ansökan om anslag från FAS hade blivit orättvist bedömd. Den klagande kunde emellertid inte förete bevis som stöd för anklagelserna. Ombudsmannen beslöt därför att det saknades tillräckliga grunder för att påbörja en undersökning.

(Klagomål 582/12.5.96/MG/IRL)

2.3 ANALYS AV KLAGOMÅLEN

Av de 842 nya klagomål som registrerades under 1996 härrörde 17 % ursprungligen från Förenade kungariket, 14 % från Tyskland, 11 % från Spanien, 11 % från Frankrike och 10 % från Italien. En fullständig analys av klagomålen geografiska ursprung finns i Bilaga A, Statistik, s. 103.

Under 1996 avslutades undersökningarna av klagomål för att se om de ligger innanför ämbetsområdet, uppfyller kriteriet om tillåtlighet och att tillräckliga grunder finns för att en undersökning skall påbörjas i 921 fall. Av de undersökta klagomålen föreföll 35 % att ligga inom ombudsmannens ämbetsområde, 254 uppfyllde kriteriet på tillåtlighet men i 47 fall saknades tillräckliga grunder för en undersökning. Undersökningar påbörjades därför i 207 fall.

De flesta av de klagomål som ledde till en undersökning riktades mot Europeiska

kommissionen (81 %). Som framgår av årsrapporten för 1995 är kommissionen det huvudsakliga gemenskapsorgan som fattar beslut som har en direkt inverkan på medborgarna. Det är därför normalt att det skulle vara det huvudsakliga föremålet för medborgarnas klagomål. Europaparlamentet fick ta emot 19 klagomål och Europeiska unionens råd fyra klagomål.

De huvudtyperna av påstådda administrativa missförhållanden var underlåtenhet att säkra uppfyllelse av skyldigheter, det vill säga underlåtenhet av Europeiska kommissionen att fylla sin funktion som "fördragets övervakare" gentemot medlemsstaterna (83 fall), otillfredsställande procedurer eller underlåtenhet att respektera rätten till försvar (30 fall), brist på öppenhet (30 fall), orättvisa eller maktmissbruk (16 fall), felaktigt eller inkompetent handlande (18 fall), onödiga förhållningar samt diskriminering (respektive 15 fall).

2.4 RÅD ATT KONTAKTA ANDRA INSTANSER

Om ett klagomål ligger utanför ämbetsområdet eller är otillåtet försöker ombudsmannen att råda den klagande till att vända sig till en annan instans som skulle kunna behandla klagomålet. Under 1996 gavs detta råd i 243 ärenden, varav de flesta berörde gemenskapslagstiftning. I 130 ärenden råddes den klagande till att inge klagomålet till en nationell eller regional ombudsman eller liknande organ. I 42 ärenden råddes de klagande till att göra en framställan till Europaparlamentet. Utöver detta överfördes fem klagomål till utskottet för framställningar, med den klagandes godkännande, för att behandlas som framställningar. I 43 ärenden rådde ombudsmannen de klagande till att kontakta Europeiska kommissionen. I den här siffran ingår vissa ärenden då ett klagomål mot kommissionen förklarades som otillåtet på grund av att tillämpliga administrativa hänvändelser inte hade gjorts till kommissionen.

2.5 BESLUT SOM FÖLJER PÅ OMBUDSMANNENS UNDERSÖKNING

När ombudsmannen beslutar om att påbörja en undersökning angående ett klagomål är det första steget att sända klagomålet och eventuella bilagor till den eller det berörda gemenskapsinstitutionen eller gemenskapsorganet för ett första yttrande. När det första yttrandet har tagits emot sänds det till den klagande för eventuella kommentarer.

I vissa fall agerar institutionen eller organet själv för att avgöra fallet till den klagandes tillfredsställelse. Om det första yttrandet tyder på detta avslutas fallet som "avgjort av institution". I andra fall beslutar den klagande att avstå från att klaga och fallet avslutas av den anledningen.

Om klagomålet varken avgörs av institutionen eller tas tillbaka av den klagande fortsätter ombudsmannen sina undersökningar. Om några administrativa missförhållanden inte uppdagas informeras därefter den klagande och institutionen eller organet och fallet avslutas.

Om det vid ombudsmannens undersökningar avslöjas administrativa missförhållanden försöker han att uppnå en vänskaplig förlikning för att de skall upphöra och för att tillfredsställa den klagande. Om en vänskaplig förlikning inte är möjlig eller om ett försök till en sådan misslyckas, avslutar ombudsmannen fallet med en kritisk anmärkning till den eller det berörda institutionen eller organet eller beslutar om att administrativa missförhållanden förekommer, med förslag till rekommendation.

En kritisk anmärkning anses tillämpligt i fall då missförhållandet inte bedöms ge vidare följder och några uppföljande åtgärder från ombudsmannen inte krävs.

I de fall då uppföljande åtgärder från ombudsmannen bedöms som nödvändiga (det vill säga i mer allvarliga fall av missförhållande eller fall som kan vara prejudicerande), fattar han ett beslut med förslag till rekommendationer till den berörda institutionen eller det berörda organet. I enlighet med artikel 3.6 i den europeiska ombudsmannen stadga måste institutionen eller organet sända in ett detaljerat yttrande inom tre månader. I yttrandet kan ingå ett accepterande av ombudsmannens beslut och en beskrivning av de åtgärder som har vidtagits för att genomföra rekommendationerna.

Under 1996 påbörjade ombudsmannen 210 undersökningar varav 207 avseende klagomål och tre på eget initiativ.

Tolv fall avgjordes av institutionen eller organet. I ytterligare två fall togs klagomålet tillbaka av den klagande. I 82 fall avslöjade ombudsmannens undersökningar inte något administrativt missförhållande.

En kritisk anmärkning riktades i 32 fall till institutionen. Rekommendationer till berörda institutioner och organ förekom i två fall. I dessa ärenden löper fristen på tre månader för ett detaljerat yttrande ut under 1997. (För vidare information, se Bilaga A, Statistik, s. 103)

3.1 KLAGOMÅL I VILKA ADMINISTRATIVA MISSFÖRHÅLLANDEN HAR INTE PÅTRÄFFATS

3.1.1 EUROPAPARLAMENTET

UPPSÄGNING

Beslut i klagomål 11/3.1.95/DK/UK/EF-en mot Europaparlamentet

KLAGOMÅLET

K. skickade ett brev till den europeiska ombudsmannen den 5 december 1994 för att klaga på att Europaparlamentet i Luxemburg hade sagt upp henne utan varsel eftersom hon hade vägrat att underteckna ett felaktigt sammanträdesprotokoll.

UNDERSÖKNINGEN

När den första europeiska ombudsmannen hade valts, inleddes undersökningarna. Den 22 februari 1996 mottog ombudsmannen kommentarer om klagomålet från Europaparlamentet. Dessa kopierades för den klagande den 8 mars 1996 och hon svarade med sina anmärkningar den 12 mars.

BESLUTET

1) Bedömning av rättsliga frågor och möjlig tillämplighet av begreppet administrativa missförhållanden

1.1 Den europeiska ombudsmannen accepterar inte att det förelåg ett anställningsförhållande mellan den klagande och Europaparlamentet. Det är ställt utom allt tvivel att den klagande hade ett kontrakt med företaget T. C. S Ltd., som i sin tur hade ett kontrakt med Europaparlamentet. Detta kontrakt förefaller ha varit den rättsliga grunden för arbetsförhållandet mellan den klagande och Europaparlamentet.

1.2 Frånvaron av ett anställningskontrakt är inte avgörande för frågan om administrativa missförhållanden. Den behandling som en person som arbetar i parlamentet såsom den klagande gjorde, skulle kunna utgöra administrativa missförhållanden.

2) Bedömning av fakta

2.1 Det framstår klart från den klagande och bifogad dokumentation och från de undersökningar som genomförts, att arbetsrelationen mellan den klagande och den person som var det huvudsakliga målet för klagomålet, B., hade försämrats före de händelser som till slut ledde fram till klagomålet. Det fanns inga bevis för att denna försämring av arbetsrelationen berodde på eller åtföljdes av administrativa missförhållanden.

2.2 Fakta kring incidenten rörande protokollet var omtvistade. Det var inga tvivel om när och var olika sammanträden ägde rum och vilka som var närvarande, men det fanns åsiktsskillnader om fakta och tolkning av olika förklaringar av vad som skedde vid dessa sammanträde och vad det innebar. Ombudsmannen fann ingenting som tydde på att denna incident orsakades av eller var ett tecken på administrativa missförhållanden. Det förefaller inte troligt att ytterligare undersökningar skulle kunna leda ombudsmannen till att lösa de omtvistade frågorna till fördel för den klagande.

Utifrån ovanstående bedömningar av rättsliga frågor och fakta beslutade ombudsmannen att inga fler undersökningar var motiverade och att fallet skulle avslutas.

3.1.2 EUROPEISKA KOMMISSIONEN

KÄRNVAPENPROV I FRANSKA POLYNESIEN

Beslut i klagomål 34/21.7.95/PMK/EN, 148/28.9.95/BL/ES-DE, 215/07.11.95/FJRC/ES, 242/20.11.95/DS/UK-EN, 243/20.11.95/JF/UK-EN, 244/20.11.95/RSS/UK-EN, 246/22.11.95/JML/UK-EN, 247/22.11.95/HW/UK-EN, 248/22.11.95/DT/UK-EN, 250/22.11.95/GMA/UK-EN, 251/22.11.95/MG/UK-EN, 285/14.12.HNDG/PO-PO, 294/3.1.96/AB/UK-EN, 296/3.1.96/PS/UK-EN, 297/3.1.96/FDN/UK-EN, 299/12.1.96/APW/UK-EN, 301/13.12.95/PB/UK-EN, 323/4.1.96/JM/UK-EN, 326/8.1.96/WMC/UK-EN, 329/8.1.96/CG/UK-EN, 341/8.1.96/JB/UK-EN, 342/8.1.96/RN/UK-EN, 343/8.1.96/CRJ/UK-EN, 344/8.1.96/MD/UK-EN, 345/13.12.95/PM/UK-EN, 351/11.1.96/PLT/UK-EN, 352/10.1.96/DP/UK-EN, 353/10.1.96/RW/UK-EN, 368/16.1.96/MO/UK-EN, 369/16.1.96/DH/UJ-EN, 370/16.1.96/RB/UK-EN, 375/18.1.96/LF/UK-EN, 379/26.1.96/PE/UK-EN, 380/25.1.96/AS/UK-EN, 386/22.1.96/AH/UK-EN, 399/31.1.96/J&J/UK-EN, 410/7.2.96/EHW/UK-EN, 440/20.2.96/AW/UK-EN mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLEN

Under hösten 1995 och de första månaderna 1996, tog ombudsmannen emot ett relativt stort antal klagomål rörande de kärnvapenprov som den franska regeringen i juni 1995 meddelade att de skulle genomföra i franska Polynisien. Klagomålen framhöll i huvudsak att kommissionen hade varit passiv i detta avseende.

UNDERSÖKNINGEN

I sitt första yttrande i frågan gjorde kommissionen ombudsmannen uppmärksam på det faktum att ett antal personer hade inlett en process vid förstainstansrätten avseende samma fråga. Den avgav därför inte något yttrande angående sakförhållandena i klagomålen.

I syfte att kunna fastställa på rätt sätt om ombudsmannen enligt artiklarna 1.3 och 2.7 i stadgan skulle avsluta sin behandling av klagomålen p.g.a. överensstämmelse mellan domstolsförfarandena och klagomålen, begärde ombudsmannen att kommissionen skulle överlämna en kopia av talan i domstolen till honom. Kommissionen skickade inte de begärda handlingarna och under tiden drog de sökande inför domstolen tillbaka sin talan. Därefter lade kommissionen fram anmärkningar gällande sakförhållandena i klagomålen. Kommissionen uppgav i huvudsak:

"Alla klagomål förutom ett tar hänsyn till att kommissionen inte, på ett korrekt sätt, har respekterat gemenskapsrätten med avseende på kärnvapenprov i franska Polynesien. Trots att de flesta klagomål inte specificerar vilka rättsliga bestämmelser man har brutit mot, kan det anses som om de alla åsyftar att Europeiska kommissionen å sin sida inte använt artikel 34 i Euratomfördraget gentemot de senaste serierna av kärnvapenprov som genomförts av Frankrike.

Först skall göras klart att det yttrande som kommissionen enligt artikel 34 i Euratomfördraget skall avge på begäran av en medlemsstat, i motsats till vad som sägs i några klagomål, inte gäller lämpligheten av att utföra ett särskilt farligt experiment utan de ytterligare åtgärder för hälsoskyddet som berörd medlemsstat skall vidta.

Trots att Frankrike inte hade gjort någon framställan enligt artikel 34 av Euratomfördraget rörande de nya provserier som inleddes under 1995, har kommissionen, sedan dessa offentliggjordes i juni 1995, sökt tillförsäkra att fördragets bestämmelser till fullo respekteras.

I detta syfte inhämtade den upplysningar i frågan från olika källor samt utvärderade såväl den information den erhöll som sådan som redan fanns tillgänglig. En förteckning över de viktigaste handlingarna bifogas detta meddelande. Kommissionen önskar fästa uppmärksamheten på den rapport som utarbetades av Institute for Transuranium Elements (Institutet för transurana grundämnen) i Karlsruhe den 19 oktober 1995, angående följderna av att radioaktivitet helt eller delvis frigjorts i vattnet i de håligheter som orsakats av explosionerna vid de underjordiska kärnvapenproven på Mururoa och Fangataufa. Rapporten kommer till slutsatsen att, om man antar att all radioaktivitet i det vatten som finns i vattnet i de håligheter som skapats av de underjordiska explosionerna frigjorts, så skulle gränsvärdena per år för dricksvatten ändå respekteras.

För att bekräfta att de uppgifter som gjordes tillgängliga för kommissionen av

Frankrike var korrekta, genomfördes i franska Polynesien en kontrollmission enligt artikel 35 i Euratomfördraget, med syfte att kontrollera att de anläggningar som fortlöpande kontrollerade nivån på radioaktiviteten i luft, vatten och jord inom området fungerade och var effektiva, från den 18 till 29 september 1995. Kontrollverksamheten utanför militära anläggningar var allmänt tillfredsställande och gav inte upphov till några viktigare anmärkningar avseende anläggningarnas funktion och effektivitet eller övervakningsprogrammets lämplighet.

Kommissionen diskuterade vid ett flertal tillfällen under september och oktober denna fråga och vid sitt sammanträde den 23 oktober 1995 kom den till slutsatsen att de särskilda omständigheter under vilka de senaste proven i franska Polynesien ägde rum ledde till slutsatsen att dessa prov inte gav upphov till någon påtaglig risk för att anställda eller befolkningen skulle utsättas för betydande joniserande strålning samt att, följaktligen, bestämmelserna i artikel 34 inte var tillämpliga."

Till kommissionens anmärkningar var en lista över de 25 viktigaste dokument på vilka kommissionen grundade sina slutsatser bifogad.

Anmärkningarna sändes till de klagande, vilka oftast valde att inte kommentera kommissionens ståndpunkt.

BESLUTET

Ombudsmannen ansåg att det inte fanns grund för påståendet att kommissionen varit passiv i frågan. Vidare uttalade denne att han inte, med stöd av vad som lagts fram av de klagande, fann att kommissionen på ett felaktigt eller ofullständigt sätt hade utövat sina befogenheter. Sålunda, då denne inte funnit något fall av administrativt missförhållande i kommissionens verksamhet, beslöt ombudsmannen att avsluta fallen.

BEDÖMNINGSMETOD AV ANSÖKNINGAR UNDER LIEN PHARE-TACIS

Beslut i klagomål 52/27.7.95/JL/B mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

L. skrev till ombudsmannen om Europeiska kommissionens avvisande av projekt som han hade lagt fram för finansiering genom LIEN Phare-Tacis 1994 -programmet till stöd åt stater i Central- och Östeuropa och det forna Sovjetunionen. I brevet som informerade honom om avslaget stod att kommissionen inte var tvungen att motivera sitt beslut. L. sade att han, faktiskt, erhöll kortfattade kommentarer till beslutet på en standardinformationsblankett. Han ansåg att denna information var otillräcklig för att visa på vilka svagheter i ansökan som skulle behöva åtgärdas med avseende på att lägga fram den igen.

Den klagande frågade om förvaltningen använder en standardbedömningsmetod för utvärdering av ansökningar om LIEN-projekt och, om så är fallet, varför resultatet av tillämpningen av den metoden inte kommuniceras till sökanden.

UNDERSÖKNINGEN

Undersökningen visade att processen för att välja ut projekt för LIEN Phare-Tacis 1994 -programmet omfattade tre steg:

- 1) gallring och utvärdering av förslag av en expertgrupp från European Volunteer Centre/East European Partnership (CEV/EEP), ett specialiserat företag baserat i Bryssel;
- 2) bedömning av rekommendationerna av en rådgivande expertgrupp sammansatt från olika generaldirektorat i kommissionen;
- 3) slutgiltigt val av kommissionen på förslag från rådgivningsgruppen.

1994 godkändes 53 projekt av totalt 590 ansökningar.

I sitt svar på ombudsmannens anmodan om kommentarer sade kommissionen att en utvärderingsmatris med detaljerade kriterier och viktningar hade offentliggjorts i dokumentationsfoldern om LIEN. I svaret sades även att "rådgivningsgruppen även tar hänsyn till faktorer som en jämn geografisk spridning".

Kommissionen hävdade att det i praktiken var omöjligt att skriva en detaljerad, individuell analys för varje avvisad ansökan. Därför är brevet som informerar om avvisningen av ansökan ett standardbrev, som kortfattat anger skälen i allmänhet och uttryckligen uppmanar dem som fått avslag att kontakta CEV/EEP för ytterligare information. Enligt kommissionen skickar inte CEV/EEP utvärderarnas rapport till sökandena, men gör dem alltid tillgängliga för berörda sökanden och diskuterar resultaten med dem. Kommissionen hävdade att L. inte utnyttjat möjligheten att få ytterligare information från CEV/EEP om avslaget för hans projekt.

Efter en analys av kommissionens kommentarer och den klagandes anmärkningar ställde ombudsmannen ytterligare frågor till kommissionen. I sitt svar sade kommissionen att den kvalitativa utvärderingen av expertgruppen bara gällde steg 1 i urvalsprocessen. Utvärderingen delade upp förslagen i två huvudkategorier, dem med över 50 % i poäng och dem med under 50 %. Procentsiffran är resultatet av den viktning som beskrivs i dokumentationsfoldern. Kommissionen hävdade dock att när en sökande som avvisats träffar representanter för CEV/EEP för att diskutera brister i projektet, tar man upp kommentarer från rådgivningsgruppen samt eventuella andra synpunkter från kommissionen, detta förutom relevanta delar av utvärderarnas rapport. Syftet med dessa möten är att hjälpa sökanden att upptäcka projektets starka och svaga sidor, så att en framtida ansökan kan bli mer framgångsrik. Den vidare diskussionen gäller alltså hela urvalsprocessen.

BESLUTET

1) Angivande av skäl för avslag

1.1 I sitt svar till ombudsmannen hävdade inte kommissionen att det inte fanns någon skyldighet att motivera avslag på ansökningar under LIEN Phare-Tacis-programmet. Kommissionen underströk tvärtom att den strävade efter att

- garantera insynen i urvalsprocessen; och
- att hjälpa sökanden att upptäcka projektets starka och svaga sidor, så att en framtida ansökan kan bli mer framgångsrik.

1.2 Frågan här rör därför om de skäl som gavs var tillräckliga för att uppnå dessa mål. Detta måste bedömas i samband med den beslutsprocess som de hör till.

2) Kortfattad motivering med vidare information tillgänglig på begäran

2.1 Det syns som om kommissionen förklarade avslaget på förslag under LIEN Phare-Tacis-programmet med att ge en kortfattad motivering på en standardinformationsblankett och att vidare information fanns tillgänglig på begäran.

2.2 Det framgår av kommissionens svar att, av budgetskäl, endast 10 % av de ansökningar som inkom finansierades och att projekt som fått höga utvärderingspoäng kanske inte kom att finansieras. Processen med att välja ut projekt verkade därför ske på samma sätt som att välja mellan olika anbud för ett kontrakt.

2.3 I detta sammanhang är det lämpligt att göra ett analogislut med bestämmelserna i direktivet om offentliga tjänster¹ om att lämna skäl till anbudsgivare som inte väljs. Artikel 12 i direktivet kräver inte att man automatiskt skall motivera ett avslag, men den upphandlande myndigheten måste informera avvisade kandidater eller anbudsgivare som så begär det skälen för avvisande av dennes ansökan eller anbud.

2.4 Det förfarande som valts för LIEN Phare-Tacis-programmet, med att ge en kortfattad motivering på en standardinformationsblankett åtföljt av mer detaljerad information på begäran, verkar därför inte olämpligt.

3) Insyn i urvalsprocessen

3.1 Enligt kommissionens svar täckte den information som man kunde begära samtliga tre steg i urvalsprocessen.

3.2 Den publicerade dokumentationsfoldern om LIEN-programmet innehåller ett avsnitt med rubriken "Vem fattar beslut om att stödja projekten och vem utvärderar dem?" I det avsnittet i foldern stod att en expertgrupp tar emot, undersöker, och utvärderar ansökningar och ger rekommendationer till kommissionen, som är den

¹ Rådets direktiv 92/50/EEG, EGT nr L 209/1.

som fattar det slutgiltiga beslutet om projekten. Detta verkar vara en rättvis, om än förkortad, beskrivning av förfarandet.

3.3 Det avsnitt som följer direkt efter detta i dokumentationsfoldern heter "Vilka kriterier används för att utvärdera ansökningar?" och förklarar procentviktningarna. Enligt kommissionens svar tillämpades dessa endast på det första steget i processen.

3.4 I sin helhet innehöll dokumentationsfoldern nyttig information som var till hjälp för ansökarna i att formulera förslag och för att få dem och andra att förstå hur kommissionen genomför relevant gemenskapspolitik. Den information som ges skulle dock ha varit mer fullständig och man skulle undvikit eventuell förvirring om man gjort klart att kriterierna och viktningen gällde experternas utvärdering och att kommissionens bedömning även kunde inbegripa andra faktorer. Insynen i förfarandet skulle även ha förbättrats om kommissionen hade angivit vilka ytterligare faktorer som den skulle beakta.

SAMMANFATTNING

Ombudsmannens efterforskningar i ämnet uppdagade inga administrativa missförhållanden i kommissionens verksamhet. Insynen i urvalsproceduren skulle kunna förbättras genom att klarlägga att kommissionens beslut även kan bygga på andra kriterier än procentviktningar. Den skulle förbättras än mer om kommissionen kunde ange vilka dessa andra faktorer var. Ombudsmannen avslutade fallet.

TILLGÅNG TILL INFORMATION SOM INNEHAS AV KOMMISSIONEN

Beslut i klagomål 69/16.08.95/WDR/PD/D-de och 70/16.08.95/SF/PD/D-de mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLEN

Tyska medborgarna M. och W. anförde klagomål mot en tjänsteman vid kommissionen. De anförde att tjänstemannen, som de hade kontaktat för att få ett uttalande i en fråga om vilken de gjorde ett TV-reportage, hade vägrat att ge dem informationen och inte besvarat senare fax.

Då de två klagomålen rörde samma sakförhållanden och anfördes tillsammans, beslöt ombudsmannen att behandla dem gemensamt.

UNDERSÖKNINGEN

I sitt yttrande över klagomålen hävdade kommissionen att den berörde tjänstemannen inte hade haft sådan befattning att han kunnat ge intervjuer till journalister, då kommissionens policy är att kanalisera alla kontakter med journalister genom tales-

mannatjänsten. Sålunda är det denna tjänsts åliggande att ge intervjuer till journalister eller, om så är lämpligt, besluta att en behörig tjänsteman från någon annan tjänst skall ge en sådan intervju. Det förefaller i detta fall som om det kan ha förekommit ett missförstånd på denna punkt och kommissionen kommer att vidta de mått som erfordras för att undvika sådana misstag i framtiden. Vidare hävdade kommissionen att allmänheten kan få tillgång till kommissionsdokument i enlighet med kommissionens beslut av den 8 februari 1994 om allmän tillgång till kommissionsdokument.

BESLUTET

Då det framgick av kommissionens anmärkningar att den vidgick att det i detta fall hade förekommit ett missförstånd samt att den hade vidtagit åtgärder i syfte att undvika sådana missförstånd i framtiden, så ansåg ombudsmannen att det ej fanns skäl att gå vidare med klagomålen. Han beslutade att avsluta därför fallet.

RÄTTIGHETER FÖR PERSONER INOM ANSTÄLLNINGSRESERVEN

Beslut i klagomål 71/16.08.95/JD/B mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

Den 1 augusti 1995 framförde D. ett klagomål till den europeiska ombudsmannen angående anställningsreserven för uttagningsprovet KOM/A/730 i vilket han med framgång deltagit 1992. Han påtalade att anställningsreserven för uttagningsprovet KOM/A/730 inte hade förlängts efter den 31 december 1994, att kommissionen hade hyrt in nationella experter medan anställningsreserven ännu inte utnyttjats helt och att han inte erhållit svar på det brev i vilket han besvärade sig hos kommissionen.

UNDERSÖKNINGEN

Ombudsmannen vidarebefordrade klagomålet till kommissionen den 13 december 1995 för en förklaring. Kommissionen avgav ett första yttrande den 27 mars 1996, vilket vidarebefordrades till den klagande den 30 april 1996.

Enligt kommissionen grundades beslutet att inte förlänga anställningsreserven efter den 31 december 1994 på det stora antal rekryteringar som hade gjorts från förteckningen (endast 2 kandidater återstod) och på den typ av profil som man ansåg sig behöva i framtiden.

Vad gäller anställningen av nationella experter ansåg kommissionen att det fanns ett särskilt syfte med det. Det gäller inte bara för kommissionen att tillvarata dessa

nationella tjänstemäns kunskaper och expertis, utan också att förbättra samförståndet mellan gemenskapens och medlemsstaternas förvaltningar. Det är därför fullt försvarbart att inte välja nationella experter bland de kandidater som har lyckats i ett anställningsprov. Slutligen bad kommissionen om ursäkt för att inte ha besvarat brevet från den 30 januari 1995 och förklarade att den skulle se till att sådana misstag inte kommer att upprepas i framtiden.

Klaganden inkom med sina synpunkter på kommissionens förklaring den 13 september 1996. Han påpekade att man vid bedömningen av kommissionens politik beträffande detachering av nationella experter borde beakta att den aktuella nationella experten hade fått tillfällig anställning efter kontraktet som nationell expert.

BESLUTET

Bestämmelserna om detachering av nationella experter fastställdes av kommissionen i ett beslut av den 26 juli 1988. Förfarandet för detachering av nationella experter har en annan karaktär än förfarandet för tillsättande av befattningar för behållna kandidater som godkänts efter ett anställningsprov. Samma sak gäller även för tillfällig anställning. Kommissionens politik att inte ge företräde till kandidater från anställningsreserven för denna typ av befattningar förefaller därför inte kunna ifrågasättas.

Enligt artikel 5 i bilaga 3 i personalstadgan skall antalet kandidater på förteckningen över anställningsreserven överstiga antalet planerade anställningar. Kommissionens resonemang att en sökande som klarat anställningsprovet inte automatiskt har rätt till anställning är därför fullt försvarbar.

Kommissionen har rätt att förlänga giltigheten för en särskild förteckning över godkända sökande. När profilen på de befattningar som planeras för framtiden skiljer sig från den som gällde vid anställningsprovet kan en förlängning av förteckningens giltighet inte anses vara berättigad. När det gäller anställningsreserven för det aktuella uttagningsprovet KOM/A/730 hade den berörda avdelningen inom kommissionen hörts innan beslutet togs om att inte förlänga giltigheten.

På dessa grunder kunde beslutet att inte förlänga giltigheten av förteckningen över anställningsreserven för anställningsprovet KOM/A/730 efter den 31 december 1994, även om den fortfarande innehöll två godkända sökanden, inte anses strida mot sund förvaltningspraxis.

Av dessa skäl och med hänsyn till att kommissionen framfört en ursäkt för att inte ha besvarat brevet från den 30 januari 1995 beslutade ombudsmannen att det aktuella ärendet inte kan rubriceras som administrativt missförhållande och avslutade fallet.

TILLGÅNG TILL INFORMATION OM KOMMISSIONENS PROGRAM

Beslut i klagomål 104/1.9.95/IDS/B/PD mot Europeiska kommissionen

Franske medborgaren B. inlämnade ett klagomål till ombudsmannen rörande Europeiska kommissionen. Han angav att han sedan närmare ett år försökte erhålla en förteckning, per land, med namnen på de institutioner och organisationer som mellan 1981 och 1994 erhållit stöd ur Europeiska socialfonden inom ramen för programmen för utbildning av handikappade.

Kommissionen angav i sitt yttrande över klagomålet att, vad beträffade perioden 1989-1994 fanns inte de upplysningar den klagande begärde omedelbart tillgängliga vid kommissionen och att en positiv reaktion på dennes begäran skulle innebära en mycket omfattande operation och medföra efterforskningar att genomföra av medlemsstaterna. Vad beträffar perioden före denna, angav kommissionen att den hade tillgång till uppgifter som skulle kunna utgöra en grund för efterforskning, vilken skulle kunna resultera i de upplysningar som begärdes. Den förklarade sig beredd att utföra denna efterforskning om den klagande bekräftade sitt intresse för denna period.

Ombudsmannen finner att de skäl som anfördes av kommissionen beträffande perioden 1989-1994 var grundade och han noterade dennas goda vilja vad beträffar den tidigare perioden. På denna grund beslutade han att inte vidta ytterligare undersökningar och avslutade fallet.

TILLGÅNG TILL ETT KOMMISSIONSDOKUMENT

Beslut i klagomål 180/13.10.95/JPB/PD/B-dk mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

Danske medborgaren B. anförde ett klagomål mot kommissionens vägran att ge honom tillgång till dokument. Det framkom att han i maj 1995 bett att få se en rapport om främjande av tillväxt som kommissionen låtit upprätta. I september 1995 upplystes han om att kommissionen vägrade tillmötesgå hans begäran på grund av att den inte ville offentliggöra rapporten kort före en konferens i frågan som den hade planerat till november 1995. Den 11 september 1995 bad den klagande kommissionen att ändra sitt beslut. Då han inte fick något svar från kommissionen, anförde han ett klagomål och hävdade att kommissionens inställning stod i strid med bestämmelserna om tillgång till dokument som fastlagts i dess beslut av den 8 februari 1994 om allmän tillgång till kommissionsdokument. Detta beslut slår fast grunderna för att förvägra tillgång samt ett förfarande för att handha ansökningar om tillgång. Den klagande hävdade att bristande uppfyllnad av de tidsfrister för att

handha sådan begäran som stadgades i beslutet automatiskt skulle medföra att dokumentet lämnades ut.

UNDERSÖKNINGEN

I sitt första yttrande över klagomålet hävdade kommissionen att den ansåg klagomålet vara ogrundat då denna under tiden hade sänt rapporten till den klagande. Den klagande vidhöll emellertid sitt klagomål.

Kommissionen vidgick i sitt andra yttrande att den inte hade följt de tidsfrister för handhavande av ansökningar som fastlades i dess beslut av den 8 februari 1994 samt anförde att den i framtiden skulle vidta varje ansträngning för att hålla tidsfristerna. Vad beträffar skälet som givits för det ursprungliga nekandet av ansökan, vidgick kommissionen att detta i följd av beslutet var ogiltigt.

BESLUTET

Ombudsmannen noterade att artikel 1 av kommissionens beslut av den 8 februari om allmän tillgång till kommissionsdokument slår fast att den gemensamma uppförandekoden för kommissionen och rådet av den 31 december 1993 om allmän tillgång till dokument är tillämplig på kommissionen. Följaktligen kan tillgång till dokument förvägras för att skydda allmänt intresse (allmän säkerhet, internationella relationer, monetär stabilitet, rättsförfaranden, inspektioner och undersökningar), individen och privatlivet, kommersiell och industriell sekretess, gemenskapens ekonomiska intressen, hemligstämplad information samt sekretessen vid kommissionens sammanträden.

Artikel 2 av beslutet fastställer förfarandet för att få tillgång till dokument. Kommissionen måste inom en månad informera den sökande om ansökan beviljas eller ej. Då tillgång nekas måste den sökande upplysas om att han har en månad på sig att överklaga nekandet. Underlåter man att inom en månad svara på en ansökan utgör detta ett nekande av tillgång och likaså är det ett nekande att underlåta att inom en månad svara på en ansökan om omprövning av ett nekande. Mot denna bakgrund drog ombudsmannen slutsatsen att det inte fanns grund att anse underlåtenheten att svara som ett godkännande av en ansökan om tillgång.

Vad beträffar de skäl som givits för att neka ansökan om tillgång, så noterade ombudsmannen att dessa inte omfattades av den lista över skäl som enligt kommissionens beslut av den 8 februari 1994 kan motivera ett avslag på en ansökan. Han ansåg därför nekandet vara opåkallat och oriktigt.

Ombudsmannen noterade emellertid att den klagande hade erhållit den rapport han ansökt om tillgång till, då kommissionens generalsekreterare hade rättat till det misstag som gjorts. Med hänsyn till detta och till det faktum att generalsekreteraren,

då han svarade på ombudsmannens begäran om upplysningar, öppet tillstått kommissionens misstag samt att kommissionen i framtiden skulle göra varje ansträngning för att förhindra att sådana misstag upprepades, så fann ombudsmannen ingen grund för att vidare ta klagomålet i beaktande. Han beslutade att avsluta därför fallet.

KONFIDENTIALITET AV INFORMATION OM KÄRNMATERIAL

Beslut i klagomål 186/16.10.95/DL/UK/KT mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

L. skrev i oktober 1995 till den europeiska ombudsmannen för att klaga på de svar som givits av Europeiska kommissionen på två skriftliga parlamentsfrågor rörande kärnmateriel.

Den klagande såg ingen grund för Europeiska kommissionen att i sitt svar på frågorna hänvisa till sekretesstadgandet i artikel 194 i Euratomfördraget som ett skäl för att inte lämna ut information om lager av utbränt uran eller leveransavtal för kärnenergianläggningar. Han bad den europeiska ombudsmannen att trycka på Europeiska kommissionen för att verka i en anda av öppenhet och för att släppa den begärda informationen.

UNDERSÖKNINGEN

Europeiska ombudsmannen bad om Europeiska kommissionens yttrande över klagomålet.

Europeiska kommissionens yttrande

Vad beträffar den första frågan, angav Europeiska kommissionen artikel 194 av Euratomfördraget som ett skäl för att inte lämna ut information om lager av utbränt uran på vissa platser i Förenade kungariket. När en medlemsstat väl hade klassificerat viss information såsom varande sekretessbelagd, så anser sig Europeiska kommissionen bunden av denna klassificering och var skyldig att hålla sådan information hemlig.

Vad den andra frågan beträffar, rörande kommersiell information om ett leveransavtal för kärnenergianläggningar i gemenskapen, hänvisar kommissionen också till artikel 194 av Euratomfördraget och de därtill hörande förordningarna som skäl för att inte avslöja sådan kommersiell information. Denna information meddelades kommissionen av operatörerna vid tidpunkten för förhandlingen i enlighet med kapitel IV av Euratomfördraget, men förblir dessa operatörers egendom.

Den klagandes kommentarer till Europeiska kommissionens yttrande

Enligt den klagandes kommentarer borde kommissionen ta sitt vidhållande av sekretessen under omprövning, därför att såväl artikel 194 i Euratomfördraget som de därtill hörande förordningarna beslutades i två helt skilda politiska sammanhang. Kalla kriget och kärnsnionage utgjorde verkliga hot och självfallet hade läget förändrats sedan dess.

BESLUTET

Då kommissionen i båda fallen hänvisar till artikel 194, behandlades frågan om sekretesstadgandet samtidigt för båda parlamentsfrågorna.

Artikel 194 stadgar att

Ledamöterna och medlemmarna av gemenskapens institutioner (...) som (...) skaffar sig (...) upplysningar (...) vilka är sekretessbelagda med stöd av bestämmelser som utfärdats av en medlemsstat (...) är skyldiga att (...) bevara sekretessen gentemot alla obehöriga personer samt allmänheten.

Det förefaller klart enligt brevet och artikel 194:s anda att dess bestämmelser är bindande för Europeiska gemenskapens institutioner, vilka är skyldiga att hemlighålla all information som enligt bestämmelser fastställda av en medlemsstat är belagda med sekretess.

I föreliggande fall bekräftade kommissionen sina svar på frågorna E-1805/95 ställd av Alex Smith och fråga E-1518/95 ställd av Ahern, att den berörda medlemsstaten hade hemligstämplat den begärda informationen såsom sekretessbelagd och att den därför inte var fri att lämna ut den.

Så vitt angår Aherns fråga (E-1518/95), följer den på två andra frågor av Breyer om ett leveransavtal för kärnreaktorn i Garchin. Kommissionen anförde ett andra argument rörande sekretess för kommersiell information. Den angav ett antal stadganden som alla underströk skyddet för kommersiell information som anser att, då den begärda informationen tillhör två ekonomiska aktörer som agerar i sin kommersiella roll, så kan inte kommissionen lämna ut sådan kommersiell information. Den föreslog ledamoten att begära informationen direkt från de berörda operatörerna.

Kommissionen förklarade i sina anmärkningar till ombudsmannen av den 21 maj 1996 att

'I enlighet med kapitel VI i Euratomfördraget (...) skulle operatörerna tillstålla byrån kommersiell information, inklusive själva avtalet som skulle ingås. Denna information är och förblir dessa operatörers egendom. Kommissionens tjänster kan inte lämna ut sådan kommersiell information som utgör de berörda operatörernas egendom.'

För att fastställa hur detta överensstämmer med rätten måste man granska de förutsättningar under vilka allmänheten har tillgång till dokument som innehas av kommissionen. Frågan avgörs av kommissionens beslut av den 8 februari 1994 om allmän tillgång till kommissionsdokument.

Detta beslut fastställer principen om allmänhetens omfattande tillgång till kommissionsdokument, samtidigt som det tar i beaktande vissa undantag som hör samman med skyddet för allmänna eller privata intressen.

I den bifogade uppförandekoden rörande allmän tillgång till kommissions- och rådsdokument stadgas att:

'Institutionerna skall förvägra tillgång till varje dokument vars utlämnande kan undergräva:

- ...

- skyddet för affärs- och industrihemlighet

- ..."

Det förefaller därför som om kommissionens inställning, då den svarar att den begärda informationen inte kan lämnas ut på grund av skyddet för affärshemlighet och genom att råda ledamoten att begära sådan information direkt från den berörda operatören, står i överensstämmelse med dess beslut av den 8 februari 1994.

Med hänsyn till vad som framkommit finner den europeiska ombudsmannen inte något fall av administrativt missförhållande föreligga i kommissionens inställning i denna fråga. Han beslutade därför att ingen vidare undersökning var påkallad och avslutade fallet.

ÅTGÄRDER VIDTAGNA EFTER ATT TULLENS VERKSAMHET VID GRÄNSERNA AVSKAFFADES

Beslut i klagomål 189/18.10.95/SP/GR/KT mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

P. skrev i oktober 1995 till den europeiska ombudsmannen för att klaga på Europeiska kommissionen. Sedan gränserna inom Europeiska unionen avskaffats i januari 1993 hade han tvingats stänga sitt tullklareringskontor och lidit stora ekonomiska förluster. Han ansåg att han borde erhålla en ekonomisk ersättning. Vidare hade Europeiska kommissionen inte svarat på hans brev av den 5 november 1993.

UNDERSÖKNINGEN

Europeiska ombudsmannen bad Europeiska kommissionen om dess yttrande över klagomålet.

Kommissionen ansåg i sitt svar att det i enlighet med subsidiaritetsprincipen inte var upp till gemenskapen att ta på sig medlemsstaternas och den berörda yrkesgruppens ansvar.

Kommissionen ansåg det emellertid motiverat att, p. g. a. det särskilda läge som följde av det slags verksamhet varom var fråga, föreslå kompletterande gemenskapsåtgärder.

Beträffande Grekland, den klagandes hemland, tilldelades ett belopp på över tre miljoner ecu till 39 projekt som skulle väljas ut av de grekiska myndigheterna efter ett anbudsförfarande. Tidsfristen för att inge anbud utlöpste den 31 mars 1993 och P. hade, enligt den information kommissionen hade tillgång till, inte förelagt dessa myndigheter (nationella ekonomiministeriet) något projekt.

Europeiska kommissionens yttrande sändes till P. för kommentarer. I sitt svar upprepade den klagande sin åsikt att han borde få ekonomisk ersättning. Han hävdade också att han hade förelagt de grekiska myndigheterna ett ärende.

BESLUTET

Det framgick av klagomålet, av underlagshandlingarna till detta och av den undersökning som företagits, att kommissionen föreslog kompletterande gemenskapsåtgärder för att underlätta omställningen av berörda verksamheter efter att tullens verksamhet vid gemenskapsinterna gränser avskaffades den 1 januari 1993. Bland dem finns särskilda åtgärder i förordning (EEG) nr 3904/92 om åtgärder för att anpassa tulljänstemannayrket till den inre marknaden.

Vad Grekland beträffar, tilldelades ett belopp på över tre miljoner ecu, avsett att bistå de verksamheter som påverkades mest av avskaffandet av tullgränserna till de grekiska myndigheterna (nationella ekonomiministeriet). Detta belopp beviljades av de grekiska myndigheterna till 39 projekt som omfattade 1 874 personer som utvaldes efter en infordran av projekt som offentliggjordes i den nationella pressen. Tidsfristen för att lägga fram ärenden utlöpste enligt artikel 6 i ovannämnda förordning den 31 mars 1993.

P. förnekade att han inte skulle ha inlämnat något projekt och förededde ett dokument som visade att han hade ansökt hos nationella ekonomiministeriet. Denna handling var emellertid daterad den 11 mars 1994, dvs. omkring ett år efter att tidsfristen för att ansöka hade löpt ut. Han kunde därför knappast få sitt projekt godkänt av nationella ekonomiministeriet.

Vad kommissionens underlåtenhet att besvara hans brev från november 1993 beträffar, var detta naturligtvis beklagligt och kommissionen har erinrats om att sådana brister inte borde upprepas.

Med hänsyn till vad som framkommit beslutade den europeiska ombudsmannen att det ej fanns grund för vidare undersökning och avslutade fallet.

ÖVERBELÄGGNINGEN PÅ EUROPASKOLAN BRYSSEL II

Beslut i klagomål 199/23.10.95/EP/B/KT mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

P. anförde i oktober 1995 ett klagomål rörande problemet med överbeläggning på Europaskolan Bryssel II.

Han påtalade det faktum att klassrummen låg i lokaler som ursprungligen var avsedda för andra ändamål, att antalet barn per klass var för högt, att de sanitära inrättningarna var bristfälliga samt bristen på respekt för säkerhetsbestämmelserna i denna skola.

UNDERSÖKNINGEN

Europeiska ombudsmannen informerade Europeiska kommissionen om klagomålet.

Kommissionen översände sitt yttrande till ombudsmannen och erinrade om det historiska och rättsliga sammanhang som gällde för Europaskolornas tillskapande. Den avgav vidare förklaringar beträffande sin behörighet och befogenhet i fråga om styrningen av Europaskolorna.

Kommissionens anmärkningar meddelades den klagande som inte gav någon kommentar.

BESLUTET

Tillskapandet av Europaskolorna har sin rättsliga grund i överenskommelsen rörande Europaskolans status från den 12 april 1957, vilken undertecknades av de sex stater som grundade gemenskapen. Denna överenskommelse ger upphov till ett rent mellanstatligt samarbete och Europaskolan är en skapelse som enbart är medlemsstaternas. Dessa var överenskommelsens enda parter och endast dessa satt i överstyrelsen, det högsta organet i administrativa, pedagogiska och finansiella frågor.

Sedan dess har kommissionen, utan att för den skull bli part i överenskommelsen, införlivats med överstyrelsen med samma rättigheter som medlemsstaterna och den

mellanstatliga modellen för samarbete har nyanserats genom gemenskapens deltagande.

Överstyrelsen består sålunda för närvarande av medlemsstater i gemenskapen och av kommissionen, vilken deltar i denna med en röst. Besluten fattas med enighet i budgetära och pedagogiska frågor och med 2/3-dels majoritet i administrativa frågor.

Ansvar för att ställa byggnader och utrustning till Bryssel II-skolans förfogande, liksom för att underhålla dessa, åvilar de belgiska myndigheterna.

Kommissionen har i detta avseende, i egenskap av gemenskapsinstitution och ledamot av överstyrelsen, vidtagit diverse åtgärder för att få de belgiska myndigheterna att rätta till de problem som följer av överbeläggningen i Europaskolan Bryssel II.

Med beaktande av kommissionens begränsade befogenhet i fråga om styrningen av Europaskolorna och de åtgärder den vidtagit gentemot behöriga myndigheter, dvs. de belgiska myndigheterna, beträffande överbeläggningen på Europaskolan Bryssel II, så beslutade den europeiska ombudsmannen att Europeiska kommissionen inte kunde beslås med något fall av administrativt missförhållande i denna fråga och avslutade fallet.

ANTAGNING FRÅN EN RESERVLISTA EFTER ETT UTTAGNINGSPROV

Beslut i klagomål 225/13.11.95/JV/B/KT mot Europeiska kommissionen

V., som var uttagen till en reservlista för ett av Europeiska kommissionens uttagningsprov, riktade sig till den europeiska ombudsmannen, då han inte kontaktats av kommissionen för att bli antagen. Europeiska kommissionen hade inlett ett uttagningsförfarande inom samma område utan att först uttömma reservlistan från det tidigare uttagningsprovet.

Europeiska ombudsmannen skrev för att be om kommissionens kommentarer till klagomålet.

Kommissionen förklarade i sitt svar att det faktum att man finns på en reservlista inte automatiskt tvingar institutionen att anta kandidaten. Uppförandet på listan innebär bara en möjlighet att antas, beroende på vad tjänsten kräver. Kommissionen tillade vidare att dessa tjänstens krav innebär att kommissionen inte behöver vänta på att en reservlista är uttömd innan den inleder ett nytt antagningsprov.

Kommissionens kommentarer sändes till den klagande för dennes yttrande i fall den klagande skulle vilja ge sitt yttrande med ett meddelande att om han inte inkommer med några kommentarer, kan ombudsmannen besluta att slutbehandla ärendet på grundval av de uppgifter den klagande redan har lämnat och de kommentarer som inkommit från kommissionen.

Den klagande gav inte någon kommentar till den europeiska ombudsmannen och ombudsmannen avslutade därför fallet.

MEDBORGARSKAP SOM FÖRUTSÄTTNING FÖR ETT BIDRAG

Beslut i klagomål 258/27.11.95/HNDC/PO/PD-en mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

Portugisiska medborgaren, N. d C., framförde ett klagomål till den europeiska ombudsmannen rörande Europeiska kommissionen. Hon hävdade att kommissionen, generaldirektorat XII, felaktigt hade nekat henne ett forskningsbidrag.

Den klagande hade i maj 1995 inlämnat en ansökan om ett bidrag inom gemenskapsprogrammet för forskares fortbildning och rörlighet, detta som ett svar på den anmodan om förslag som hade offentliggjorts i Europeiska gemenskapernas tidning den 17 januari 1995. Detta program antogs av rådet den 15 december 1994 och dess syfte var att främja forskares rörlighet. Kommissionen var ansvarig för genomförandet av programmet.

En förutsättning för att erhålla ett bidrag inom programmet är att forskaren inte är medborgare i det land i vilket han avser genomföra den forskning för vilken bidraget beviljas.

Den klagande var både portugisisk och fransk medborgare och ansökte om ett bidrag för att genomföra forskning vid "Instituto de Biologia Experimental e Tecnológica" i Portugal. Den klagande hävdade att hon innan hon ansökte, den 17 januari, sände ett brev till kommissionen för att få veta hur kommissionen i fall som hennes skulle tillämpa villkoret avseende medborgarskap på innehavare av mer än ett medborgarskap. Hon fick inget svar på denna begäran om upplysningar. Genom ett brev den 12 juli 1995 svarade kommissionen på hennes ansökan. Den upplyste henne om att hon inte kunde komma ifråga för bidraget, då hon var medborgare i det land där forskningsinstitutionen var belägen.

Den klagande vände sig till kommissionen i augusti och september 1995 för att få kommissionen att ändra det fattade beslutet. Hon anförde att kommissionens tillämpning av villkoret om medborgarskap för personer med flera medborgarskap var felaktig. I sina svar bad kommissionen om ursäkt för att den inte tidigare hade givit klarare upplysningar om tillämpningen av villkoret om medborgarskap på personer med flera medborgarskap. Den hävdade att tillämpningen stod i överensstämmelse med den praxis som utvecklats under tidigare program samt att kommissionen följaktligen hade tillämpat en uttrycklig bestämmelse som gällde läget för personer med flera medborgarskap, vilken tog upp den praxis som utvecklats. Kommissionen vidhöll sålunda sitt beslut.

Den klagande sade i sitt klagomål att hon aldrig ordentligt informerats om det sätt på vilket kommissionen skulle tillämpa villkoret om medborgarskap på personer med flera medborgarskap, detta då kommissionen aldrig besvarat hennes begäran om upplysningar samt att det inte fanns någon rättslig grund för kommissionens tillämpning. I vilket fall som helst ansåg hon kommissionens tillämpning vara orättvis.

UNDERSÖKNINGEN

I sitt yttrande över klagomålet hävdade kommissionen att det i sina arkiv inte hade någon notering om någon begäran om upplysningar innan den klagandes ansökan hade inlämnats i maj 1995. Kommissionen tillstod att den inte hade antagit någon formell bestämmelse rörande problemet med personer med flera medborgarskap tills efter det att den klagandes ansökan hade avvisats. Emellertid framhöll kommissionen att denna formella bestämmelse endast lade fast vad som redan utgjorde praxis samt att det var rättsenligt att tillämpa villkoret om medborgarskap på personer med flera medborgarskap på sådant sätt att bidrag inte kunde ges för forskningsprojekt i något av de länder i vilka den sökande var medborgare. Beträffande hur rättvis denna regel var, hävdade kommissionen att *"med hänsyn till möjligheten att få tillträde till programmet, så ger flera medborgarskap personen en ytterligare möjlighet att tillhöra de länder som kan komma i fråga. Däremot begränsar det urvalet av värdländer. Emellertid bör framhållas, att denna begränsning med avseende på villkoret om medborgarskap inte bara påverkar sökande med flera medborgarskap. Det kunde även anses som orättvist av en kandidat med endast ett medborgarskap som aldrig bott i det land vars medborgarskap han innehar men som ändå inte kommer att få stöd för att fortbildas i detta land."*

BESLUTET

Ombudsmannen hävdade att principerna om god förvaltningssed kräver att en begäran om upplysningar skall besvaras utan onödig tidsutdräkt. Emellertid hade i det aktuella fallet inte fastställts att kommissionen hade tagit emot begäran, då den klagande, enligt egen utsaga, inte längre innehade postkvittot.

Beträffande påståendet att kommissionens tolkning av villkoret om medborgarskap beträffande personer med flera medborgarskap ej var rättsenligt, ansåg ombudsmannen det fastställt att det vid tidpunkten för avvisandet av den klagandes ansökan inte fanns någon skriftlig bestämmelse rörande läget för personer med flera medborgarskap. Ombudsmannen fann emellertid att detta inte innebar att kommissionen måste godta att personer med flera medborgarskap var att godta enligt villkoret om medborgarskap för det fall de innehade medborgarskap både i det land där forskningen skulle äga rum och i ett annat land. Kommissionen måste ta ställ-

ning till frågan om personer med flera medborgarskap och ombudsmannen fann ej att den ståndpunkt som intagits bröt mot rättsliga principer.

Beträffande påståendet att kommissionens tillämpning av villkoret om medborgarskap på personer med flera medborgarskap var obilligt, fann ombudsmannen att, i föreliggande fall, påståendet var ogrundat. Av handlingarna framgick faktiskt att den klagande var född i Portugal och genomförde alla sina studier (1976-1987) i Portugal, att hon specialiserade sig i Canada och Frankrike (1988-1994) samt att hon därefter inledde yrkesverksamhet i Portugal.

Sålunda fann inte ombudsmannen något fall av administrativt missförhållande föreligga i detta ärende och avslutade därför fallet.

3.2 KLAGOMÅL TILLBAKADRAGNA AV DEN KLAGANDE

3.2.1 EUROPEISKA KOMMISSIONEN OCH EUROPAPARLAMENTET

ORIKTIGA UPPLYSNINGAR FRÅN KOMMISSIONEN OCH PARLAMENTET

Beslut i klagomål 23/03.06.95/SL/PD/UK-en mot Europeiska kommissionen och Europaparlamentet

Italienska medborgaren, L., framförde ett klagomål mot Europeiska kommissionen och Europaparlamentet. Hon hävdade att de två institutionernas kontor i Rom hade givit henne felaktiga upplysningar om uttagningsprov för gemenskapen.

I sina yttranden över klagomålet uppgav de två institutionerna huvudsakligen att personalen på de två kontoren inte hade något minne av den klagandes besök på kontoren. Institutionerna var överraskade över att hon hade erhållit felaktig information, då innehållet i de upplysningar hon påstod sig ha fått stred emot institutionernas fastlagda anställnings politik samt då informationskontoren hade erinrats om sina åligganden på detta område.

Yttrandena vidarebefordrades till den klagande som informerade ombudsmannen om att hon lade ned fallet.

Mot denna bakgrund beslutade ombudsmannen att avsluta fallet.

3.3 KLAGOMÅL LÖSTA AV INSTITUTIONEN

3.3.1 EUROPAPARLAMENTET

TILLGÅNG TILL NÄRVAROLISTORNA FÖR EUROPAPARLAMENTETS LEDAMÖTER

Beslut i klagomål 26/13.07.95/MAJQCS/FR/FR mot Europaparlamentet

KLAGOMÅLET

Tre journalister av fransk nationalitet framförde ett klagomål mot Europaparlamentet. De anförde att de den 13 juli 1995 ville se på de närvarolistor för Europaparlamentets ledamöter som finns utanför den plenisal där parlamentet håller sina plenarsammanträden i Strasbourg (Europaparlamentets ledamöter förväntas skriva på dessa listor då de går in i plenisalen) och parlamentets vaktmästare motsatte sig detta.

De klagande har särskilt anført att listorna befann sig på en plats som var helt öppen för allmänheten, utan någon som helst fysisk avskärmning och att inget meddelande angav något förbud för allmänheten att titta på listorna. De påpekade vidare att allmänheten inte visste hur många meter, decimeter eller centimeter ifrån listorna det var möjligt att röra sig utan att bryta mot ett sådant förbud för allmänheten att få tillgång till listorna.

UNDERSÖKNINGEN

Europaparlamentets yttrande över klagomålet kommunicerades till de klagande, vilka därefter avgav kommentarer.

Ombudsmannen begärde kompletterande upplysningar från parlamentet. I ljuset av detta underlag mötte två medarbetare från ombudsmannaämbetet en företrädare för Europaparlamentet. Som ett resultat av detta sammanträde avgav ombudsmannen en rekommendation till parlamentet.

De kommentarer som avgivits av parlamentet kan sammanfattas som följer. Närvarolistorna är interna dokument som bland annat används av parlamentets administration för att fastställa de olika bidrag till vilka ledamöterna äger rätt. Allmänheten har aldrig haft tillgång till dessa listor men har alltid haft tillgång till de slutliga listor som finns i protokollet för sammanträdet, vilket finns tillgängliga från nästa dag. Allmänheten har vidare alltid haft tillgång till namnen på de ledamöter som deltagit i en omröstning med namnupprop och detta ofta omkring en halvtimme efter omröstningen. Slutligen har parlamentet påpekat att de närvarolistor varom är fråga tidigare befann sig inne i plenarsalen. Enda skälet till att de för närva-

rande befinner sig utanför plenisalen är att det inte längre, till följd av de senaste anslutningarna av medlemsstater till Europeiska unionen, finns plats för listorna inne i plenisalen. Med stöd i dessa överväganden har parlamentet vidhållit förbudet mot tillgång till listorna.

BESLUTET

Ombudsmannen erinrade för det första om, att i avsaknad av allmänna bestämmelser rörande allmänhetens tillgång till gemenskapsinstitutionernas dokument som godkänts av gemenskapslagstiftaren, tillkommer det varje institution att själv utfärda bestämmelser i frågan i kraft av sin befogenhet att reglera den interna verksamheten.

För det andra noterade ombudsmannen att listans informationsvärde är mycket begränsat avseende en ledamots närvaro i plenisalen vid ett bestämt tillfälle, då ledamöterna kan gå in och ut ur plenisalen som de önskar utan att behöva skriva på listorna i fråga på nytt.

Ombudsmannen konstaterade med stöd av detta att parlamentet i kraft av sin befogenhet att reglera den interna verksamheten kan förvägra allmänheten tillgång till ifrågavarande listor samt att listorna främst avses fylla administrativa syften.

För det fall parlamentet skulle önska att allmänheten inte läser ifrågavarande listor ansåg emellertid ombudsmannen att det vore olämpligt att placera dem på en plats där allmänheten rör sig och där det är närmast omöjligt att upprätthålla ett sådant förbud. Av detta skäl föreslog ombudsmannen slutligen att, så länge listorna befann sig utanför plenisalen borde allmänhetens tillträde inte förhindras samt att parlamentets vaktmästare eventuellt med hjälp av ett särskilt meddelande kunde upplysa de personer som var särskilt intresserade om de officiella listorna och om omröstningarna med namnupprop.

Som svar på detta förslag lät parlamentet meddela att generalsekreteraren hade ombetts att åter placera listorna inne i plenisalen samt att, för det fall detta skulle visa sig omöjligt, ett skriftligt meddelande rörande sätten att informera sig om ledamöternas närvarolistor skulle erbjudas intresserade personer.

Givet parlamentets ovannämnda befogenhet att reglera den interna verksamheten samt den åtgärd som vidtagits, beslöt ombudsmannen att avsluta fallet.

3.3.2 EUROPEISKA UNIONENS RÅD

TILLGÅNG TILL DOKUMENT SOM INNEHAS AV RÅDET

Beslut i klagomål 45/26.7.95/JPB/PD/B-dk mot Europeiska unionens råd

KLAGOMÅLET

Danske medborgaren B. framförde ett klagomål mot rådet. Han begärde att all information som erfordrades för att förstå befintlig lagstiftning skulle offentliggöras samt att, såsom ledamot av Europaparlamentet, behövde han ha kännedom om all lagstiftning, inklusive protokoll. Till klagomålet var bifogad en kopia av ett meddelande från rådets rättstjänst som kritiserade rådets praxis beträffande uttalanden som skulle omfattas av protokollen från rådets sammanträden.

UNDERSÖKNINGEN

I sitt yttrande över klagomålet anförde rådet tre saker:

För det första påstod det att klagomålet inte föll inom ombudsmannens ämbetsområde. Rådets argument var att klagomålet inte visade att rådets åtgärder utgjorde administrativa missförhållanden samt att meddelandet från dess rättstjänst inte utgjorde bevis på missförhållande. Rådet hävdade vidare att den klagande hade hänvisat ärendet till ombudsmannen i sin egenskap av ledamot av Europaparlamentet och att den klagandes önskan om kännedom om all befintlig lagstiftning var uttryck för en politisk önskan.

För det andra påstod rådet att den klagande inte hade vidtagit de administrativa förfaranden gentemot rådet som krävdes innan han anförde sitt klagomål hos europeiska ombudsmannen.

För det tredje påstod rådet att det den 2 oktober 1995 hade godkänt en "Uppförandekod för offentliggörande av rådets protokoll och uttalanden för införande i protokollen då rådet agerar såsom lagstiftande myndighet, vilket visar att rådet i betydande grad ändrat sin praxis på detta område. Sedan denna uppförandekod godkändes, har alla uttalanden för införande i protokollen från rådets sammanträden som har samband med det slutliga godkännandet av rättsakter enligt betydelsen i bilagan till rådets arbetsordning gjorts tillgängliga för allmänheten."

BESLUTET

Vad beträffar rådets första argument, påpekade ombudsmannen att det är upp till ombudsmannen att besluta om ett klagomål kan tas upp. Gemenskapsinstitutioner och -organ är naturligtvis välkomna att låta ombudsmannen få kännedom om sina åsikter i den frågan.

För att undersöka om ett klagomål kan tas upp, kan inte krävas att den klagande skall prestera avgörande bevis på de administrativa missförhållanden man klagar på. Man skall i detta sammanhang komma ihåg, att ombudsmannens uppgift även är att förbättra relationerna mellan gemenskapens institutioner och de europeiska medborgarna. Ombudsmannaämbetet tillskapades till stöd för Europeiska unionens åtagande för en öppen, demokratisk och ansvarskännande förvaltning. Att av en medborgare kräva att denne skall prestera bevis på administrativa missförhållanden då han anför ett klagomål vore att lägga en orimlig börda på honom och att göra det svårare för honom att få tillträde till ombudsmannen. Ett sådant krav förefaller inte heller ha rättslig grund. Det tycks enligt andra stycket i artikel 138e.1 i Romfördraget som om ombudsmannen genomför undersökningar av påstådda fakta ('faits allégués' på franska), inte bevisade fakta. Artikel 3.1 i stadgarna för ombudsmannen stadgar att ombudsmannen kan genomföra undersökningar av misstänkta administrativa missförhållanden ('cas éventuel de mauvaise administration' på franska).

Det påstods i klagomålet att all befintlig lagstiftning inte var tillgänglig. Ett meddelande bifogades som en del av klagomålet. Detta meddelande var extremt kritiskt mot rådets praxis beträffande uttalanden som bifogades till protokollen från rådets sammanträden. Den klagande påstod därför klart att det hade förekommit administrativa missförhållanden.

Den klagandes ställning som ledamot av Europaparlamentet hade ingen betydelse för frågan. Artikel 8d i Romfördraget säger att varje medborgare i unionen kan vända sig till ombudsmannen. Det finns därför inget som utesluter ledamöter av Europaparlamentet från att klaga hos ombudsmannen. Vad rådets argument att begäran var politisk beträffar, anmärkte ombudsmannen i sin bedömning, att allmän tillgång till gällande lagstiftning är ett grundläggande krav i ett demokratiskt rättssystem. Ett klagomål som påstår att så inte var fallet borde självfallet tas på allvar oavsett de politiska motiv som enligt rådet låg bakom klagomålet.

Ombudsmannen ansåg därför inte rådets första argument utgöra något skäl för att ändra sitt ursprungliga beslut att ta klagomålet i beaktande.

Vad beträffar rådets uttalande att den klagande inte innan han lade fram sitt klagomål vidtagit de lämpliga administrativa förfarandena gentemot rådet i enlighet med artikel 2.4 av stadgarna, noterade ombudsmannen att det förefaller finnas en viss oöverensstämmelse mellan de olika språkversionerna av denna bestämmelse. Den danska versionen använder helt riktigt beteckningen *forholdne* och ger intryck av att sådana administrativa förfaranden är nödvändiga. Å andra sidan använder exempelvis de engelska, franska, tyska, spanska och svenska versionerna beteckningen 'appropriate', 'appropriées', 'geeigneten', 'adecuadas' respektive 'lämpliga', vilket tycks antyda att lämpliga administrativa förfaranden måste vidtas. Med hänsyn till bestämmelsens syfte måste den riktiga tolkningen vara att lämpliga administrativa förfaranden måste

ha vidtagits. Det är upp till ombudsmannen att i varje fall avgöra vad som är lämpligt. Det föreföll i detta fall som om uttalanden för införande i protokollen från rådets sammanträden hade betraktats som hinder för protokollens offentliggörande. Detta tycktes dessutom helt bekräftas av det faktum att rådet sedan ansåg det nödvändigt att anta en uppförandekod för offentliggörande av rådets protokoll och uttalanden för införande i protokollen. Man måste därför anta att ett tidigare administrativt förfarande skulle ha avisats.

Under dessa omständigheter fann inte ombudsmannen någon grund för att med hänsyn till rådets andra argument ändra sitt ursprungliga beslut att anse att klagomålet kunde tas upp.

Vad sakfrågan beträffar, noterade ombudsmannen att tillgången till dokument såsom en åtgärd för att främja insyn inom unionen värderas högt av institutionerna (se exempelvis till Maastrichtfördraget bifogade deklaration nr 17 om rätten till tillgång till information samt rådets uttalande den 22 januari 1996 i samband med kommissionens lagstiftningsprogram för 1996).

Såsom nämnts ovan, var syftet med tillskapandet av ombudsmannaämbetet att understryka unionens åtagande för insyn. Det står därför klart att insyn och rätten till tillgång till dokument utgör frågor som i hög grad angår ombudsmannen. Han fann att rådet, genom att anta koden av den 2 oktober 1995, hade vidtagit de mått som måste anses nödvändiga för att i framtiden ge tillgång till den typ av dokument som begärdes i klagomålet. Ombudsmannen fann därför att det inte fanns grund för att vidare behandla klagomålet och avslutade därför fallet.

3.3.3 EUROPEISKA KOMMISSIONEN

EKONOMISK KOMPENSATION TILL ETT FÖRETAG FÖR DESS FÖRBEREDANDE ARBETE

Beslut i klagomål 5/09.11.94/FE/EF-en mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

En advokatbyrå framställde i november 1994 för sin klients, ett företag för konferenstjänster, räkning ett klagomål mot Europeiska kommissionen.

Kommissionen hade 1992 bett företaget att organisera en konferens. Strax innan konferensen skulle äga rum ställde kommissionen in den. Annuleringen berodde uppenbarligen på att vederbörande tjänsteman inom kommissionen misslyckades med att utverka tillstånd för finansiering av konferensen. Detta resulterade i att före

*Jacob SÖDERMAN,
Europeiska ombudsmannen.*

*Klagomålen diskuteras
vid ett sammanträde.*

*Ian HARDEN,
förvaltningsdirektör, presenterar
ett mål under sammanträdet.*

taget tillfogades skada som innebar inklusive ekonomiska förluster i form av pengar och tid, som redan använts till organisationen av konferensen.

Efterföljande korrespondens och kontakter med kommissionen har inte lett till någon ersättning för skadan som tillfogats företaget.

UNDERSÖKNINGEN

Eftersom den europeiska ombudsmannen inte tillträdde sin tjänst förrän den 27 september 1995, kunde han inte uppmärksamma klagomålet omedelbart. Den 31 oktober 1995 bad han kommissionen att lämna in sitt yttrande till klagomålet.

Via fax den 15 januari 1996 och via brev den 17 januari 1996, informerade kommissionen ombudsmannen om att den i november 1995 hade erbjudit företaget ekonomisk kompensation som en slutgiltig uppgörelse angående alla förekommande kostnader. Erbjudandet hade accepterats och följaktligen hade företagets krav slutligen blivit uppfyllda.

BESLUTET

Eftersom sakfrågan i klagomålet hade klarats upp på ett för båda parter tillfredsställande sätt, ansåg ombudsmannen fallet avslutat. Företaget tackade ombudsmannen för hans undersökning *"som inciterade kommissionen till att förhandla på allvar"*.

DRÖJSMÅL VID BESVARANDE AV INFORMATIONSFÖRFRÅGNINGAR

Beslut i klagomål 22/03.05.95/AP/DE mot Europeiska kommissionen

Den 28 april 1995 besvarade P. sig hos ombudsmannen över att kommissionen inte hade besvarat hans brev av den 12 oktober 1994 och den 15 februari 1995.

Då ombudsmannen inte tillträtt sin befattning förrän den 27 september 1995 har klagomålet inte kunnat behandlas omedelbart. Den 27 oktober 1995 vidarebefordrades klagomålet till kommissionen för ett yttrande.

Genom brev av den 26 januari inkom kommissionen med ett yttrande om klagomålet till ombudsmannen och medgav att det hade tagit ovanligt lång tid att svara klaganden. Klaganden hade inte förrän den 31 maj 1995 fått svar på sina informationsförfrågningar hos kommissionen i Luxemburg från oktober 1994 och februari 1995. Kommissionen underrättade ombudsmannen om att generaldirektorat V under tiden hade reviderat sina rutiner för att besvara dylika brev för att undvika att sådana förseningar skulle upprepas i framtiden. Ytterligare ett brev från klaganden av den 12 juni 1985 som adresserats direkt till kommissionen i Bryssel hade besvarats den 7 juli 1995.

Eftersom klagandens förfrågning hade besvarats och ombudsmannen fann att kommissionens översyn av brevväxlingsrutinerna var tillfredsställande beslutade ombudsmannen att fallet inte behövde behandlas ytterligare och kunde avslutas.

UTEBLIVEN BETALNING AV UTLOVAD SUBVENTION

Beslut i klagomål 95/30.8.95/IMI/EF/NL mot Europeiska kommissionen

Z., som företräder ett nederländskt institut, framförde ett klagomål till ombudsmannen den 23 augusti 1994 om påstått administrativt missförhållande från kommissionens sida. Enligt klagomålet hade generaldirektorat V i ett brev av den 18.5.1994 accepterat att bidra med 5 000 ecu till ett seminarium om "Europeiska val" som anordnats av institutet i fråga, men aldrig betalat bidraget.

Då ombudsmannen inte tillträtt sin befattning förrän den 27 september 1995 har klagomålet inte kunnat behandlas omedelbart. Den 20 november 1995 vidarebefordrades klagomålet till kommissionen för ett yttrande.

Genom brev av den 12 januari 1996 underrättade klaganden att en uppgörelse hade nåtts mellan institutet och kommissionen och att klagomålet togs tillbaka.

Ombudsmannen noterade att ärendet lösts i godo och avslöt fallet.

TILDELNING AV BLÅ FLAGG SOM TECKEN PÅ ATT EN STRAND ÄR REN

Beslut i klagomål 235/16.11.95/JMC-fr mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

C. anförde i november 1995 ett klagomål rörande tilldelning av blå flagg, ett kvalitetsmärke för att en strand är ren, till stranden vid Armaçao de Pêra, Algarve, Portugal, samt rörande användning av medel ur Europeiska fonden för landsbygdsutveckling för stranden.

Åsättandet av blå flagg för stranden vid Armaçao de Pêra var enligt honom felaktigt då denna strand föredde skadlig påverkan för miljön och folkhälsan. Han framhöll, genom att till sitt klagomål bifoga ett flertal fotografier, det bedrövliga skick områdena runt stranden befann sig i jämte den mängd föroreningar som hopades där. Vidare ställde han sig frågande till hur de portugisiska myndigheterna brukat de gemenskapsmedel som tilldelats för att skydda denna strand.

UNDERSÖKNINGEN

Europeiska ombudsmannen upplyste Europeiska kommissionen om att blå flagg tilldelats stranden vid Armação de Pêra samt bad denna lämna ett yttrande.

Kommissionen anförde i sitt svar för det första att den inte är omedelbart ansvarig för att tilldela den blå flaggen, vilken samordnas genom en icke-statlig organisation som har sitt säte i Danmark. Kommissionen ingriper endast genom att bistå med fakta avseende ett av kriterierna för tilldelningen. Emellertid bad kommissionen den ovannämnda organisation om ytterligare upplysningar och åtog sig att tillsända C. en utredningsrapport.

Vad gemenskapsmedlen beträffar, förklarade kommissionen att den inte hade upptäckt något oegentligt.

Europeiska ombudsmannen sände detta yttrande till C., som förklarade sig nöjd vad angår europeiska ombudsmannens agerande, då den blå flaggen inte tilldelats stranden vid Armação de Pêra för 1996, samt återtog sitt klagomål. Han begärde även ovannämnda utredningsrapport.

Vidare bifogade han en kopia av ett brev från kommissionären Ritt BIERREGAARD som informerade honom om att Europeiska kommissionen inlett en aktion enligt förfarandet i artikel 169 av Romfördraget mot de portugisiska myndigheterna för brott mot gemenskapstexterna i frågan, i synnerhet direktiv 76/160/EEG (badvatten).

BESLUTET

Tilldelningen av den blå flaggen anordnas och beslutas av en icke-statlig organisation, stiftelsen för miljöutbildning i Europa, med säte i Danmark. Europeiska kommissionen är alltså inte den myndighet som tilldelar den blå flaggen. Emellertid står den inte helt utanför förfarandet, då den bistår med information beträffande ett av de kriterier som ställs upp för tilldelningen av den blå flaggen, närmare bestämt badvattnets kvalitet.

Europeiska kommissionen överlämnade klagomålet till stiftelsen och inledde en utredning hos stiftelsens nationella operatör för att fastställa förutsättningarna för att tilldela stranden i fråga blå flagg.

Samtidigt inledde Europeiska kommissionen ett förfarande avseende överträdelse med stöd av artikel 169 i Romfördraget mot Portugal för att vattenprover för analys eventuellt manipulerats (brott mot direktiv 76/160/EEG om badvatten).

Vad de portugisiska myndigheternas användning av gemenskapsmedel beträffar, så framkom inte någon bedräglig användning enligt den utredning som genomförts av Europeiska kommissionen.

Med beaktande å ena sidan av att den blå flaggen inte tilldelats stranden vid Armação de Pêra för 1996 och, å andra sidan, de åtgärder som inom ramen för dess behörighet vidtagits av Europeiska kommissionen gentemot behöriga myndigheter och organisationer, så betraktades de berättigade frågor som restes av C. i sitt klagomål som tillmötesgånga.

Europeiska ombudsmannen beslutade, till följd av C:s beslut att återta sitt klagomål, att inte vidta ytterligare undersökning och avslutade fallet

SEN BETALNING AV EN FAKTURA

Beslut i klagomål 236/17.11.95/AKH/KT-en mot Europeiska kommissionen

Ett företag som hade slutit avtal med Europeiska kommissionen anförde i november 1995 ett klagomål rörande sen betalning av en faktura inom ramen för Tacis miljöprogram för Donau. Fakturan hade sänts till Europeiska kommissionen i februari 1994 men betalades först månader efter avtalad betalningsfrist om 30 dagar.

Ombudsmannen bad Europeiska kommissionen om ett yttrande. I sitt svar ansåg kommissionen att betalning skett till företaget senare än vad som kunde anses rimligt och att ränta borde betalas.

Kommissionens svar sändes till den klagande. Företaget nöjde sig med kommissionens ursäkt jämte erbjudandet om dröjsmålsränta.

Ärendet löstes sålunda på ett för den klagande tillfredsställande sätt och ombudsmannen beslöt att avsluta fallet.

DIREKTIVET OM ANNAN FÖRSÄKRING ÄN LIVFÖRSÄKRING

Beslut i klagomål 256/23.11.95/EA/B-FR, 291/21.12.95/SA/B-FR, 311/4.1.96/CN/B-FR mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLEN

Klagomålen rör Europeiska kommissionens tolkning av direktiv 92/49/EEG om annan försäkring än livförsäkring

Ett i Frankrike etablerat försäkringsbolag upplyste i oktober 1995 sina kunder i Belgien, de klagande, om att det beslutat att inte längre försäkra risker för försäkringstagare bosatta i utlandet p. g. a. gemenskapsbestämmelserna rörande fri rörlighet för tjänster. Det är ikraftträdandet av de tredje direktiven om försäkringar av den 1 juli 1994 och de rättsliga inskränkningar som dessa direktiv ställer upp som åsyftas. Dessa vände sig då till den europeiska ombudsmannen beträffande Europeiska kommissionens tolkning av dessa gemenskapsdirektiv och ansåg att

brytandet av deras avtal berodde på dessa texter.

UNDERSÖKNINGEN

Europeiska ombudsmannen informerade Europeiska kommissionen, vilken delgav honom sina anmärkningar.

Europeiska kommissionen redogjorde först för den rättsliga ordning som stadgas i dessa direktiv i fråga om tillträde till försäkringsordningen samt om att verka under denna. Därefter beskrev den läget i vissa medlemsstater före dessa direktivs ikraftträdande samt klargjorde slutligen kommissionens ståndpunkt beträffande dessa klagomål.

De klagande har inte på något sätt kommenterat dessa anmärkningar utom att tacka ombudsmannen för dennes ingripande.

BESLUTET

Före dessa direktiv om försäkringars ikraftträdande förbjöd vissa medlemsstater, däribland Belgien, försäkringsbolag etablerade i en annan stat att täcka risker belägna på sina territorier om de inte var etablerade där. Att inte uppfylla detta villkor kunde innebära påföljder, särskilt att avtalet förklarades ogiltigt.

Enligt denna ordning var det avtal som knöt de klagande till deras bolag alltså helt utan rättsliga garantier om försäkringsgivaren inte uppfyllde detta villkor.

De tredje direktiven om försäkringar har till syfte att sätta stopp för denna situation som strider mot det fria utbudandet av tjänster på försäkringsområdet, genom att göra det möjligt för varje försäkringsgivare som är etablerad i en medlemsstat att täcka risker belägna i en annan medlemsstat utan att behöva vara etablerad där.

Detta förutsätter emellertid att värdstaten kan utöva en kontroll över denna försäkringsgivares verksamhet. Av detta skäl ställer den nya ordningen upp vissa skyldigheter för försäkringsgivarna. En försäkringsgivare från en medlemsstat skall exempelvis respektera vissa bestämmelser i den stat där risken täcks, särskilt dennas skattebestämmelser.

I det aktuella fallet är det möjligt att de klagandes försäkringsgivare ansett att dessa skyldigheter var alltför betungande och beslutat att begränsa sin verksamhet till Frankrike och därmed säga upp de avtal som täckte risker i Belgien. Det rör sig emellertid om ett val som gäller detta bolags företagsstrategi, vilket inte på något sätt framtvingades av gemenskapsdirektiven i frågan, emedan andra försäkringsgivare valde att underkasta sig denna nya ordning.

Med beaktande av det föregående beslutade den europeiska ombudsmannen att någon ytterligare undersökning i frågan inte var påkallad och avslutade fallet.

ERSÄTTNING FÖR RESE- OCH UPPEHÅLLSKOSTNADER

Beslut i klagomål 450/20.2.96/JF/A/KT-en mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

F. kom i juli 1995 till Bryssel för att delta i det muntliga provet för ett uttagningsprov. Kommissionen rådde honom att ta kontakt med dess resebyrå, vilken ordnade ett särskilt hotellpris för honom. Vidare ersattes hans utlägg för resan från Bryssels flygplats till staden liksom återresan.

I september 1995 inbjöds han av kommissionen till Bryssel för läkarundersökning och intervjuer. Såsom han gjort i juli, vände han sig åter till kommissionens resebyrå, men upplystes om att kommissionen inte hade givit honom rätt att få ett specialpris på hotell. Det billigaste hotell de kunde boka var dyrare än det i juli.

Till följd härav översteg hotellkostnaderna för läkarundersökningen och intervjuerna kommissionens slutliga ersättning. Dessutom ersattes inte resekostnaderna för kandidaten från Bryssels flygplats in till staden eller kostnaderna för tunnelbana i Bryssel vid detta tillfälle. Då den klagande tog kontakt med kommissionen för att klarlägga denna fråga, blev han inte nöjd med dess svar.

UNDERSÖKNINGEN

Europeiska ombudsmannen skrev för att be kommissionen att yttra sig över klagomålet.

I sitt svar förklarade kommissionen att, såsom fastslaget i artikel 8 av bestämmelser för ersättning för utlägg för resa och uppehälle för personer utanför gemenskapen som inbjuds för att delta i uttagningsprov, intervju eller läkarundersökning (härefter bestämmelserna), så ersätts uppehållskostnader genom en ersättning per dag, vilken avses vara ett fast bidrag (och inte någon ersättning fullt ut) för att täcka kandidatens utlägg.

Vad tågbiljetten från flygplatsen till Bryssel beträffar, så finns det inget stadgande i bestämmelserna rörande ersättning för denna, men i praktiken ersätts resekostnaden på kandidatens begäran.

Det särskilda hotellpris som i juli 1995 ordnats för den klagande utgjorde inte något normalt förfarande och gjordes bara undantagsvis med hänsyn till den korta tiden mellan det skriftliga och muntliga provet.

Kommissionens yttrande sändes till den klagande för dennes kommentarer. Han upplyste europeiska ombudsmannen om att han inte kände till bestämmelserna och att han inte hade upplysts om att det särskilda arrangemanget från juli 1995 hade karaktär av undantag.

BESLUTET

Då kommissionen i september 1995 bjöd F. till Bryssel för läkarundersökning och intervjuer upplyste den honom i brevet med kallelsen om att

"då så är lämpligt kommer era reseutlägg att ersättas i enlighet med de villkor som framgår av bifogade formulär".

Det bifogade formuläret innehöll ovannämnda bestämmelser. Det förefaller därför som om bestämmelserna hade meddelats den klagande i september 1995. Dessa bestämmelser innehöll alla de relevanta villkor enligt vilka kandidater ersätts. F. ersattes enligt artikel 8.3 av bestämmelserna, vilken stadgar en fast ersättning om 50 ecu per dag.

De av kandidatens utlägg som täcktes av denna fasta ersättning var uppehålle, måltider, och lokala transporter inklusive tunnelbana i Bryssel.

Vad kostnaderna för tåg från flygplatsen till Bryssel beträffar, bekräftade kommissionen till europeiska ombudsmannen att de inte ersattes p. g. a. ett oavsiktligt fel samt att ersättning för dessa nu var på väg.

Med hänsyn till vad som framkommit beslutade den europeiska ombudsmannen att ingen ytterligare undersökning var påkallad och avslutade fallet.

TILLGÅNG TILL INFORMATION OM RESULTATET AV ETT UTTAGNINGSPROV

Beslut i klagomål 485/13.03.96/LV/B/KT-fr mot Europeiska kommissionen

V., uttagen till reservlistan vid ett allmänt uttagningsprov för kommissionen, hade efter flera månader inte kontaktats av kommissionens tjänster för en eventuell antagning. Han vände sig till dessa för att begära upplysningar rörande antalet uttagna vid uttagningsprovet, sin plats på listan jämte antalet och platserna på listan för de som redan antagits.

Kommissionens tjänster svarade endast på den första frågan och hänvisade beträffande de två senare till sekretesshänsyn. V. anförde ett klagomål hos den europeiska ombudsmannen i mars 1996.

Europeiska ombudsmannen upplyste Europeiska kommissionen om klagomålet. I sitt yttrande kompletterade Europeiska kommissionen de upplysningar den tidigare hade givit den klagande genom att även svara på de två andra frågorna.

Detta yttrande har överlämnats till den klagande för kommentar. Denne har informerat den europeiska ombudsmannen att han var nöjd med det kompletterande svar som givits av kommissionen.

Europeiska ombudsmannen har därmed avslutat fallet.

FÖRSENAT SVAR FRÅN KOMMISSIONEN

Beslut i klagomål 493/15.3.96/HMT/DE mot Europeiska kommissionen

Tyske medborgaren T. anförde ett klagomål mot Europeiska kommissionen. Han anförde att han hade vänt sig till kommissionen rörande ett problem angående sin rätt till fri rörlighet samt att han inte fått något svar.

Ombudsmannaämbetet kontaktade berörda tjänster vid kommissionen, vilka bad om ursäkt för att de inte svarat tidigare och åtog sig att svara den klagande.

Ombudsmannen beslutade därför att inte driva frågan vidare och avslutade fallet.

3.3.4 EURATOMS INSTITUT

ICKE UPPFYLLANDE AV KOMMISSIONENS AVTALSENLIGA FÖRPLIKTELSE

Beslut i klagomål 30/19.7.95/AC/IT/KH mot Euratoms institut

KLAGOMÅLET

C., av italiensk nationalitet, framförde ett klagomål mot Euratoms institut för tillämpningar av fjärranalys i Ispra (Italien) den 13 juli 1995. Han anförde att institutet, som är ett gemensamt forskningscentrum och omfattas av GD XII (vetenskap, forskning och utveckling), inte hade betalat honom för utfört arbete under tiden januari 1994 - november 1994.

UNDERSÖKNINGEN

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen den 13 december 1995 för en förklaring och kommissionen inkom med ett första yttrande den 15 mars 1996. Den 3 juli 1996 tog kommissionen på nytt kontakt med ombudsmannen med ett förslag till uppgörelse.

Enligt kommissionen hade den klagande inte fullgjort sina avtalsenliga förpliktelser inom den föreskrivna tidsramen. Detta var anledningen till att han inte hade betalats. Kommissionen ansåg dock att en uppgörelse med klaganden borde vara möjlig och föreslog att betala hälften av det avtalade beloppet, dock på villkor att klaganden åtog sig att för all framtid och under inga förhållanden använda eller vidareutveckla källkoden till de program som han hade utvecklat.

Ombudsmannen vidarebefordrade kommissionens förslag till klaganden vid upprepade tillfällen dock utan att få svar.

Ombudsmannen kontaktade därför kommissionen för att ta reda på om kommissio-

nen under tiden hade betalat det föreslagna beloppet. Han fick beskedet att betalningen ännu inte hade ägt rum eftersom kommissionen inte hade fått bekräftat att villkoren godkändes.

BESLUTET

Mot bakgrund av kommissionens förslag till uppgörelse och med hänsyn till att klaganden inte besvarat förslaget, trots upprepade påminnelser, beslutade ombudsmannen att avsluta fallet.

3.4 KLAGOMÅL AVSLUTADE MED KRITISK ANMÄRKNING

3.4.1 EUROPAPARLAMENTET

ÖPPET UTTAGNINGSPROV: FÖRLUST AV EN SÖKANDES BREV

Beslut i klagomål 145/27.9.95/ABMG/B-de mot Europaparlamentet

M. G. bad den europeiska ombudsmannen att upplysa henne om hennes rätt att begära omprövning av de resultat hon erhållit i ett skriftligt prov i ett allmänt uttagningsprov som anordnades av Europaparlamentet. M.G. hade misslyckats i de skriftliga proven och skickade ett brev till uttagningskommittén där hon bad den att ompröva hennes resultat. Hon anförde att en andra utvärdering aldrig hade ägt rum.

I sina kommentarer informerade Europaparlamentet den europeiska ombudsmannen att den klagandes brev varit feladresserat - till ordföranden för uttagningskommittén och inte till tjänsten "antagningsprov" - och att det därför inte kunnat lokaliseras. När den klagande ånyo hade vänt sig till parlamentet, hade uttagningskommittén redan avslutat sitt arbete och inlämnat sin rapport, varför hennes resultat inte hade omprövats.

Europeiska ombudsmannen sade, att eftersom den klagandes första brev kom fram till parlamentet, skulle det ha besvarats. God förvaltningssed kräver att ett feladresserat brev överlämnas till behörig tjänst inom parlamentet.

Vad avser begäran om att skrivningsresultatet skulle granskas ånyå, finns ingen formell bestämmelse, som ger en sökande rätt till att få sina handlingar ompröva en andra gång. Uttagningskommittén utför sitt arbete oberoende och det finns därför ingen möjlighet att vända sig till ett överklagningsorgan för granskning av ett givet resultat. Europeiska ombudsmannen informerades dock om att vissa uttagningskommittéer granskar resultaten för en sökande om denne begär det utan alltför långt dröjsmål. Parlamentet har inte bestridit att den klagandes handlingar skulle ha granskats av uttagningskommittén om begäran hade kommit in i tid.

Europeiska ombudsmannen kritiserade därför det faktum att klagandens resultat inte granskades på grund av att man inte kunde lokalisera hennes begäran om detta inom parlamentet.

Då uttagningskommittén redan hade slutfört sitt arbete och det därför inte fanns någon möjlighet att uppnå en förlikning i ärendet, beslutade den europeiska ombudsmannen att avsluta fallet.

3.4.2 EUROPEISKA UNIONENS RÅD

UTESLUTNING FRÅN ETT UTTAGNINGSPROV

Beslut i klagomål 129/19.9.95/TK/B mot Europeiska unionens råd

KLAGOMÅLET

K., en finsk medborgare klagade, över att hon uteslutits från ett uttagningsprov för översättare till rådet. Provet utannonserades i februari 1995. I meddelandet om provet angavs att kandidaterna måste:

ha slutfört studier på universitetsnivå, vilka erkänns med diplom eller utbildningsbevis som bevis på slutförda universitetsstudier [...] Kandidater måste kunna förete bevis i dokumentform på att de uppfyller inträdeskraven för proven (kopia av diplom eller examensbevis,...)

K. sade att hon vidtog åtgärder för att uppfylla dessa krav. Hon erhöll ett bevis från sitt universitet (Helsingfors universitet), daterat 24 mars 1995. Detta bekräftade att hon uppfyllt alla krav för en magisterexamen. Beviset var skrivet på humanistiska fakultetens brevpapper, försett med dess officiella stämpel och undertecknat av fakultetens sekreterare. Det åtföljdes av en officiellt stämplad förteckning över de kurser som hon hade tagit och de poäng och betyg som hon erhållit. Hon skickade in detta bevis före den 6 april 1995, vilket var den tidsfrist som angavs i meddelandet om provet.

Hon tilldelades sin grad vid en högtidlig ceremoni vid universitetet den 30 maj 1995.

Uttagningskommittén skrev till K. i juli 1995. De uteslöt henne från provet med motiveringen att hon inte företett ett diplom eller utbildningsbevis som visade att hon slutfört sina universitetsstudier. Uttagningskommittén ansåg endast ett dokument som delats ut vid en högtidlig ceremoni uppfyllde villkoren i meddelandet om provet.

K. gjorde tre administrativa framställningar till rådet i ett misslyckat försök att få uttagningskommittén att ändra sitt beslut. Hon skrev till ombudsmannen den 11 september 1995 för att klaga över att hon inte borde ha uteslutits från provet. Hon hävdade att det bevis som hon företett uppfyllt kraven i meddelandet om uttagningsprovet.

UNDERSÖKNINGEN

Ombudsmannen skrev till generalsekreteraren för rådet och bad om kommentarer till klagomålet. Svaret från rådet innehöll följande argument

- Det är genom rättspraxis klarlagt att villkoren i meddelandet om ett uttagningsprov är absolut bindande för uttagningskommittén.
- Uttagningskommittén behöver bara ta hänsyn till bevis i dokumentform som kandidaterna skickat in inom den tidsfrist som angivits i meddelandet om provet. Uttagningskommittén är inte tvungen att be kandidater om dokument som de inte skickat in och inte heller att beakta dokument som skickats in efter denna tidsfrist.
- Vad gäller K. kan det preliminära beviset, daterat 24 mars 1995 inte betraktas som ett diplom eller utbildningsbevis som bevis på slutförda universitetsstudier.
- Dokument som bifogades påföljande korrespondens från K. till uttagningskommittén kunde inte beaktas eftersom de kommit in efter tidsfristens utgång.
- Det var därför rätt att utesluta K. från provet.

Rådets kommentarer skickades till K. I sina anmärkningar om svaret upprepade hon sin uppfattning att beviset daterat 24 mars 1995 uppfyllde kraven i meddelandet om provet och därför skulle ha godtagits av uttagningskommittén.

BESLUTET

Ombudsmannen accepterade att uttagningskommittén är absolut bundet av villkoren i meddelandet om provet. Den var därför tvungen att granska om kandidaterna inkommit med ett diplom eller utbildningsbevis som bevis på slutförda universitetsstudier och att avvisa dem som inte hade gjort det. Dessutom behövde inte uttagningskommittén ge dem som inte uppfyllt kraven till den angivna tidsfristen ytterligare tid för att göra detta.

K. hade dock, inom den angivna tidsfristen, företett bevis i dokumentform att hon hade slutfört sina universitetsstudier. Det var inte uppenbart att de dokument hon skickat in inte motsvarade beskrivningen i meddelandet om provet. Uttagningskommittén var därför tvungen att visa gott omdöme i tolkningen av huruvida K. hade uppfyllt villkoren eller ej.

I sitt beslut tolkade uttagningskommittén uttrycket 'diplom eller utbildningsbevis som bevis på slutförda universitetsstudier' på ett snävt och inskränkt sätt. Rådet framförde inga bevis på att det var nödvändigt av praktiska administrativa skäl att välja denna tolkning snarare än en tolkning som skulle ha accepterat det bevis som företetts av K. K. kunde rimligen förvänta sig att hennes bevis uppfyllde villkoren i meddelandet om provet. Under dessa omständigheter noterade ombudsmannen att antagandet av den snäva tolkningen framstod som godtycklig.

Ombudsmannen uttryckte också åsikten att uttagningskommittén, som god förvaltningsledning, skulle ha varit beredd att beakta bevis från kandidaten att det som företetts inom tidsfristen uppfyllde de angivna villkoren.

Ombudsmannen kunde inte gå vidare med en förlikning eftersom det uttagningsprov som K. utesluts från var avslutat och att den lista som upprättats med utgångspunkt i provet troligen skulle gälla under ett antal år.

Ombudsmannen noterade att K. kunde fört ärendet vidare till förstainstansrätten inom tre månader från uttagningskommitténs beslut. Eftersom hon inte gjorde det, förblev beslutet att utesluta henne från provet giltigt.

Ombudsmannen ansåg därför att det inte var nödvändigt att göra vidare efterforskningar och beslutade i enlighet därmed att avsluta fallet. Ombudsmannen ansåg dock att rådet skulle tillse att hans kritik av uttagningskommitténs beslut kom till uttagningskommittéernas kännedom.

3.4.3 EUROPEISKA KOMMISSIONEN

EUROPEISKA KOMMISSIONENS BEHANDLING AV ÄRENDET BETRÄFFANDE UNDERLÅTENHETEN ATT UTFÖRA EN MILJÖKONSEKVENsutREDNING: NEWBURY BYPASS

Beslut i klagomål 206/27.10.95/HS/UK, 211/03.11.95/JC/UK, 226/13.11.95/JC/UK, 229/14.11.95/PAD/UK, 303/03.01.96/COW/UK, 327/08.01.96/RW/UK, 335/08.01.96/AK/UK, 358/15.01.96/EC/UK, 359/16.01.96/JK/UK, 360/09.01.96/SJ/UK, 361/09.01.96/JB/UK, 362/15.01.96/JB/UK, 363/15.01.96/MN/UK, 364/03.11.95/JS/UK, 377/31.1.96/MJ/UK, 378/25.1.96/JB/UK, 382/24.1.96/CW/UK, 383/24.1.96/JK/UK, 403/01.02.96/TPA/UK, 471/4.3.96/PC/UK, 487/14.3.96/BRF/UK, 488/14.3.96/PB/UK, 514/25.3.96/DB/UK, 515/25.3.96/PJW/UK, 526/27.3.96/DHW/UK, 562/18.4.96/DD/UK, 607/24.5.96/BB/UK mot Europeiska kommissionen

De klagande anförde administrativa missförhållanden i Europeiska kommissionens verksamhet genom dess beslut att inte föra ärendet mot Förenade kungariket vidare till domstol i enlighet med artikel 169 i Romfördraget. De ansåg att Förenade kungarikets regering hade brutit mot gemenskapsrätten genom att underlåta att utföra en miljökonsekvensutredning av Newbury Bypass i Berkshire, England.

För att kunna behandla klagomålen så effektivt och snabbt som möjligt behandlades de gemensamt.

Bakgrund till klagomålen

Rådets direktiv 85/337/EEG¹ kräver att exploateringsstillstånd för offentliga och privata projekt i vissa fall endast skall ges efter en miljökonsekvensutredning. Sista datum för överföring av direktivet till nationell lag var 3 juli 1988.

¹ EGT nr 1985 nr L 175/40.

Direktivet innehåller inte några övergångsbestämmelser. Det vill säga det framgår inte uttryckligen om det gäller i fall då förfarandena som ledde till exploateringsstillstånd inleddes innan direktivet trädde i kraft, men tillstånd gavs efter denna tidpunkt (s.k. pipelinefall).

1994 framfördes klagomål till Europeiska kommissionen vari gjordes gällande att myndigheterna i Förenade kungariket hade underlåtit att ta hänsyn till kraven i direktivet när det gällde Newbury Bypass. Kommissionen registrerade klagomålen och öppnade en akt om ärendet.

Den 20 oktober 1995 utfärdade kommissionen ett pressmeddelande som sade att den mot bakgrund av EG-domstolens dom i Großkrotzenburg-målet¹ hade beslutat att tolka direktivet så att det endast kräver en miljökonsekvensutredning då tillståndsförfarandet inleddes efter den 3 juli 1988. Av pressmeddelandet framgick vidare att detta innebar att direktivet inte var tillämpligt på Newbury Bypass.

Kommission skrev till de klagande, vilkas klagomål den registrerat, och uppgav att den hade avslutat undersökningen och beslutat att stänga akten, eftersom det inte hade uppdragats några brott mot gemenskapsrätten. Klagandena hänvisades till pressmeddelandet för en mer detaljerad förklaring.

KLAGOMÅLEN

Om man behandlar klagomålen som sänts till ombudsmannen som en helhet, har följande fyra huvudklagomål framställts beträffande kommissionens beslut att stänga akten:

- 1) Kommissionen hade förvägrat medborgare förmånen av en avgörande tolkning av EG-domstolen av de aktuella tvistiga frågorna kring gemenskapsrätten och därmed riskerat att undergräva domstolens roll.
- 2) Enligt några klagande var kommissionens tolkning av direktivet oärligt, då det motiverades av politiska överväganden eller var ett resultat av politiska påtryckningar.
- 3) Den korrekta tolkningen av Großkrotzenburg-fallet stödde uppfattningen att direktivet är tillämpligt på Newbury Bypass.
- 4) Kommissionen borde ha informerat de registrerade klagandena om sitt beslut att avsluta akten, innan den tillkännagav detta i sitt pressmeddelande.

¹ Mål C-431/92, *Kommissionen v Tyskland*, dom av den 11 augusti 1995.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens första yttrande

I sitt första yttrande argumenterade kommissionen på följande sätt:

- 1) Klagomålen riktar sig mot ett område där kommissionen i enlighet med artikel 169 själv fattar beslut. Genom beslutet att inte föra ärendet vidare utövade kommissionen den rätt som till fullo erkänts av domstolen.
- 2) Kommissionen handlade gentemot klagandena i enlighet med principerna för god förvaltningssed genom att registrera klagomålen och genom att hålla klagandena informerade om behandlingen av fallet. Klaganden i ett förfarande i enlighet med artikel 169 äger inga särskilda procedurella rättigheter, vilket skulle kunna vara fallet inom andra områden som konkurrens eller anti-dumpning. Av denna anledning kan kommissionen inte finna någon grund för något klagomål om administrativa missförhållanden i ett sådant fall.
- 3) Newbury Bypass var ett "pipelinefall", i det att exploateringstillstånd söktes före den 3 juli 1988 medan exploateringstillståndet gavs efter denna tidpunkt.

Direktivet innehåller inga övergångsbestämmelser, och det är en tolkningsfråga huruvida dess bestämmelser kan tillämpas på "pipelinefall".

Tolkningsfrågan berördes i samband med två beslut som fattats av EG-domstolen.¹ I båda fallen anförde generaladvokaten att medlemsstaterna kunde underlåta att göra en miljökonsekvensutredning för projekt beträffande vilka förfarandet för exploateringstillstånd inletts före den 3 juli 1988.

Domstolen själv fastslog inte uttryckligen att datum för ansökan om/inledande av förfarandet för exploateringstillstånd var den avgörande faktorn. I Großkrotzenburg-fallet bedömde domstolen emellertid de faktiska förhållandena kring när en formell ansökan lämnats in. Denna senare skulle inte ha haft någon betydelse om datum för tillståndsgivning hade varit den avgörande faktorn.

Som en konsekvens av denna praxis skall direktiv 85/337/EEG tolkas på så sätt att det inte är tillämpligt på pipelinefall.

De faktiska förhållandena kring Newbury Bypass är sådana att tillståndsförfarandet inleddes före den 3 juli 1988. Därför anser kommissionen att direktiv 85/337/EEG inte kunde tillämpas på Newbury Bypass-projektet.

Klagandenas kommentarer till det första yttrandet

Om man tar de iakttagelser som skickats till ombudsmannen som en helhet, ställdes följande krav beträffande det första utlåtandet:

¹ Mål 396/92 *Bund Naturschutz in Bayern Ev v Freistaat Bayern* [1994] Rättsfallssamling s. I-3717 och *Großkrotzenburg-fallet*

- 1) Kommissionens anmärkningar angående dess skönsmässiga bedömning innebär att den hävdar rätten att agera godtyckligt.
- 2) Kommissionen underlät att svara på anklagelsen att den hade agerat oärligt.
- 3) Kommissionen fortsatte att misstolka Großkrotzenburg-domen och underlät att tillämpa det på ett korrekt sätt med avseende på Storbritanniens exploateringsförfaranden såsom de tillämpats i Newbury Bypass-fallet.
- 4) Kommissionen hävdade att den hade hållit klagandena informerade. Den informerade emellertid media om beslutet att avsluta Newbury Bypass-ärendet i ett pressmeddelande från den 20 oktober 1995, medan de klagande slutgiltigt informerades i brev daterade den 6 december 1995.

BESLUTET

1) Kommissionens beslut

1.1 Kommissionen förklarade beslutet att avsluta ärendet Newbury Bypass endast utifrån den juridiska slutsatsen att direktiv 85/337/EEG inte är tillämpligt på Newbury Bypass-projektet.

1.2 Artikel 169 i Romfördraget anger att kommissionen skall avge ett motiverat yttrande om den *anser att en medlemsstat har underlåtit att uppfylla en skyldighet enligt detta fördrag*. Om kommissionen kommer till slutsatsen att det inte förekommit något brott mot gemenskapsrätten, är det grundläggande villkoret för att avge ett motiverat yttrande inte uppfyllt. Under sådana förutsättningar uppstår inte frågan om skön, eftersom kommissionen inte har rätt att föra ärendet vidare till domstolen.

1.3 Ombudsmannen anser därför att det var missledande för de klagande att frågan om skön togs upp i kommissionens första yttrande.

1.4 Ombudsmannen ansåg att de klagande inte framlagt tillräckliga bevis för att kunna ifrågasätta att kommissionen kommit till sin juridiska slutsats i god tro, efter en noggrann undersökning och på grundval av en opartisk och skicklig bedömning av rättsfrågorna.

1.5 De argument som de klagande lade fram gav emellertid ombudsmannen skäl att undersöka kommissionens juridiska slutsats, att direktiv 85/337/EEG inte är tillämpligt på Newbury Bypass, detta för att se om ett fel har begåtts i tolkningen av gemenskapsrätten, eller i dess tillämpning på fakta och nationell rätt i målet. Resultatet av undersökningen anges i avsnitt 2 av beslutet.

2) Tillämpligheten av direktiv 85/337/EEG på fallet Newbury Bypass

2.1 Kommissionens slutsats att direktiv 85/337/EEG inte är tillämpligt på Newbury Bypass bygger på ett juridiskt resonemang i två steg.

2.2 Det första steget är att direktivet inte gäller projekt för vilka exploateringstillstånd gavs efter den 3 juli 1988, förutsatt att den formella ansökan om exploateringstillstånd (eller motsvarande, i förfaranden där ingen formell ansökan sker) skedde före det datumet. Detta är argumentet att "pipelinefall" är uteslutna. Det andra steget av argumentet är att Newbury Bypass-projektet är ett pipelinefall.

2.3 Vad gäller det första steget av argumentet, lutar sig kommissionen i sin första synpunkt på domstolens dom och yttrandena av generaladvokaten i Großkrotzenburg och Bund Naturschutz¹ för att hävda att direktivet skall tolkas så, att det utesluter pipelinefall från sitt tillämpningsområde.

2.4 Ombudsmannen noterar att i andra sammanhang, inklusive i sitt svar till utskottet för framställningar om framställningarna 865/95 och 972/95, hänvisar kommissionen också till en allmän oskriven regel om rättssäkerhet och principer om legitima förväntningar och proportionalitet till stöd för sin tolkning.

2.5 Kommissionens tolkning av direktivet har kritiserats av de klagande och i den juridiska litteraturen.² Kritikerna pekar på, att i Großkrotzenburg, lämnade domstolen uttryckligen frågan öppen om tillämpningen av direktivet på "pipelinefall" (paragraf 28 av domen) och att principen om rättssäkerhet och legitima förväntningar också innehåller argument mot kommissionens tolkning.

2.6 Ombudsmannen anser det beklagligt att den första synpunkten innehåller en mycket kortfattad, och eventuellt ofullständig, sammanfattning av kommissionens juridiska resonemang till stöd för sin slutsats att direktivet inte gäller för pipelinefall.

2.7 Ombudsmannen anser dock inte att själva slutsatsen är felaktig ur juridisk synvinkel. Med tanke på yttranden av generaladvokaten i Bund Naturschutz och Großkrotzenburg och det faktum att domstolen i Großkrotzenburg bedömde de faktiska omständigheterna kring när den formella ansökan hade lämnats in, är slutsatsen att direktiv 85/337/EEG inte gäller för pipelinefall troligen korrekt. Man får dock inte glömma, att det är domstolen som är den högsta myndigheten i frågor om gemenskapsrätt.

2.8 Vad gäller det andra steget av argumentet, som är avhängigt av tolkningen i sista meningen i punkt 2.7, anser ombudsmannen att det vid första påseendet lämpliga kriteriet för att identifiera pipelinefall är det som används i Großkrotzenburg, dvs. det datum då ansökan om tillstånd formellt lämnades in.

2.9 Den rättsliga processen i England vid exploateringstillstånd för motorvägsbyggen innefattar inte en ansökan om exploateringstillstånd från ett organ till ett annat. Proceduren är ett förvaltningsförfarande, där både exploitören och den myndighet som lämnar exploateringstillstånd är en del av den centrala regeringsförvaltningen.

¹ Mål C-431/92, dom av den 11 augusti 1995 and C-396/92 [1994] Rättsfallssamlingen s. I-3717.

² Se t.ex. P. Kunzlik, 'Environmental Impact Assessment: *Bund Naturschutz*, *Großkrotzenburg* and the Commission's retreat on the 'Pipe-line' point', *European Environmental Law Review*, 1 mars 1996, 87-93.

2.10 Frågan är därför vilket steg av förvaltningsförfarandet som enligt engelsk lag skall anses motsvara "det datum då ansökan om tillstånd formellt inlämnades". Vid en sådan undersökning är det viktigt att komma ihåg att domstolen i Großkrotzenburg uttryckligen avvisade ett argument att det första steget av tillståndsförfarandet, omfattande informella kontakter och möten mellan den behöriga myndigheten och exploatören, kunde betraktas som ett klart indicium på det datum som tillståndsförfarandet inleddes.

2.11 Preliminärplanen för Newbury Bypass publicerades mellan 1986 och 1988 och den offentliga undersökningen inleddes den 14 juni 1988 och avslutades den 9 november 1988. Den slutgiltiga förordningen utfärdades den 18 juni 1991 och trädde i kraft den 16 augusti 1991.

2.12 De klagande hävdade att publiceringen av preliminärplanen och den offentliga undersökningen var preliminära förfaranden för konsultation och diskussion kring transportministeriets önskade dragning och alternativa lösningar. Enligt dem kan sådana förfaranden inte betraktas som en formell ansökan utan snarare "informella kontakter och möten mellan behörig myndighet och exploatören". Enligt de klagande motsvaras en formell ansökan av den slutgiltiga förordningen, som följs av en period på sex veckor, under vilken det kan överklagas till High Court.

2.13 Kommissionens inställning i denna fråga framgår inte klart av de första synpunkterna, som bara säger att:

"Newbury Bypass var ett "pipelinefall", i det att exploateringstillstånd söktes före den 3 juli 1988 men exploateringstillståndet gavs efter denna tidpunkt"; och

"De faktiska förhållandena kring Newbury Bypass är sådana att tillståndsförfarandet inleddes före den 3 juli 1988."

Kommissionen anger därigenom inte vilken tidpunkt av det nationella förfarandet som den anser motsvarar en formell ansökan i Newbury Bypass-målet. Logiskt sett måste det dock vara antingen publiceringen av preliminärplanen eller inledandet av den offentliga undersökningen, eftersom de var de enda stegen av förfarandet som inleddes före den 3 juli 1988.

2.14 Ombudsmannen anser att publiceringen av preliminärplanen skäligen kan anses motsvara en formell planeringsansökan i det att exploatören gör ett offentligt uttalande innehållande slutgiltiga förslag till utveckling, som sedan kan bli föremål för en offentlig undersökning. Det faktum att det kan finnas skillnader mellan preliminärplanen och det slutgiltiga projektet, påverkar inte denna slutsats eftersom det även kan förekomma ändringar av en ansökan under förfarandet för att ge exploateringstillstånd. Möjligheten till ändringar ligger i bägge fallen i det faktum att de aktuella förfarandena är mer än en ren formalitet.

2.15 Även om det är beklagligt att det första yttrandet inte innehåller hela den juridiska argumentationen som krävs för att stödja kommissionens uppfattning att Newbury Bypass är ett "pipelinefall", anser inte ombudsmannen att själva slutsatsen därigenom utgör ett fel i tolkningen av gemenskapsrätten eller i dess tillämpning på fakta och nationell rätt i Newbury Bypass-fallet.

2.16 Ombudsmannens undersökningar om klagomålet rörande Newbury Bypass har därför inte uppdagat några administrativa missförhållanden i samband med kommissionens tolkning av gemenskapsrätten eller i tillämpningen av gemenskapsrätten på fakta och nationell rätt i målet.

3) Underlåtenheten att informera de registrerade klagandena innan man gick ut med pressmeddelandet

3.1 Kommissionen har uppmanat fysiska personer att inkomma med klagomål om brott mot gemenskapsrätten från medlemsstaternas sida och har publicerat en standardblankett för detta ändamål.¹ I sitt första yttrande erkänner kommissionen sina skyldigheter att registrera klagomål och att hålla klagandena informerade om ärendets behandling.

3.2 Ett administrativt förfarande av detta slag avslutas normalt med ett motiverat beslut som skickas till dem som har deltagit i förfarandet. Ombudsmannen anser att kommissionen, i enlighet med god förvaltningssed, skulle ha informerat de registrerade klagandena om sitt beslut innan, eller senast samtidigt som den offentliggjorde sitt beslut genom ett pressmeddelande. Det kan ha funnits praktiska skäl till varför det inte var möjligt i detta specifika fall (även om kommissionen inte lagt fram några sådana skäl i sitt första yttrande). Om så var fallet, borde kommissionen i vilket fall ha förklarat dessa skäl för klagandena.

3.3 Med tanke på att denna aspekt av ärendet rör förfarandet i samband med specifika händelser i det förflutna, är det inte nödvändigt att undersöka det vidare eller att söka en förlikning i ärendet.

Med tanke på ovanstående slutsatser ansåg ombudsmannen att det var onödigt att genomföra ytterligare undersökningar i ärendet samtidigt som han litade på att kommissionen skulle ta åt sig kritiken i punkt 3.2. Ombudsmannen beslutade att avsluta därför fallet.

YTTERLIGARE KOMMENTARER AV OMBUDSMANNEN

Som angavs i årsrapporten för 1995 är en viktig del av ombudsmannens arbete att förbättra relationerna mellan gemenskapens institutioner och EU-medborgarna. Inrättandet av ombudsmannaämbetet genom Fördraget om Europeiska unionen

¹ EGT 1989, nr C 26/6.

avsåg att understryka unionens satsning på en öppen, demokratisk och ansvarsfull förvaltning.

Ombudsmannens undersökningar av Newbury Bypass, och flera andra klagomål mot kommissionen har lett mig till den slutsatsen att det vore lämpligt att genomföra en mer allmän undersökning av ställningen för förfarandet för individuella klagomål enligt artikel 169.

På grundval av de klagomål som ombudsmannen har mottagit verkar det som om det nuvarande förfarandet som kommissionen tillämpar orsakar ett betydande missnöje bland EU-medborgarna, varav vissa betraktar kommissionens inställning till fullgörandet av sina skyldigheter enligt artikel 169 som arrogant och överlägsen. Dessutom verkar inte förfarandet främja den grad av insyn som EU-medborgarna i allt högre grad förväntar sig av gemenskapens institutioner och organ.

Utan att ta ställning till frågan om gemenskapsrättens principer kanske kräver mer utvecklade rättigheter vad avser förfarandet vid klagomål från fysiska personer under artikel 169, skulle kommissionen själv kunna besluta att skapa sådana rättigheter som god förvaltningssed, i enlighet med domstolens och förstainstansrättens avgöranden att fysiska personer inte kan överklaga kommissionens beslut att inte föra ärendet vidare till domstolen.

I synnerhet skulle kommissionen, innan den fattar sitt slutgiltiga beslut, kunna kommunicera ett preliminärt beslut till den registrerade klaganden att den inte upptäckt något brott mot gemenskapsrätten och skälen till stöd för denna slutsats med anmodan att inkomma med kommentarer inom en viss angiven tidsperiod.

Ett sådant förfarande skulle innebära två fördelar i förhållande till den nuvarande situationen. För det första skulle det bidra till en mer effektiv förvaltning genom att skapa möjlighet för kommissionen att få in kritik av sina åsikter i tid för att kunna utvärdera och besvara kritiken, innan den fattar sitt slutgiltiga beslut. För det andra skulle det förbättra relationerna mellan unionsmedborgarna och kommissionen genom att låta medborgarna ta mer aktiv del i förvaltningsprocessen enligt artikel 169 och förbättra insynen i kommissionens aktiviteter.

Ombudsmannen beslutade därför att inleda en undersökning på eget initiativ i ärendet.

EUROPEISKA KOMMISSIONENS BEHANDLING AV ÄRENDET BETRÄFFANDE UNDERLÅTENHETEN ATT UTFÖRA EN MILJÖKONSEKVENSBUTREDNING: MOTORVÄG M40

Beslut i klagomål 132/21.9.95/AH/EN mot Europeiska kommissionen

Den 18 september 1995 framförde A. och H. ett gemensamt klagomål mot kommissionen. Klagomålet gällde kommissionens sätt att hantera ett klagomål från A. och H. i samband med breddningen av motorväg M40 i Förenade kungariket.

Klagomålet mot kommissionen

Den 29 november 1990 framförde A. och H. ett klagomål till kommissionen enligt vilket Förenade kungariket inte hade uppfyllt kraven enligt direktiv 85/337/EEG¹ vid breddningen av motorväg M40. De anförde att någon fullständig och korrekt bedömning av projektets miljöeffekter i enlighet med kraven i direktivet inte hade gjorts. Angående bedömningen av miljöeffekterna framförde de klaganden följande konkreta påpekanden:

- 1) Bullerutredningen hade inte genomförts i enlighet med de utvärderingsregler som utfärdats av Förenade kungarikets transportdepartement.
- 2) Utredningen om bullernivån hade inte lagts fram vid utfrågningar med allmänheten.
- 3) För att få en kopia av bullerutredningen måste en avgift betalas.
- 4) Inga kontroller av luftens kvalitet hade gjorts

Den 26 augusti 1991 bekräftade kommissionen mottagandet av klagomålet.

Genom brev av den 10 september 1992 underrättade kommissionen de klaganden att den hade kommit fram till slutsatsen att direktiv 85/337/EEG hade respekterats efter det att efterforskningar hade gjorts hos Förenade kungarikets myndigheter och de uppgifter som dessa tillhandahållit hade granskats. I övrigt meddelades i brevet att kommissionen inte kunde ge de klaganden en kopia av Förenade kungarikets svar på sina förfrågningar eftersom den typen av förfrågningar och svar skall behandlas konfidentiellt.

Klagomålet hos Förenade kungarikets justitieombudsman

A. och H. bad Förenade kungarikets myndigheter om att få tillgång till de uppgifter som dessa lämnat till kommissionen. De var inte nöjda med svaret de fick och lämnade i ett klagomål till Förenade kungarikets justitieombudsman.

I juni 1995 fann Förenade kungarikets justitieombudsman, även om han var kritisk mot vissa aspekter av Förenade kungarikets myndigheternas sätt att handlägga begäran om upplysningar, att de klaganden med orätt ansåg att de upplysningar

¹ EGT nr L 174/40, 1985.

som lämnats av Förenade kungarikets myndigheter inte gav en fullständig och korrekt bild av informationsutväxlingen mellan kommissionen och Förenade kungarikets regering.

KLAGOMÅLET

Efter att ha mottagit svaret från Förenade kungarikets justitieombudsman framförde A. och H. följande klagomål till den europeiska ombudsmannen:

1) Av det väl underbyggda bevismaterial som förelagts kommissionen framgick klart och tydligt att Förenade kungarikets myndigheter inte hade följt och tillämpat direktiv 85/337/EEG på ett riktigt sätt.

2) Kommissionen hade underlåtit att göra en fullständig och omsorgsfull utredning av de förhållanden som föranlett deras klagan om att Förenade kungarikets myndigheternas bedömning av inverkan på miljön av breddningen av motorväg M40 varit bristfällig och hade okritiskt och utan invändningar anammat den ställning som Förenade kungarikets myndigheterna intog i sitt svar på klagomålet.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens första svar

I mars 1996 lämnade kommissionen följande meddelande till ombudsmannen:

"Klagomålet gäller en fråga som kräver att kommissionen tar ställning rörande tillämpningen av förfarandet enligt artikel 169. Enligt domstolens konstanta praxis

"framgår tydligt av artikel 169 i Romfördraget att kommissionen inte är skyldig att inleda ett förfarande enligt denna artikel; kommissionen har fri prövningsrätt vilket innebär att enskilda personer varken har rätt att kräva att kommissionen intar en särskild ståndpunkt eller att väcka talan för att ogiltigförklara kommissionens vägran att vidta åtgärder."

Genom att i det aktuella fallet besluta att inte inleda ett förfarande för åsidosättande av skyldigheter har kommissionen utnyttjat sin fria prövningsrätt som erkänts till fullo av domstolen. Dessutom har den gentemot de klaganden handlat i enlighet med sund förvaltningspraxis genom att bekräfta mottagandet av klagomålet och hålla de klaganden underrättade om ärendets handläggning. Det bör tilläggas att när det gäller ett förfarande enligt artikel 169 en klagande inte har några särskilda processrättigheter i motsats till vad som kan vara fallet på andra områden, som t.ex. fri konkurrens eller antidumpning. Kommissionen finner därför att ett klagomål om administrativt missförhållande i ett sådant fall saknar grund."

Vidare bad kommissionen ombudsmannen att ta ställning om ärendets tillåtlighet vad gäller kravet i artikel 2.4 i ombudsmannens stadga om att ett klagomål måste framföras inom två år efter det att de förhållanden som ligger till grund för klagomå-

let har kommit till den klagandes kännedom.

Den fortsatta prövningen

Efter noggrann undersökning av kommissionens svar stod det klart att de viktigaste frågorna i klagomålet till ombudsmannen förblev obesvarade.

För att undvika meningslösa diskussioner om tvåårsgränsen beslutade ombudsmannen att fortsätta undersökningen på eget initiativ i enlighet med artiklarna 138 e i fördraget och 3.1 i ombudsmannens stadga. Han frågade kommissionen att meddela honom

- 1) vilka steg som hade vidtagits vid handläggningen av klagomålet från A. och H.,
- 2) på vilka grunder kommissionen hade slutat sig till att direktiv 85/337/EEG inte hade kränkts,
- 3) vilken brevväxling som förekommit mellan kommissionen och myndigheterna i Förenade kungariket i det aktuella fallet.

Andra svaret från kommissionen

Kommissionens svar innehöll

- 1) kommissionens tolkning av direktiv 85/337/EEG,
- 2) kommissionens uppfattning om vilka bedömningsprinciper som bör tillämpas i sådana fall,
- 3) en redogörelse om hur klagomålet hade handlagts

Vad gäller tolkningen av direktiv 85/337/EEG hänvisade kommissionen till bestämmelserna i artikel 5 enligt vilka uppgifter enbart kan avkrävas om medlemsstaterna anser att vissa villkor är uppfyllda.

Vad gäller de handlingsprinciper som bör tillämpas redogjorde kommissionen för vilka bedömningsgrunder som ansågs vara lämpliga när det gäller att granska en medlemsstats utövning av sin fria prövningsrätt utifrån artikel 169 vid en så komplicerad utvärdering som en miljökonsekvensutredning enligt direktiv 85/337/EEG. Kommissionen ansåg att *granskningen skulle begränsas till tre frågor*:

- *åsidosättande av procedurregler,*
- *felaktig framställning av fakta som ligger till grund för beslutet,*
- *uppenbart bedömningsfel eller maktmissbruk.*

Vad gäller handläggningen av klagomålet påpekade kommissionen att den skriftligen meddelat Förenade kungarikets myndigheter att ett klagomål rörande M40-projektet hade mottagits och samtidigt hade begärt att få en kopia av miljöutredningen och den icke-tekniska planläggningen av projektet samt av den utvärdering som gjorts utgående från informationen i dessa. Förenade kungariket tillhandahöll

en kopia av miljöutredningen av projektet, den icke-tekniska planläggningen och en 7 sidor lång motivering av beslutet att ge tillstånd till genomförandet av projektet.

Kommissionen förklarade sig ha prövat de uppgifter som lämnats av de klaganden och Förenade kungarikets myndigheter och ha kommit fram till att dessa uppgifter

- " a) inte tydde på att Förenade kungariket hade åsidosatt de procedurregler som omfattas av direktiv 85/337/EEG,
- b) inte gav något belägg för att faktaunderlaget för Förenade kungarikets beslut att ge tillstånd att genomföra M40-projektet hade framställts på ett felaktigt sätt,
- c) inte tydde på att Förenade kungariket hade begått ett uppenbart bedömningsfel eller missbrukat sin makt.

Kommissionen ansåg följaktligen att man på grund av de uppgifter som lämnats inte kunde konkludera att Förenade kungariket vid tillämpningen av direktiv 85/337/EEG hade använt sin handlingsfrihet på ett sätt som var oförenligt med kraven i detta direktiv. Kommissionen hade således inga rättmätiga grunder för att föra en formell talan mot Förenade kungariket på grund av artikel 169 i fördraget."

Prövning av ärendet

Efter ingående granskning av de uppgifter som lämnats av kommissionen och av klaganden beslutade ombudsmannen att det var nödvändigt att granska de handlingar rörande klagomålet som kommissionen innehade för att kunna bilda sig en uppfattning om beslutet att avföra ärendet hade tagits i enlighet med allmänt vedertagna sunda förvaltningsprinciper. Prövningen utfördes den 5 november 1996.

BESLUTET

1) Kommissionens tolkning av direktivet

1.1 I sitt svar till ombudsmannen av juli 1996 påpekar kommissionen att enligt artikel 3 i direktiv 85/337/EEG skall bedömningen av miljöpåverkan identifiera, beskriva och bedöma effekterna av ett projekt på ett antal områden, däribland människor och luften.

1.2 Enligt artikel 5 skall medlemsstaterna vidta de åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att exploatören på lämpligt sätt lämnar de uppgifter som anges i bilaga 3. Enligt bilaga 3 skall bl.a. luftföroreningar och buller utvärderas.

1.3 Medlemsstatens skyldighet enligt artikel 5 i direktivet gäller enbart under vissa förutsättningar. Uppgifter skall enbart lämnas om medlemsstaten anser

a) att de är relevanta

för ett visst stadium av tillståndprocessen, samt
med hänsyn till vad som är utmärkande för ett särskilt projekt och för de miljöförhållanden som kan komma att påverkas, och

b) att exploatören skäligen kan avkrävas dessa uppgifter med hänsyn bland annat till befintliga kunskaper och bedömningsmetoder.

1.4 Enligt artikel 5 krävs därför att medlemsstaten gör en bedömning av vilka uppgifter som exploatören måste tillhandahålla, vilket samtidigt innebär att det är medlemsstatens sak att bedöma omfattningen av de uppgifter som skall begäras in.

1.5 Artikel 3 i direktivet ställer krav "i enlighet med artikel 4-11". Med tanke på att bilaga 3, som artikel 5 hänvisar till, är mer detaljerad än artikel 3 förefaller det inte ha varit avsikten att i sistnämnda artikel ålägga medlemsstaterna krav som inte kan hänföras till artikel 5. Det bör dock erinras om att det i sista instans är domstolen som bedömer gemenskapsrättsfrågor.

1.6 Ombudsmannens undersökning har följaktligen inte givit några belägg för att kommissionen skulle ha begått något administrativt fel vid tolkningen av vilka informationskrav som ställs i direktivet.

2) Kommissionens analys av sitt egen ansvar

2.1 Artikel 169 i fördraget innehåller inga bestämmelser om vilka förfaranden eller kriterier som skall användas av kommissionen under tiden innan ett motiverat yttrande avges till en medlemsstat. Domstolens rättspraxis ger dessutom vägledning endast i begränsad omfattning. Kommissionen måste därför själv bestämma på vilket sätt och enligt vilka kriterier den skall förfara för att fullgöra sina förpliktelser enligt artikel 169 under den process som kan leda till att ett motiverat yttrande avges.

2.2 Av kommissionens svar till ombudsmannen i juli 1996 framgick att kommissionen beslutat sig att begränsa granskningen av klagomål liknande det som A. och H. framförde mot Förenade kungariket till att kontrollera att procedurreglerna har följts, att sakförhållandena har framställts på ett korrekt sätt och att inga uppenbara felbedömningar eller något maktmissbruk har förekommit. För att förklara sitt beslut om en begränsad granskning drog kommissionen en parallell med de principer som domstolen tillämpat i målet Remia mot kommissionen¹ när den granskade ett beslut av kommissionen som var grundat på komplexa ekonomiska bedömningar.

2.3 Kommissionens analys av sin egen roll föreföll vara rimlig, särskilt mot bakgrund av det bevismaterial som kommissionen måste anföra när den väcker talan mot en medlemsstat. Enligt ombudsmannens undersökning fanns därför inga belägg för att kommissionen skulle ha begått ett förvaltningsfel i sättet att fullgöra

¹ Målet 42/84, [1985] ECR 2545, s. 34.

sina skyldigheter enligt artiklar 155 och 169 i ett fall som i direktiv 85/337/EEG där en medlemsstat har full frihet att avgöra vilka uppgifter som skall tillhandahållas.

3) Kommissionens undersökning av klagomålet från A. och H.

3.1 I sitt klagomål till kommissionen anförde A. och H. fyra konkreta påpekanden. I två av dessa påpekanden ifrågasätts tillräckligheten av de uppgifter som låg till grund för bedömningen av miljöeffekterna i fråga om luftens kvalitet och bullernivån. Såsom redan noterats i punkt 1.4 ankommer det på medlemsstaten att avgöra omfattningen av de uppgifter som skall tillhandahållas.

3.2 De andra två påståendena gäller allmänhetens tillgång till information. Direktivets krav i detta avseende omfattas av artikel 6, som likaledes låter medlemsstaterna bestämma på vilket sätt allmänheten skall informeras och offentlig utfrågning skall ske.

3.3 Det framstod således att samtliga fyra påståenden från de klaganden gällde frågor som ligger inom det fria bedömningsutrymme som direktivet ger till medlemsstaterna. Mot bakgrund av analysen av kommissionens ansvar kan det därför inte anses ha funnits grund för att vidta åtgärder enligt artikel 169 även i fall att samtliga påståenden från de klaganden hade varit berättigade. Det var således inte nödvändigt att göra en grundlig undersökning av dessa påståenden och kommissionen hade rätt att begränsa sin undersökning till de handlingar som begärdes från Förenade kungarikets myndigheter och att grunda sitt beslut att avsluta ärendet på dessa handlingar.

3.4 Av ombudsmannens undersökning framgick således att det inte fanns något belägg för att kommissionen i detta ärende hade gjort sig skyldig till administrativt missförhållande vid tillämpningen av gemenskapens bestämmelser.

4) Otillbörligt dröjsmål

4.1 Det ursprungliga klagomålet inlämnades till kommissionen den 29 november 1990. Mottagandet bekräftades inte förrän den 26 augusti 1991. Då kommissionen redan hade framfört en ursäkt för detta dröjsmål, som onekligen var för lång, ansåg sig ombudsmannen inte behöva göra ytterligare påpekanden om detta.

4.2 En granskning av handlingarna ger vid handen att mer än nio månader förkypit mellan den dag då kommissionen beslutade att avföra målet och den dag då detta beslut meddelades till de klaganden. Då datumet för beslutet inte angavs i brevet till de klaganden var dessa ovetande om dröjsmålet.

4.3 Enligt vedertagen sund förvaltningspraxis bör kommissionen alltid inom rimlig tid meddela ett beslut om att avskriva ett ärende till de klaganden. Dröjsmålet tycktes inte vara berättigat i detta fall. Det fanns dock inget som tydde på att förseeningen berodde på något annat än ett administrativt misstag.

KOMPLETTERANDE ANMÄRKNINGAR FRÅN OMBUDSMANNEN

De klagomål som framfördes till kommissionen, justitieombudsmannen i Förenade kungariket och den europeiska ombudsmannen grundades samtliga på antagandet att, om de fyra konkreta påståenden rörande bedömningen av inverkan på miljön av M40-projektet hade befunnits vara riktiga, detta automatiskt skulle innebära att Förenade kungarikets myndigheter inte hade uppfyllt kraven i direktiv 85/337/EEG. De klaganden förutsatte därför att också kommissionen hade skyldighet att detaljgranska deras fyra påståenden.

Även om de är förståeliga är dessa antaganden av redan nämnda skäl inte riktiga.

Det brev genom vilket kommissionen underrättade de klaganden om sitt beslut, förutom att det skickades med otillbörlig dröjsmål, innehöll inte någon motivering av beslutet att direktivet inte hade åsidosatts. Ombudsmannen noterade redan i sitt beslut av den 20 oktober 1996 om klagomål mot kommissionen i Newbury Bypass målet (206/27.10.95/HS/UK m.fl.) att ett administrativt förfarande av detta slag normalt avslutas med att ett meddelande om beslutets motivering skickas till dem som berörs av förfarandet.

Om motiveringen av beslutet hade meddelats skulle de klaganden ha kunnat inse att deras antaganden inte var riktiga redan 1992 och inte så sent som 1996. Eftersom de inte underrättades om skälen till att deras klagomål avisats har de klaganden förståeligt och rimligt nog använt sin energi först till att få reda på vilka uppgifter Förenade kungarikets myndigheter meddelat kommissionen och sedan, efter justitieombudsmannens prövning, på hur kommissionen hade handlagt deras klagomål. När allt kommer omkring var båda närmanden dömda att misslyckas. Det vore inte underligt om de klaganden kände ett visst missnöje efter sina erfarenheter med förfarandet enligt artikel 169.

Ombudsmannens övriga anmärkningar beträffande detta ärende kommer att beaktas i en undersökning på eget initiativ om den klagandes ställning i ett klagomålsförfarande mot kommissionen som berör förfarandet i artikel 169.

UNDERLÅTENHETEN ATT BESVARA BEGÄRAN OM MER TID

Beslut i klagomål 154/02.10.95/SF/IT mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

Ordföranden för en italiensk fond klagade på att Europeiska kommissionen hade avisat ett statsutvecklingsprojekt som de italienska myndigheterna lagt fram för finansiering av Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERUF).

Av klagomålet framgick att kommissionen, i ett brev daterat den 4 oktober 1994, hade informerat de italienska myndigheterna om sin avsikt att medfinansiera ett antal pilotprojekt under artikel 10 i ERDF. Brevet var ställt till Dr Ugo de Dominicis, ordförande för centraltjänsten för sammanhållningspolitik vid det italienska budget- och ekonomiplaneringsministeriet. Brevet var undertecknat av Landáburu, generaldirektör för kommissionens generaldirektorat XVI. Brevet uppmanade de italienska myndigheterna att lämna in två projekt senast den 31 oktober 1994. Det sade vidare att kommissionen avsåg att gå vidare med valet av projekt med hjälp av liten kommitté oberoende experter med avsikt att välja, i princip på grundval av deras kvalitet, ett projekt från varje medlemsstat.

Detta brev mottogs av de italienska myndigheterna den 25 oktober 1994. Den 2 november 1994, skrev Dr de Dominicis till Landáburu och namngav tre projekt. Det projekt som föreslagits av fonden stod först på listan. Brevet från Dr. de Dominicis bad om mer tid för att slutföra projekten och angav att information om kostnader och andra detaljer skulle komma GD XVI till handa senast den 20 november.

I ett brev daterat den 2 mars 1995 informerades Dr de Dominicis av GD XVI att fondens projekt inte hade valts eftersom det inte uppfyllde de uppställda kriterierna.

I ett brev den 6 juni 1995, skrev GD XVI igen till Dr de Dominicis och meddelade att fondens projekt hade kommit in två månader efter tidsfristens utgång och efter det att experternas sammanträde för att bedöma projekten redan hade ägt rum.

På grundval av ovanstående händelser anförde ordföranden för fonden klagomål om följande:

- 1) Kommissionen hade skickat två oförenliga avslagsbrev om projektet.
- 2) Kommissionens brev den 4 oktober 1994 kom fram till Rom bara sex dagar före sista inlämningsdag för projekten. Kommissionen borde ha känt till att postgången i Italien är långsammare än i andra medlemsstater och borde ha agerat för att ge lika möjligheter åt alla genom att faxa brevet. Att den inte hade gjort detta antydde diskriminering och svekfullt beteende.
- 3) Kommissionens brev av den 4 oktober 1994 talade om finansiering av ett projekt från varje medlemsstat. Genom att inte göra det hade kommissionen brutit mot principerna om insyn, korrekt information och likabehandling.

UNDERSÖKNINGEN

I kommissionens yttrande till ombudsmannen sades att kommissionen hade fått in 29 projekt från medlemsstater, vilka granskades vid ett sammanträde med experter i december 1994. Fondens projekt kom in till kommissionen i slutet av januari.

Kommissionen sade också att endast sju projekt, och inte ett från varje medlemsstat, skulle granskas ytterligare med utsikt om gemenskapsfinansiering. Detta berodde på en detaljerad granskning efter kommentarer från experterna.

Vad avsåg det specifika klagomålet sade kommissionen att medlemsstaterna informerades om resultatet av utvärderingen per standardbrev, vari den relevanta meningen sade att de projekt som inte valts ut inte hade uppfyllt de uppställda kriterierna. Kommissionen erkände att i brevet om fondens projekt skulle den meningen ha ersatts av en mening som sade att projektet hade kommit in efter tidsfristens utgång och att brevet skapade det missvisande intrycket att projektet hade utvärderats när det i själva verket inte hade det.

Kommissionen sade vidare att den, efter klagomålet, hade rättat sitt fel i ett brev den 6 juni 1995, som förklarade att alla italienska projekt, inklusive det från fonden hade inkommit efter tidsfristens utgång och efter experternas sammanträde.

Kommissionen förnekade att den bar ansvar för att det tog tre veckor för brevet av den 4 oktober 1994 att komma fram till Italien och sade att den ansåg att den hade respekterat angivna förfaranden och likabehandlingen. Kommissionen sade dock att den i ljuset av det inträffade i fortsättningen skulle överväga längre tidsfrister för inlämnande av projekt eller, om tiden inte tillåter detta, skicka brev per fax liksom per post.

I sina anmärkningar till kommissionens kommentarer sade fonden att projektet skickats från Italien till kommissionen den 28 november 1994. Den klagande hävdade vidare att det av kommissionens kommentarer framgått att även de sju framgångsrika projekten varit ofullständiga och att kommissionen, enligt objektivitetsprincipen, borde ha avvisat även dessa projekt.

Efter bedömning av kommissionens kommentarer och den klagandes anmärkningar bad ombudsmannen kommissionen om ytterligare information i ett antal frågor. Av svaren framgick att sammanträdet mellan kommissionen och experterna ägde rum de 15 december 1994 och att fondens projekt togs emot av GD XVI den 20 december 1994, men på grund av julleigheten skickades det inte till behörig tjänst förrän i januari 1995. Kommissionen sade också att den 16 november 1994 fått ett brev från italienska budget- och ekonomiplaneringsministeriet daterat 2 november 1994.

BESLUTET

1) Den korta tidsfristen och försenad postgång

1.1 I ett administrativt förfarande som omfattar inlämnande och bedömning av ansökningar, är det upp till kommissionen att avgöra hur lång tidsfrist som krävs och vilken denna skall vara.

1.2 Tidsfristen 31 oktober som slogs fast i kommissionens brev den 4 oktober var inte uppenbart orimlig. Det verkar inte finnas någon grund för anklagelsen att GD XVI förutsåg den försenade postgången och använde sig av den för att diskriminera vissa medlemsstater.

1.3 När man beslutar om en mycket kort tidsfrist, är det god förvaltningssed att överväga om enbart post räcker som kommunikationsmedel för dem som inbjudits att lämna in ansökningar.

1.4 Om man i detta fall även använt fax som kommunikationsmedel, skulle det administrativa förfarandet varit effektivare genom att senare problem och misstankar kunde ha undvikits.

1.5 Kommissionen har bekräftat att tidsfristerna skall bli längre i framtiden och, om detta inte är möjligt, att fax skall användas som ett kompletterande kommunikationsmedel. Med tanke på denna bekräftelse krävs ingen ytterligare anmärkning från ombudsmannens sida.

2) Kommissionens underlåtenhet att besvara brevet av den 2 november 1994

2.1 Enligt kommissionen ankom brevet av den 2 november 1994 från Dr de Dominicis till Landáburu med en begäran om mer tid den 16 november 1994. Det framgår av kommissionens svar till ombudsmannen att detta brev vare sig bekräftades eller besvarades.

2.2 Det är normalt att brev till en förvaltning besvaras. Underlåtenheten att besvara begäran om mer tid var, därför, ett administrativt missförhållande.

2.3 Kommissionen kunde förmodligen ha avisat begäran om mer tid. Dessutom postades, enligt de klagande, fonds projektet den 28 november 1994. Även om kommissionen hade tillmötesgått Dr de Dominicis begäran om förlängd tidsfrist till den 20 november 1994, verkar det därför troligt att fonds projektet hade lämnats in för sent.

3) De oförenliga breven

3.1 Det framgår av kommissionens svar till ombudsmannen att de italienska projekten, inklusive det från fonden, inte bedömdes av expertkommittén. Enligt kommissionen inkom fonds projektet till kommissionen den 20 december 1994 medan expert-

kommittén sammanträdde med kommissionen den 15 december. Därför utgjorde det ett administrativt missförhållande när GD XVI skickade ett standardbrev den 2 mars 1995, undertecknat av Leygues, vari det sades att de berörda projekten granskats och avisats eftersom de inte uppfyllde de uppställda kriterierna.

3.2 Enligt kommissionen rättade den detta fel i sitt brev av den 6 juni 1995 till Dr de Dominicis. Detta brev den 6 juni 1995 från GD XVI, undertecknat av Leygues, sade att de italienska projekten inkom till kommissionen mer än två månader efter tidsfristens utgång den 31 oktober 1994, när sammanträdet med expertkommittén redan hade ägt rum. Brevet bad inte om ursäkt för eller ens hänvisade till brevet den 2 mars 1995. Det skapade intrycket att det var oförenligt med det första brevet snarare än en rättning av det.

3.3 I sina svar till ombudsmannen hade kommissionen redan accepterat att brevet den 2 mars var olämpligt. Inga ytterligare kommentarer om detta brev krävs. Brevet den 6 juni 1995 borde dock uttryckligen ha bekräftat och bitt om ursäkt för felet i brevet den 2 mars 1995. Kommissionen uppfyllde inte god förvaltningssed när den inte kunde erkänna att ett misstag hade begåtts och framföra en ursäkt för detta.

4) Avsteg från principen att finansiera ett projekt i varje medlemsstat

4.1 Det verkar inte finnas någon specifik rättslig bestämmelse i fördraget eller relevanta förordningar som kräver att ett projekt per medlemsstat skall finansieras. Allmänna principer om jämlikhet och icke-diskriminering kräver att alla projekt bedöms på samma grundval, inte att det skall vara ett projekt per medlemsstat.

4.2 Brevet från GD XVI den 4 oktober 1994 sade att det, i princip, skulle vara ett projekt per medlemsstat, men att det berodde på kvaliteten på projekten. Kommissionen verkar alltså inte ha gjort något särskilt åtagande att som princip anta ett projekt per medlemsstat. Enligt kommissionen var det bara fyra av de sju projekt som valdes ut för ytterligare granskning som slutligen godkändes.

4.3 Under dessa omständigheter ger det faktum att urvalsprocessen inte ledde till antagandet av ett projekt per medlemsstat ingen anledning till kritik av förfarandet. Inte heller verkar det finnas någon grund för misstanken att urvalsprocessen innebar diskriminering av Italien.

4.4 Vad gäller den klagandes begäran att alla projekten skulle ha avisats, ger det faktum att projekten granskades vidare inte någon anledning att anse att de berörda projekten inte lämnats in på rätt sätt. Det är normalt att man utför en detaljerad granskning innan man spenderar offentliga medel.

SLUTSATSER

Ombudsmannens granskning av klagomålet visade på administrativa missförhållande i Europeiska kommissionens verksamhet i form av fel i förfarandet, såsom

beskrivits i punkterna 2.2 och 3.3 ovan. Det verkar dock inte finnas något stöd för den klagandes anklagelser om diskriminering och svekfullt beteende.

Eftersom ansökningsförfarandet för pilotprojekt för 1994 var avslutat, fanns ingen möjlighet att söka en förlikning i ärendet.

VIDARE KOMMENTARER AV OMBUDSMANNEN

I sina kommentarer till ombudsmannen den 15 maj 1996 sade kommissionen två gånger att fonds projektet inkom till kommissionen i slutet av januari 1995. I sitt senare svar på ombudsmannens specifika fråga erkände kommissionen att projektet inkom till GD XVI den 20 december 1994.

Med tanke på punkt 2.3 ovan har denna skillnad ingen praktisk betydelse. Ombudsmannen är dock allvarligt bekymrad över att en del av den information som kommissionen gav honom under undersökningen av klagomålet var felaktig.

Ett av de mest grundläggande kraven på god förvaltningssed är att lämna korrekt information, särskilt till de organ som ansvarar för granskning av dess verksamhet. Ombudsmannen begärde därför att kommissionen för sina tjänstemän skulle betona vikten av att lämna korrekt information till ombudsmannen.

3.5 KLAGOMÅL OM ADMINISTRATIVA MISSFÖRHÅLLANDEN SOM LETT TILL OMBUDSMANNENS FÖRSLAG TILL REKOMMENDATIONER

3.5.1 EUROPEISKA MILJÖBYRÅN

UNDERRÄTTELSE OM SKÄLEN TILL ATT EN SÖKANDES KANDIDATUR INTE GODKÄNTS

Beslut och rekommendation i klagomål 46/27.07.95/FVK/PD mot Europeiska miljöbyrån

KLAGOMÅLET

Genom brev av den 25 juli 1995 framförde von K. ett klagomål till den europeiska ombudsmannen. I klagomålet anförde von K. att hon inte underrättats om *skälen till varför hon inte blivit godkänd* vid ett uttagningsförfarande som organiserades av Europeiska miljöbyrån för en befattning som projektledare. Dessutom klagade von K. på att miljöbyrån inte besvarat de brev i vilka hon efterlyste skälen för beslutet.

UNDERSÖKNINGEN

Då den europeiska ombudsmannen inte tillträtt sin befattning förrän den 27 september 1995 har klagomålet inte kunnat behandlas omedelbart. Genom brev av den 27 mars 1996 inkom miljöbyrån med sitt yttrande om klagomålet. Miljöbyråns yttrande innehåller upplysningar om uttagningsförfarandet. En översättning av yttrandet tillställdes von K. som framförde sina synpunkter på detta genom fax av den 27 maj 1996. I faxet till ombudsmannen begärde von K. uppgift om vilka urvalskriterier som använts vid bedömningen av kandidaterna och profilen på den sökande som antogs. Dessutom ifrågasatte von K. likabehandlingen av kvinnor vid uttagningsförfarandet.

Genom brev av den 2 juli 1996 informerade ombudsmannen Europeiska miljöbyrån om de anmärkningar som framförts av klaganden och framförde han ett antal frågor om vilka kriterier uttagningskommittén hade fastställt, om utbildningsprofilen på den person som tillsattes den befattning som von K. hade sökt och om varför von K. aldrig underrättats om skälen till att hon inte hade tillsatts befattningen.

Genom brev av den 16 juli 1996 svarade miljöbyrån på ombudsmannens frågor genom att meddela vilka kriterier som använts av uttagningskommittén och vilken utbildningsprofil den person hade som tillsattes den befattning som von K. hade sökt och begärde samtidigt att dessa uppgifter skulle behandlas i förtrolighet. Vidare sade miljöbyrån sig ha uppfyllt de krav som ställs för att säkerställa likabehandling av kvinnor och män.

BESLUT OCH REKOMMENDATION

De uppgifter som ombudsmannen erhöll tyder inte på att miljöbyrån vid uttagningsförfarandet skulle ha uppträtt diskriminerande på grund av könstillhörighet.

Vad gäller underlåtenheten att informera sökanden om urvalskriterierna och utbildningsprofilen på den person som tillsattes befattningen gjorde ombudsmannen följande utlåtande:

von K. underrättades inte om *skälen till beslutet att inte godkänna hennes kandidatur*. Enligt domstolens rättspraxis skall den myndighet som ansvarar för uttagning av kandidater motivera sitt beslut. Skyldigheten att ange skälen är av särskilt stor vikt vid avvisande av ett klagomål från en sökande som inte godkänts. Syftet med denna skyldighet är dels att ge gemenskapens rättsinstanser möjligheten att undersöka ett besluts lagenlighet, dels att ge den berörda personen tillräckliga anvisningar för att avgöra om ett beslut är välmotiverat eller behäftat med brister som medför att beslutets giltighet kan bestridas.

Skyldighetens omfattning måste avgöras från fall till fall. von K. begärde att informeras om *skälen till att hon inte antogs*. Ombudsmannen kan inte se av vilken anledning dessa skäl inte kunnat meddelas.

Ombudsmannen fann att miljöbyrån borde ha *angivit skälen till varför von K:s kandidatur avvisades*. Efter att ha försökt åstadkomma en uppgörelse i godo med stöd av artikel 3.5 i stadgan underrättade ombudsmannen Europeiska miljöbyrån att han betraktade underlåtenheten att *ange skälen till att von K:s kandidatur avvisades* som ett fall av administrativt missförhållande.

Ombudsmannen begärde därför att Europeiska miljöbyrån skulle avge det utförliga yttrande som avses i artikel 3.6 i Europeiska ombudsmannens stadga senast den 30 april 1997. Det utförliga yttrandet kan bestå i ett meddelande om att ombudsmannens beslut har godkänts och att hans rekommendation har verkställts.

Europeiska miljöbyrån informerade den europeiska ombudsmannen genom brev av den 6 februari 1997 att den hade godkänt ombudsmannens rekommendation och angett till klaganden skälen till avvisandet av hennes kandidatur.

3.6 OMBUDSMANNENS UNDERSÖKNINGAR PÅ EGET INITIATIV

OFFENTLIG TILLGÅNG TILL GEMENSKAPSIONSTITUTIONERNAS HANDLINGAR

Beslut och rekommendationer i eget initiativ 616/PUBAC/F/IJH

I juni 1996 inledde ombudsmannen en undersökning på eget initiativ om allmänhetens tillgång till dokument hos gemenskapens institutioner och organ, utöver rådet och kommissionen.

Bakgrund till undersökningen

Det specifika skälet till undersökningen var att ombudsmannen fått in ett antal klagomål, varav man kunde dra slutsatsen att personalen vid gemenskapens institutioner och organ inte alltid fått tillräckliga instruktioner om hur de skulle hantera förfrågningar om dokument, samt att dokument ibland endast företeddes efter en mycket lång väntetid.

Det mer allmänna skälet var att det ingår i ombudsmannens åligganden att förbättra relationerna mellan gemenskapens institutioner och organ och de europeiska medborgarna. Tillskapandet av ombudsmannainstitutionen var avsedd att understryka unionens inriktning på demokratiska, ansvarsfulla och öppna administrativa tillvägagångssätt. Undersökningen framstod som lämplig ur denna synvinkel, eftersom allmänhetens tillgång till dokument utgör ett viktigt inslag i öppenheten.

Undersökningens tonvikt

Det föreligger för närvarande inga fördragsbestämmelser, och inte heller någon allmän gemenskapslagstiftning om allmänhetens tillgång till dokument. I förklaring 17 som fogats till den slutliga fördragstexten för Fördraget om Europeiska unionen sägs emellertid följande:

Konferensen anser att öppenhet i beslutsprocessen stärker institutionernas demokratiska ställning och allmänhetens förtroende för administrationen. Konferensen rekommenderar därför att kommissionen senast år 1993 förelägger rådet en rapport om åtgärder avsedda att förbättra allmänhetens tillgång till den information som finns tillgänglig för institutionerna.

Kommissionen och rådet har senare antagit sina egna, offentligt tillgängliga föreskrifter om tillgång till de dokument de har i sin besittning.¹

¹ Rådet och kommissionen antog en gemensam uppförandekodex (EGT 1993 L 340/41), som infördes genom ett rådsbeslut av den 20 december 1993 om allmänhetens tillgång till rådets dokument (EGT 1993 L 340/43) och kommissionens beslut av den 8 februari 1994 om allmänhetens tillgång till kommissionens dokument (EGT 1994 L 46/58).

Sådana föreskrifter kan främja öppenhet och goda relationer mellan medborgarna och gemenskapens institutioner och organ på tre olika sätt:

- processen för antagande av föreskrifter kräver att institutionen eller organet för varje dokumentklass undersöker huruvida konfidentialitet är nödvändig eller inte. Inom ramen för unionens inriktning på öppenhet kan denna process i sig bidra till att främja en ökad öppenhet;
- om föreskrifter antas och görs allmänt tillgängliga så vet de personer som efterfrågar dokument vilka rättigheter de har. Föreskrifterna i sig kan också bli föremål för allmän granskning och debatt;
- entydiga föreskrifter kan främja en god administration, genom att hjälpa tjänstemännen att handlägga förfrågningar från allmänheten om dokument på ett korrekt och skyndsamt sätt.

Man beslöt därför att lägga tonvikten i initiativutredningen vid frågan om huruvida gemenskapens institutioner och organ, utöver rådet och kommissionen, hade upprättat allmänt tillgängliga föreskrifter om tillgängligheten av deras respektive dokument.

Som gemenskapsrätten ser ut i dag begränsades undersökningen till huruvida föreskrifter föreligger och finns allmänt tillgängliga. Den gick inte in på huruvida föreskrifterna i sig är de rätta för att säkerställa den grad av öppenhet som de europeiska medborgarna i allt större utsträckning förväntar sig av unionen. I själva verket är kommissionens och rådets föreskrifter ganska begränsade jämfört med de regler som gäller för vissa nationella förvaltningar. I synnerhet så kräver de inte publicering av dokumentregister. De ger heller inte någon rätt till tillgång till dokument som finns hos ett organ, men som har sitt ursprung hos ett annat.

De institutioner och organ som omfattas av undersökningen

Undersökningen inriktade sig på femton gemenskapsinstitutioner och -organ, utgörande:

- gemenskapens institutioner enligt definitionen i artikel 4 i fördraget, utöver rådet och kommissionen;
- fyra organ som upprättats till följd av fördraget; *samt*
- åtta av de tio 'decentraliserade gemenskapsorganen'. (De två övriga decentraliserade organen - Gemenskapsbyrån för växtvarieteter och Europeiska arbetsmiljöbyrån - togs inte med i undersökningen, eftersom de ännu inte kommit igång med sin verksamhet.)

UNDERSÖKNINGEN

Ombudsmannen begärde att institutionerna och organen skulle upplysa honom om sin situation med avseende på allmänhetens tillgång till dokument, och i synnerhet om huruvida de hade utfärdat några allmänna föreskrifter som fanns lätt tillgängliga för allmänheten, eller några interna riktlinjer för personalen om allmänhetens tillgång och om konfidentialitet.

Svaren innefattade information om kraven på konfidentialitets- och informationsstrategier, liksom också om föreskrifter och riktlinjer om allmänhetens tillgång till dokument.

Krav på konfidentialitet

Några svar hänvisade till krav i gemenskapsrätten om att vissa typer av dokument skall hållas konfidentiella. Denna information är viktig eftersom föreskrifter om tillgång till dokument, som antas såsom ett led i den interna organisationen, måste överensstämma med föreliggande rättsliga skyldigheter vad gäller konfidentialitet. Det föreföll emellertid inte som om någon institution eller något organ erbjöd allmänheten tillgång till alla dokument, som inte uttryckligen omfattades av rättsliga krav på konfidentialitet.

Informationsstrategier

Flera svar handlade om institutionens eller organets informationsstrategi. I många fall tycks man ha engagerat sig starkt för att tillhandahålla information i en användbar och lättillgänglig form, såväl till specifika intresserade grupper som till allmänheten. I vissa fall utgör engagemanget för öppenhet och insyn en del av institutionens eller organets uppdrag. I andra är det en följd av ett policybeslut. Ett engagemang för öppenhet och insyn i informationsstrategin framhövdes i svaren från Europaparlamentet om dess politiska arbete, från EG-domstolen om dess rättsliga arbete, samt från Ekonomiska och sociala kommittén, Europeiska investeringsbanken, Europeiska centret för utveckling av yrkesutbildningen, Europeiska miljöagenturen och Den europeiska läkemedelsmyndigheten om deras verksamhet inom olika strategiområden.

Tillhandahållandet av information utgör ett viktigt bidrag till öppenheten och är av avgörande betydelse för att underlätta olika gruppers och enskilda medborgares delaktighet i gemenskapens arbete. Ombudsmannen välkomnade därför information om de positiva informationsstrategierna hos gemenskapens institutioner och organ.

En informationsstrategi utgör emellertid inte någon ersättning för föreskrifter om hur man skall förfara när medborgare tar initiativ, genom att efterfråga dokument som inte publicerats offentligt. I synnerhet gäller att medborgarna har ett legitimt intresse

för hur de institutioner och organ som finansieras med allmänna medel är organiserade och fungerar. Detta kan föranleda förfrågningar om administrativa dokument, vilka normalt inte omfattas av en informationsstrategi.

Antagandet av föreskrifter och riktlinjer om allmänhetens tillgång till dokument

Av dess svar framgår att Europeiska kontoret för harmonisering av den inre marknaden redan antagit regler om allmänhetens tillgång till dokument. Ombudsmannen beslöt därför att organet ifråga inte längre behövde omfattas av undersökningen.

Av svaren från Europeiska yrkesutbildningsstiftelsen, Europeiska fonden för förbättring av arbets- och levnadsvillkor och Europeiska centrumet för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk framgick att dessa avsåg att anta föreskrifter och riktlinjer om allmänhetens tillgång till dokument inom en nära framtid. EG-domstolen och Europeiska investeringsbanken sade sig vara villiga att överväga att antaga sådana föreskrifter och, vad avser banken, att man höll på att utreda frågan.

Europeiska monetära institutet förklarade att man handlägger ytterst känsliga frågor inom det monetära och ekonomiska området, och att artikel 11.2 i institutets stadgar föreskriver att alla EMI:s dokument skall vara konfidentiella, såframt inte dess råd beslutar annorledes. Detta svar tycktes avse dokument inom det monetära området.

Av svaret från Regionala kommittén framgick att den som en intern riktlinje antagit rådets och kommissionens gemensamma uppförandekodex, och att den är i färd med att förbereda de erforderliga stegen för att upplysa allmänheten om denna kodex tillämpbarhet vad avser förfrågningar om dokumentation från Regionala kommittén.

Av svaret från Den europeiska läkemedelsmyndigheten framgick att dess personal fått en genomgång med avseende på offentlig tillgänglighet, och att den tillämpar samma klassificeringssystem som kommissionen för åtminstone vissa dokument.

YTTERLIGARE UNDERSÖKNINGAR

I september 1996 tillskrev ombudsmannen ånyo de tre organ som meddelat att man planerade att anta föreskrifter och riktlinjer, liksom också Europeiska investeringsbanken, som sagt sig utreda frågan, för att begära ett exemplar av de föreskrifter som till slut hade antagits.

Han tillskrev dessutom Europaparlamentet, Europeiska monetära institutet, Europeiska miljöagenturen, Översättningscentrum för Europeiska unionens organ samt Den europeiska läkemedelsmyndigheten och frågade dem om tillgången till dokument av administrativ art, som inte tagits upp i svaren på det första brevet, och

huruvida institutet eller organet ifråga med avseende på sådana dokument avsåg att antaga föreskrifter motsvarande dem som tillämpades av kommissionen och rådet.

Han tillskrev EG-domstolen, Ekonomiska och sociala kommittén och Europeiska centret för utveckling av yrkesutbildningen och föreslog dem att överväga att antaga regler om tillgänglighet för allmänheten motsvarande dem som tillämpades av kommissionen och rådet.

Sammanfattning av dagsläget med avseende på föreskrifter om allmänhetens tillgång till dokument

Av svaren på de ursprungliga och senare förfrågningarna framgår att:

- Europeiska kontoret för harmonisering av den inre marknaden redan antagit föreskrifter om tillgången till dokument, vilka finns lätt tillgängliga för allmänheten
- följande sju institutioner och organ har förklarat sig villiga att antaga sådana föreskrifter:
 - EG-domstolen
 - Revisionsrätten
 - Regionala kommittén
 - Europeiska yrkesutbildningsstiftelsen
 - Europeiska fonden för förbättring av arbets- och levnadsvillkor
 - Översättningscentrum för Europeiska unionens organ
 - Europeiska centrumet för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk
- följande organ överväger frågan om antagande av sådana föreskrifter
 - Europaparlamentet
 - Europeiska investeringsbanken
 - Ekonomiska och sociala kommittén

EUROPEISKA OMBUDSMANNENS BESLUT

På basis av den information som kommit in till ombudsmannen från de institutioner och organ som omfattas av undersökningen framgår att de flesta av dessa, men inte alla, har för avsikt att följa det goda exempel rådet och kommissionen utgör genom sitt antagande av föreskrifter rörande allmänhetens tillgång till dokument.

Det är härvidlag viktigt att påminna om gemenskapslagens krav, såsom dessa uttolkats av EG-domstolen¹:

"Så länge inga antagna allmänna föreskrifter om allmänhetens rätt till tillgång till dokument hos gemenskapens institutioner ingår i gemenskapsrätten, måste institutionerna vidtaga åtgärder med avseende på hanteringen av sådana förfrågningar inom ramen för sin interna organisation, vilka ger dem behörighet att vidtaga skä-

¹ Fall C-58/94, *Nederländerna mot rådet*, dom av den 30 april 1996

liga åtgärder för säkerställandet av sin interna verksamhet i den goda administrationens intresse."

Det verkar således som om gemenskapens institutioner och organ, vad det gäller förfrågningar om tillgång till dokument, har en rättslig skyldighet att vidtaga *skäliga åtgärder* för att agera i enlighet med den *goda administrationens* intresse. Det bör här emellertid påpekas att EG-rätten utgör den högsta myndigheten med avseende på frågor om gemenskapsrätt.

God administration kräver att alla gemenskapens institutioner och organ beaktar unionens inriktning på öppenhet. Denna inriktning framgår av förklaring 17 fogad till den slutliga fördragstexten för Fördraget om Europeiska unionen och av ett flertal senare rättsakter, innefattande i synnerhet den interinstitutionella överenskomsten om demokrati, insyn och subsidiaritet av den 25 oktober 1993.¹ Insyn kräver inte enbart att dokumenten görs tillgängliga för allmänheten i största möjliga utsträckning, utan också att varje förvägran av tillgång till dokument måste motiveras med en hänvisning till i förväg uppställda föreskrifter.

Dessutom föreskriver artikel C i Fördraget om Europeiska unionen att "unionen styrs av ett enda institutionellt ramverk, som skall säkerställa konsekvens och enhetlighet i den verksamhet som bedrivs i syfte att uppnå dess målsättningar (...)". De europeiska medborgarna har därför rätt att förvänta sig ett konsekvent tillvägagångssätt med avseende på frågan om allmänhetens tillgång till dokument. Detta innebär inte nödvändigtvis en enda gemensam uppsättning föreskrifter, som gäller för alla gemenskapens institutioner och organ. Det utesluter emellertid godtyckliga skillnader med avseende på huruvida föreskrifter föreligger eller inte, och finns tillgängliga offentligt. Ingen av de institutioner och organ i gemenskapen som omfattats av undersökningen har lagt fram bevis för att ett antagande av föreskrifter, som reglerar allmänhetens tillgång till dokument, skulle komma att vara opraktiska eller oskäligt hindersamma med tanke på dess specifika omständigheter. Antagandet av sådana föreskrifter utgör därför en skälig åtgärd med avseende på handläggningen av förfrågningar om dokument.

SLUTSATS

På basis av ovanstående analys drog ombudsmannen i december 1996 den slutsatsen att ett underlåtande att antaga föreskrifter som reglerar allmänhetens tillgång till dokument, och att göra dessa lätt tillgängliga, utgör ett fall av administrativt missförhållande.

¹ EGT 1993 C 329/133

REKOMMENDATIONER

I beaktande av ovanstående förelade ombudsmannen de institutioner och organ som omfattades av undersökningen, vilka ännu inte antagit föreskrifter med avseende på allmänhetens tillgång till dokument, följande förslag till rekommendationer:

- 1) Institutionerna och organen bör antaga regler avseende allmänhetens tillgång till dokument inom tre månader.
- 2) Reglerna bör omfatta samtliga dokument som ännu inte omfattas av förefintliga rättsföreskrifter, som medger tillgång eller kräver konfidentialitet.
- 3) Reglerna bör göras lätt tillgängliga för allmänheten.

Vad gäller EG-domstolen, Europaparlamentet och Europeiska monetära institutet så gäller dessa rekommendationer enbart administrativa dokument.

De relevanta institutionerna och organen informerades om dessa förslag till rekommendationer. I enlighet med artikel 3.6 i ombudsmannens stadgar har de att inkomma med ett detaljerat yttrande inom tre månader. Det detaljerade yttrandet kan utgöras av ett godtagande av ombudsmannens beslut, samt en redogörelse för de åtgärder som vidtagits för att agera på rekommendationerna.

4

FÖRBINDELSER MED EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA KOMMISSIONEN

Den europeiska ombudsmannens uppgift är att inom ramen för sitt uppdrag skydda och verka för de europeiska medborgarnas rättigheter enligt gemenskapsrätten. Den uppgiften delas med andra organ i gemenskapen som har olika uppdrag. Effektiva åtgärder för att säkra medborgarnas rättigheter kräver samarbete, goda arbetsrelationer, ömsesidigt förtroende och regelbundna kontakter mellan ombudsmannen och andra gemenskapsorgan, särskilt Europaparlamentet och Europeiska kommissionen.

4.1 EUROPAPARLAMENTET OCH UTSKOTTET FÖR FRAMSTÄLLNINGAR

Samarbete mellan utskottet för framställningar i Europaparlamentet och ombudsmannen är särskilt viktigt. Enligt artikel 8d i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen har varje unionsmedborgare rätt att göra framställningar till Europaparlamentet och att vända sig till den europeiska ombudsmannen. Ombudsmannen och utskottet för framställningar i parlamentet är således avsedda att vara till varandra kompletterande institutioner.

Från inrättandet av den europeiska ombudsmannens ämbete har ett nära samarbete etablerats med utskottet för framställningar och de två sekretariaten har regelbunden kontakt. De två organens respektive funktioner och arbetsmetoder har blivit tydligare. Det finns en överenskommelse mellan utskottet och ombudsmannen rörande den ömsesidiga överföringen av klagomål och framställningar i tillämpliga fall och med den klagandes eller framställarens godkännande. Överenskommelsen visade sig vara framgångsrik under 1996; tio framställningar överfördes till ombudsmannen för att behandlas som klagomål och fem klagomål överfördes till utskottet för framställningar för att behandlas som framställningar.

Ombudsmannens första besök hos utskottet för framställningar under 1996 ägde rum den 30 januari då han deltog i ett utskottssammanträde i Bryssel. Efter ett värdefullt utbyte av åsikter om framtida samarbete gav SÖDERMAN och Edward NEWMAN, ordförande i utskottet för framställningar, en gemensam presskonferens. Vid detta tillfälle sammanträdde SÖDERMAN även med Stig BERGLIND, direktör för Direktoratet för information i Europaparlamentet.

Utskottet för framställningar är ansvarigt för granskning av ombudsmannens årsrapport. Vidare skall utskottet utforma en rapport om den till parlamentet. Ombudsmannen överlämnade sin årsrapport för 1995 till parlamentets ordförande den 22 april och presenterade den inför utskottet för framställningar i Bryssel den 23 april. Han presenterade årsrapporten för 1995 vid ett plenarsammanträde i Europaparlamentet i Strasbourg den 20 juni 1996. Därefter följde en diskussion i parlamentet om årsrapporten och rapporten från utskottet för framställningar. Ombudsmannen gav sedan en gemensam presskonferens med NEWMAN, ordförande i utskottet för framställningar, Nuala AHERN, vice ordförande i utskottet och föredragande för utskottets rapport.

Den 25 november deltog SÖDERMAN, tillsammans med Daniela TIRELLI, administrativ assistent med ansvar för mottagandet av klagomål, i ett sammanträde med utskottet för framställningar. SÖDERMAN gav en översikt över sin arbetssituation och det planerade samarbetet med nationella ombudsmän och liknande organ. Ombudsmannens presentation efterföljdes av en livlig diskussion om såväl det senare ämnet som ett samarbete med kommissionen. Under sin vistelse i Bryssel gavs SÖDERMAN även möjlighet att sammanträda med FABRA-VALLÈS, föredragande för 1997 års budget.

Förutom besök hos utskottet för framställningar deltog SÖDERMAN, i sällskap med Kyriakos TSIRIMIAGOS, juridisk handläggare, även i ett sammanträde med utskottet för arbetsordningen, valprövning och ledamöters immunitet i Bryssel den 2 juli. Ombudsmannen informerade utskottet om sina aktiviteter.

Ombudsmannen upprätthåller också regelbunden kontakt med andra tjänster i Europaparlamentet. Den 14 februari sammanträdde han i Bryssel med Sergio GUCCIONE, generaldirektör för Direktoratet för information/presstjänst vid parlamentet. Den 15 februari deltog han i ett sammanträde med avdelningscheferna för Europaparlamentets informationskontor i medlemsstaterna och höll ett föredrag om ombudsmannainstitutionens historia och utveckling samt diskuterade former för framtida samarbete.

Medborgarnas posttjänst i Europaparlamentet återspeglar medborgarnas önskan om information om den Europeiska unionen, dess institutioner och verksamheter. Önskemål om information som har ställts ombudsmannen har hänvisats till den här posttjänsten i de fall då det har inneburit en effektivare hantering.

Den 29 maj besökte ombudsmannen, Ian HARDEN och Peter DYRBERG, de senare bägge juridiska handläggare, rättsavdelningen vid Europaparlamentet i Luxemburg och sammanträdde med Gregorio GARZÓN CLARIANA, juridisk rådgivare vid parlamentet. SÖDERMAN sammanträdde också med Monique SCHUMACHER vid Europaparlamentets informationskontor i Luxemburg samt med en grupp journalister.

4.2 EUROPEISKA KOMMISSIONEN

Den andra institutionen som ombudsmannen upprätthåller en regelbunden dialog och samarbete med är Europeiska kommissionen. De flesta klagomål som leder till en undersökning företedd av ombudsmannen gäller påstådda administrativa missförhållanden i kommissionens verksamheter. Detta är normalt eftersom kommissionen är det huvudsakliga gemenskapsorgan som fattar beslut som har en direkt inverkan på medborgarna.

Enligt artikel 155 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen kommer det an på kommissionen att säkerställa att gemenskapslagstiftningen efterlevs, särskilt i medlemsstaterna. Den kan enligt artikel 169 i fördraget föra ärenden vidare till domstolen. I egenskap av "fördragets övervakare" har kommissionen ett viktigt ansvar för att säkerställa att unionsmedborgarnas juridiska rättigheter respekteras. Medborgarna har möjlighet att framföra klagomål till kommissionen om de upplever att deras rättigheter kränks, särskilt av en medlemsstat. För att underlätta för sådana klagomål har kommissionen publicerat ett standardformulär i EGT¹.

Vid ett besök i Bryssel den 29-30 januari sammanträffade SÖDERMAN med Jean-Louis DEWOST, generaldirektör vid kommissionens rättstjänst, Erkki LIIKANEN, kommissionär, och Ranveig JACOBSSON från kommissionären Anita GRADINS kansli. SÖDERMAN och GIRAUD, generalsekreterare, besökte Bryssel återigen den 20-21 mars och sammanträffade med David WILLIAMSON, generalsekreterare för Europeiska kommissionens generalsekretariat.

Ian HARDEN, cheftjänsteman vid ombudsmannens kontor, och Vicky KLOPPENBURG, juridisk handläggare, besökte kommissionen i Bryssel den 5 november för att genomföra den första granskningen av dokument angående klagomål som rikts mot den (klagomål 132/21.9.95/AH/EN). Dokumentgranskningen föregicks av ett sammanträde med tjänstemän vid kommissionen vid vilket de senare redogjorde för kommissionens förfarande vid hantering av klagomål riktade mot kommissionen och i vilka anfördes en medlemsstats brott mot gemenskapsrätten.

Ombudsmannen och hans sekretariat samarbetar även med kommissionen i diverse verksamheter som anknyter till unionsmedborgarskapet. SÖDERMAN deltog i ett sammanträde med chefer för Europeiska kommissionens representationer i medlemsstaterna den 22-23 maj i Strasbourg, där han gav en kort presentation av sitt arbete och diskuterade framtida samarbetsformer med representationerna.

Under ett besök i Bryssel den 25-26 november besökte ombudsmannen även Spyros PAPPAS, generaldirektör för Generaldirektoratet för konsumentpolitik (GD XXIV), samt sammanträffade med DEGLAIN, delegationen för förbindelserna med

¹ EGT nr C 26/ 6 1/2/89, 89/C 26/07

Förenta staterna. Ombudsmannen höll ett föredrag om sin funktion och verksamheter.

Vid en konferens i Bryssel den 2 december representerades ombudsmannen av HARDEN. Konferensanordnare var Generaldirektoratet för konsumentpolitik (GD XXIV) i samarbete med European Employers' Federation (UNICE). Temat var "Dialog mellan företag och konsument i Europa". Huvudtalare var BONINO, kommissionär. HARDEN ledde arbetssessionen om systemet med allmänna och privata ombudsmän.

Ansvar för tillämpningen av många aspekter av gemenskapslagstiftningen faller på nationella, regionala eller nationella administratörer i medlemsstaterna. Klagomål från medborgare som anser att sådana myndigheter har kränkt deras rättigheter enligt gemenskapsrätten faller utanför ramen för ombudsmannens uppdrag, även om en unionsmedborgares rättighet berörs, till exempel rätten att röra sig fritt som garanteras i artikel 8a i EG-fördraget. I flera fall skulle sådana klagomål effektivt kunna behandlas av nationella ombudsmän eller liknande organ (som till exempel utskott för framställande) som i allt större utsträckning engageras i frågor som rör nationella administratörers tillämpning av gemenskapslagstiftningen.

För att ytterligare utveckla ett effektivt och slutet samarbetssystem för att värna om de europeiska medborgarnas rättigheter hölls ett seminarium om "gemenskapernas och de nationella institutionernas respektive funktioner vid övervakningen av tillämpningen av gemenskapslagstiftningen" i Strasbourg den 12-13 september 1996.

I seminarieprogrammet ingick värdefulla bidrag från Nuala AHERN, vice ordförande i utskottet för framställanden i Europaparlamentet, Jean-Louis DEWOST, generaldirektör för kommissionens rättstjänst, Anita GRADIN, kommissionsledamot, Hans GAMMELTOFT-HANSEN, nationell ombudsman i Danmark, Gregorio GARZÓN CLARIANA, juridisk rådgivare vid Europaparlamentets rättsavdelning, Kevin MURPHY, nationell ombudsman i Irland, Christa NICKELS, ordförande i utskottet för framställningar i tyska Bundestag, Gil Carlos RODRIGUEZ IGLESIAS, Europeiska gemenskapernas domstols ordförande, och Ursula SCHLEICHER, vice ordförande i Europaparlamentet.

Den avslutande sessionen på seminariet var ägnad åt diskussion om framtida samarbete mellan nationella ombudsmän och liknande organ och den europeiska ombudsmannen. En överenskommelse gjordes om att en flexibel samarbetsform på lika villkor skall upprättas i syfte att göra medborgarnas rättigheter enligt gemenskapslagstiftningen till en levande realitet på alla nivåer inom unionen och dess medlemsstater.

Det första steget i utvecklingen av en samarbetsprocess har varit att skapa ett nätverk som omfattar samverkande tjänstemän från varje nationell ombudsman och liknande organ och den europeiska ombudsmannen. Nätverket är avsett att främja ett fritt informationsflöde om gemenskapslagstiftningen och tillämpningen av den och göra det möjligt att överföra klagomål till det organ som bäst kan hantera dem.

Ytterligare ett seminarium för samverkande tjänstemän planeras för 1997. En viktig mekanism i samarbetet kommer att vara utvecklandet av en Internet-användargrupp för nätverket, samordnad av den europeiska ombudsmannen.

Ett seminarium arrangerades i Strasbourg i september 1996 för de nationella ombudsmännen och motsvarande organ. Arbetssammanträdena hölls i Willy Brandtsalen i Europaparlamentet.

*Jacques PELLETIER,
Frankrikes nationella ombudsman,
i diskussion med Ursula SCHLEICHER,
Europaparlamentets vice ordförande.*

*SÖDERMAN diskuterar med
Jean-Claude ECKHOUT, direktör för
Europeiska kommissionens
generalsekretariat.*

*Hans GAMMELTOFT-HANSEN, Danmarks
nationella ombudsman, redogör
för utvecklingen när det gäller hans
handläggning av klagomål rörande
tillämpningen av gemenskapslagar.
På podiet (från vänster till höger)
Kevin MURPHY, Irlands nationella
ombudsman, Marten OOSTING,
Nederländernas nationella
ombudsman, Ursula SCHLEICHER,
Europaparlamentets vice ordförande.*

Målsättningen med ombudsmannens informationskampanj under 1996 har varit att höja medvetandenivån bland de europeiska medborgarna om ombudsmannens existens och funktioner.

Informationskampanjen har haft två huvudsakliga mål. Det första har varit att informera potentiella klagande om deras rätt att klaga och hur den skall utövas. Det andra har varit att bidra till förbättringen av relationerna mellan unionen och dess medborgare genom att informera den bredare allmänheten om ombudsmannen och hans roll i arbetet med att bidra till förverkligandet av unionens utfästelse om öppna, demokratiska och ansvariga administrationsformer.

Informationskampanjen har förts genom

- publikationer, både konventionella och på Internet,
- offentliga föreläsningar och deltagande i konferenser och möten,
- intervjuer med media samt publicitet.

6.1 PUBLIKATIONER

En broschyr med titeln "Hur kan man klaga till europeiska ombudsmannen?" färdigställdes redan hösten 1995. Broschyren, som innehåller ett standardformulär för klagomål till ombudsmannen, fick stor spridning under första halvan av 1996. Den huvudsakliga målgruppen för denna första publikation var potentiella klagande. För att möta en ökad efterfrågan färdigställdes en andra utgåva våren 1996. Texten i broschyren publicerades även i Europeiska gemenskapernas officiella tidning (nr C 517, 1.6.1996) och gjordes tillgänglig via Internet, (<http://www.europarl.eu.int>).

En mindre, mera färgglad broschyr med titeln "Europeiska ombudsmannen - Frågor och svar" färdigställdes hösten 1996. Den här broschyren är avsedd för både potentiella klagande och som information till den bredare allmänheten om ombudsmannens arbete. Den första tryckningen omfattade 100 000 exemplar. På grundval av den efterfrågan som hittills råder kommer det bli nödvändigt att trycka broschyren på nytt under 1997.

"Frågor och svar" har distribuerats till alla gemenskapsinstitutioner och gemenskapsorgan i unionen, som information till såväl tjänstemän som allmänhet, till Europaparlamentets informationskontor och Europeiska kommissionen i medlems-

staterna samt till de nationella ombudsmännens och liknande organs kontor. Med hjälp av Byrån för officiella publikationer har broschyren även sänts till ett antal särskilda målgrupper som till exempel konsumentorganisationer, kammarkollegier och fackorganisationer. Ytterligare distribution till reläer och nätverk (till exempel informationskontor i Europa, Euro Info-points, europeiska dokumentationscentra, Euro-bibliotek) pågår för närvarande.

Den europeiska ombudsmannen porträtteras också i Medborgarnas Europa, ett gemensamt initiativ mellan Europaparlamentet och Europeiska kommissionen, som en del av "informationsprogrammet för medborgare i Europa".

Ombudsmannens första årsrapport presenterades vid ett plenarsammanträde i Europaparlamentet den 20 juni 1996. Rapporten distribuerades till europeiska institutioner, internationella ombudsmannainstitutioner, ombudsmän i medlemsstaterna, universitetsbibliotek, europeiska dokumentationscentra och till media. Den trycktes även i EGT och gjordes tillgänglig via Internet.

Ombudsmannen avser att fullt utnyttja de nya möjligheter till information och interaktion som erbjuds genom Internet. Dessa är emellertid ett tillägg till och inte någon ersättning för konventionella former av publicering. Fler personer har fortfarande bättre tillgång till konventionella publikationer än Internet. Information om ombudsmannen finns löpande att tillgå på Europaparlamentets webbplats. Om tillräckliga resurser ges har ombudsmannen för avsikt att skapa en separat webbplats som innehåller ett mer omfattande material, inklusive beslut, och där medborgare ges möjlighet till interaktion.

6.2 KONFERENSER OCH MÖTEN

Under sitt första hela verksamhetsår som ombudsman i Strasbourg besökte SÖDERMAN de flesta medlemsstaterna, deltog i europeiska och internationella kongresser, seminarier och möten, gav föreläsningar och höll föredrag om sin roll och sina funktioner som europeisk ombudsman. Han avlade i officiellt syfte regelbundna besök i Bryssel och Luxemburg och har för avsikt att fullfölja sin besöksrunda till andra medlemsstater genom att under 1997 besöka Danmark, Tyskland, Österrike och Portugal.

GREKLAND

Vid ett besök i Grekland den 11-12 november deltog SÖDERMAN i ett möte som anordnats av professor Anthony MAKRIDIMITRIS, Athens universitet. Bland mötestälarna fanns Alekos PAPADOPOULUS, inrikesminister, professor PAVLOPOULOS, Athens universitet, Nikos Chr. CHARALAMBOUS, kommissionär för administration i

Cypern, samt SÖDERMAN som höll ett föredrag med titeln "The institution of the Ombudsman. The control of maladministration in Greece and Europe".

En bok om inrättandet av ett ombudsmannakontor i Grekland presenterades vid tillfället och inrikesministern informerade om förslag till lagstiftning om inrättandet av ett ombudsmannaämbete i Grekland.

Vid sitt besök i Aten gavs SÖDERMAN också möjlighet att sammanträffa med Nikos KOSTITSIS vid Europaparlamentets informationskontor i Aten.

SPANIEN

SÖDERMAN besökte Spanien den 3-5 maj för att sammanträda med icke-statliga organisationer och sammanslutningar vid Europeiska kommissionens representation i Madrid. Han avlade ett besök hos Fernando Alvarez de MIRANDA, Defensor del Pueblo, och intog middag med Carlos BRU, ordförande i Europarörelsen. Han gav en presskonferens vid Europeiska kommissionens representation i Madrid och besökte Europaparlamentets informationskontor.

Vid ett besök i Spanien den 6-8 november presenterade SÖDERMAN vid Salamancas universitet en avhandling om den europeiska ombudsmannen och gav sedan en presskonferens med den regionala pressen. Under sin vistelse sammanträffade han vidare med Alvarez de MIRANDA. Han sammanträffade även med ledamöter av det parlamentariska utskottet i det spanska parlamentet. Det parlamentariska utskottet övervakar den spanska ombudsmannens, el Defensor del Pueblo, arbete.

Den 9-10 december 1996 besökte SÖDERMAN regionen Baskien efter en inbjudan från det baskiska rådet i Europarörelsen och höll en föreläsning inför rådet om den europeiska ombudsmannens funktion. Bland deltagarna märktes ett flertal parlamentsledamöter, samtliga medlemmar i det baskiska rådet i Europarörelsen, den regionala domstolens ordförande samt chefer för olika regionala media.

I Vitoria Gasteiz sammanträffade han med Lendakari ARDANZA, regional ordförande, LEIZAOLA, parlamentets ordförande, MARKIERI, tjänstgörande ombudsman i Baskien, samt CUERDA, borgmästare i Vitoria.

Alla händelser följdes noga av ett stort antal journalister från tidningar, radio och TV och rapporterades i stor omfattning av regionala och nationella media. En presskonferens anordnades vid den baskiska ombudsmannens, el Ararteko, kontor och specialintervjuer gavs till DEIA, El Correo Español-El Pueblo Vasco och El Mundo.

IRLAND

SÖDERMAN och Jean-Guy GIRAUD, generalsekreterare, besökte Irland den 4-5

Jacob SÖDERMAN med (från vänster till höger) Thorkrel Næssheim, juridisk rådgivare till Norges ombudsman och Jon Andersen, högste juridiske rådgivare till Danmarks ombudsman, under arbetssammanträdet och Europeiska ombudsmannainstitutets generalförsamling i september 1996 i Ljubljana, Slovenien.

mars. SÖDERMAN deltog i seminariet "Defending European Citizens" som anordnades gemensamt av Europarörelsen och Europaparlamentets kontor i Dublin. Vid mötet presenterade han en avhandling om "den europeiska ombudsmannens funktion".

Under sin Irlandsvistelse besökte SÖDERMAN även den irländske ombudsmannen Kevin MURPHY och Europaparlamentets informationskontor.

ITALIEN

SÖDERMAN besökte Italien mellan den 29 februari och den 3 mars. Han deltog i konferensen "La difesa civica nell' Europa delle Regioni. Diritti e cittadinanza: tutela e promozione" (Ombudsmannens funktion i regionernas Europa. Skyddet av de medborgarliga rättigheterna) vid Paduas universitet där han höll en föreläsning på temat "Europeiskt medborgarskap och medborgarliga rättigheter i Europa".

I Bologna deltog han i en konferens på temat "Möte med den europeiska ombudsmannen. En jämförelse mellan den europeiska ombudsmannen i regionernas Europa och den europeiska medlare som inrättades i Maastrichtfördraget" och höll ett föredrag om den europeiska ombudsmannens och de nationella ombudsmännens funktioner.

I Rom deltog SÖDERMAN i en konferens om "Den europeiska unionens medborgare: mot en översyn av Maastrichtfördraget" som anordnades av Demokratiska federalistiska rörelsen och Europaparlamentets representation i Italien. SÖDERMAN höll ett föredrag om den europeiska ombudsmannens funktion. Under sin

Romvistelse hade han också möjlighet att besöka Europaparlamentets informationskontor.

NEDERLÄNDERNA

SÖDERMAN avlade, tillsammans med Ilta HELKAMA, informationsansvarig hos honom, den 20-22 november ett besök i Haag och deltog i konferensen "The Information Society and Government Information in Europe" där han presenterade en avhandling om den undersökning som han själv initierat om allmän åtkomst till dokument inom EU:s institutioner och organ.

SÖDERMAN gav också en föreläsning om ombudsmannens funktion vid den nederländska nationella ombudsmannens kontor i Haag samt sammanträdde med representanter från nederländska organisationer och media vid Europaparlamentets informationskontor.

Vid sitt besök träffade SÖDERMAN även BLOM-DE KOCK VAN LEEUVEN, ombudsman i Haag.

SVERIGE

Vid ett seminarium om EG-rätt som anordnades av Kommerskollegium i Stockholm den 22 mars gav SÖDERMAN en föreläsning om den europeiska ombudsmannens funktion. Efter ett möte med Claes EKLUNDH, chefsjustitieombudsman i Sverige,

SÖDERMAN i Vitoria Gasteiz i december 1996 med den regionala ordföranden Iendakari ARDANZA (i mitten) och ledamöter från Basque Council of the European Movement. Ombudsmannen hade under besöket i Spanien med sig sin senior jurist, José MARTINEZ ARAGON (till höger).

gav han en presskonferens vid Europaparlamentets informationskontor i Stockholm.

FÖRENADE KUNGARIKET

SÖDERMAN besökte London den 27 mars och träffade där John AVERY, vice ombudsman i Förenade kungariket. Han besökte också Europeiska kommissionens representation och Europaparlamentets informationskontor i London. Under sin Londonvistelse intervjuades SÖDERMAN i TV-showen Selina Scott show och gav intervjuer till Europe Today, BBC World Service Radio samt the Law Society Gazette.

Ytterligare information om konferenser samt besök hos den europeiska ombudsmannen finns i Bilaga B, s. 109. Information om föredrag som ombudsmannen har hållit finns i Bilaga C, s. 113.

6.3 PUBLIC RELATIONS

Målsättningen med informationskampanjen gentemot media har varit att informera både potentiella klagande och allmänheten om den nya europeiska ombudsmannainstitutionen där de europeiska medborgarna erbjuds hjälp mot administrativa missförhållanden i gemenskapsinstitutioners och gemenskapsorgans verksamheter. Samtidigt har det varit nödvändigt att vidta åtgärder för att stävja falska förhoppningar som kanske endast leder till ett ökat antal klagomål som ligger utanför ämbetsområdet. Ett viktigt inslag i informationskampanjen har därför varit att förse pressen med begriplig och exakt information om ombudsmannens beslut. Därutöver har en kort artikel som beskriver ombudsmannens funktioner gjorts tillgänglig för mångfaldigande till ett stort antal facktidskrifter och andra specialtidningar med en läsekrets som skulle kunna utgöra potentiella klagande.

Presskonferenser har regelbundet anordnats i medlemsstaterna vid SÖDERMANS besök, liksom vid andra särskilda tillfällen, till exempel vid den europeiska ombudsmannens första sammanträde med utskottet för framställningar i Bryssel den 30 januari 1996, presentationen av hans första årsrapport inför parlamentet i Strasbourg den 20 juni 1996 och det seminarium som anordnades för nationella ombudsmän och liknande organ i Strasbourg den 12 september 1996.

SÖDERMAN har intervjuats av ett betydande antal journalister från olika medlemsstater. Han har också sammanträtt med ett flertal journalistgrupper och bekantat dem med sitt arbete. Han har medverkat i The European med spalter rörande sitt arbete. (Se Bilaga D, Artiklar och intervjuer, s. 115.)

BILAGA A: STATISTIK RÖRANDE OMBUDSMANNENS ARBETE UNDER 1996

A) BEHANDLADE ÄRENDEN UNDER 1996

1. SAMMANLAGT ANTAL FALL SOM BEHANDLATS 1.1.96 - 31.12.96: **1041**

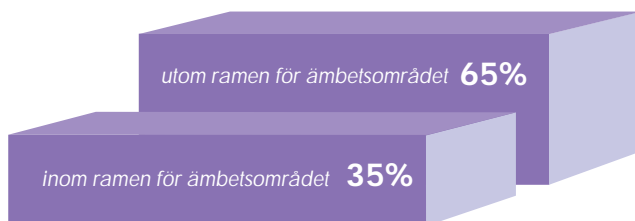
- Pågående klagomål per den 31 december 1995: **196**
- Mottagna klagomål under 1996: **842**
- Europeiska ombudsmannens egna initiativ: **3**

2. AVSLUTAD UNDERSÖKNING OM TILLÅTLIGHET/OTILLÅTLIGHET: **89%**

3. KLASSIFICERING AV KLAGOMÅLEN

a) I enlighet med den europeiska ombudsmannens ämbetsområde

- inom ramen för ämbetsområdet: **323**
- utom ramen för ämbetsområdet: **598**

b) Orsaker till att ligga utanför ämbetsområdet ¹

- den klagande är inte behörig: **5**
- klagomålet gäller inte en gemenskapsinstitution eller ett gemenskapsorgan: **542**
- rättsligt förfarande i domstolen eller förstainstansrätten: **3**
- klagomålet rör inte administrativt missförhållande : **57**

¹ Vissa klagomål avslutas på grund av två eller fler följande orsaker

c) Analys av klagomål som ligger inom ämbetsområdet

Upptagna klagomål: 254

- Påbörjade undersökningar: **207** ¹
- Grund för undersökning saknas: **47**
 - behandlas av eller har avgjorts av utskottet för framställningar: **11**
 - övrigt: **36**

Avvisade klagomål: 69 ²

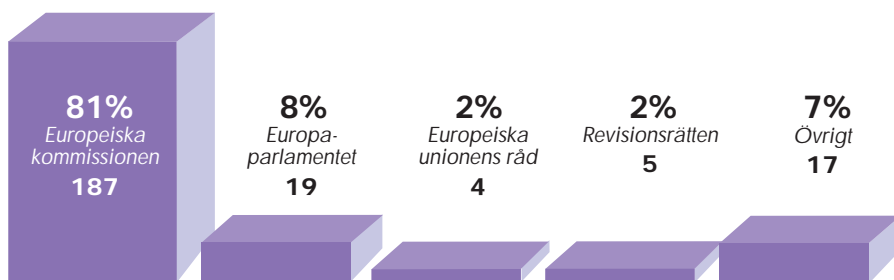
Orsaker till avvisande:

- Författare/föremål kan inte identifieras: **30**
- Tidsfristen har överskridits: **12**
- Inga föregående administrativa hänvändelser: **16**
- Interna lösningar har inte uttömts i personalärenden: **4**
- Klagomålet behandlas i eller har avgjorts i en domstol: **9**

B) PÅBÖRJADE UNDERSÖKNINGAR: 210

(207 upptagna klagomål och tre på den europeiska ombudsmannens eget initiativ)

1. INSTITUTIONER OCH ORGAN SOM ÄR FÖREMÅL FÖR UNDERSÖKNINGAR ³

Övrigt : - Domstolen: **2**

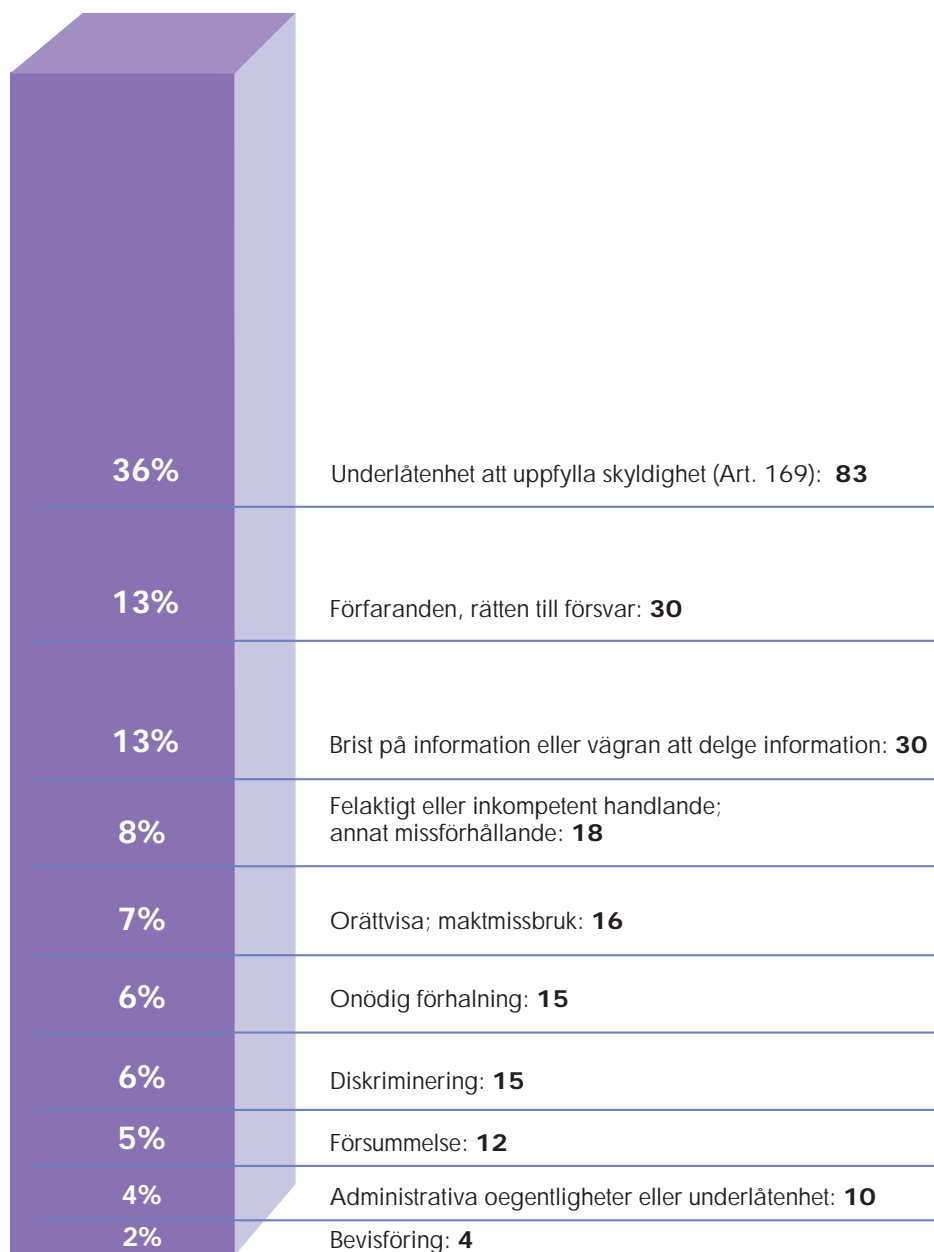
- Europeiska miljöbyrån: **2**
- Ekonomiska och sociala kommittén: **2**
- Regionkommittén: **2**
- samt övriga organ som är föremål för det egna initiativet angående allmän åtkomst till dokument: **9**

¹ Varav 39 rörande franska kärnvapenprov i Mururoa och 27 som avser Newbury Bypass (Förenade kungariket)

² Vissa klagomål avslutas på grund av två eller fler följande orsaker

³ Vissa ärenden berör två eller flera institutioner eller organ

2. TYP AV PÅSTÅTT ADMINISTRATIVT MISSFÖRHÅLLANDE¹

¹ I vissa fall påstås två typer av missförhållande

C) SAMMANLAGT ANTAL BESLUT SOM AVGÖR ETT KLAGOMÅL ELLER AVSLUTAR EN UNDERSÖKNING: 816

1. KLAGOMÅL SOM LIGGER UTANFÖR ÄMBETSOMRÅDET: 598

5 Fem av dessa klagomål har överförts till Europaparlamentet och **243** klagande har fått rådet att kontakta en annan instans:

- Nationella/regionala ombudsmän eller utskott för framställningar: **130**
- Att göra en framställning till Europaparlamentet: **42**
- Europeiska kommissionen: **43**
- Domstolen: **1**
- Revisionsrätten: **1**
- Medborgarnas posttjänst vid Europaparlamentet: **6**
- Övriga: **20**

2. KLAGOMÅL SOM LIGGER INOM ÄMBETSOMRÅDET MEN ÄR OTILLÅTNA: 69

3. KLAGOMÅL SOM LIGGER INOM ÄMBETSOMRÅDET, ÄR TILLÅTNA MEN SAKNAR GRUND FÖR UNDERSÖKNING: 47

4. UNDERSÖKNINGAR SOM AVSLUTATS MED NYLIGEN FATTAT BESLUT: 102¹ (En undersökning kan avslutas på grund av någon av följande orsaker)

¹ Varav en på eget initiativ

² 39 avser de franska kärnvapenproven i Mururoa och 27 avser Newbury Bypass (Förenade kungariket)

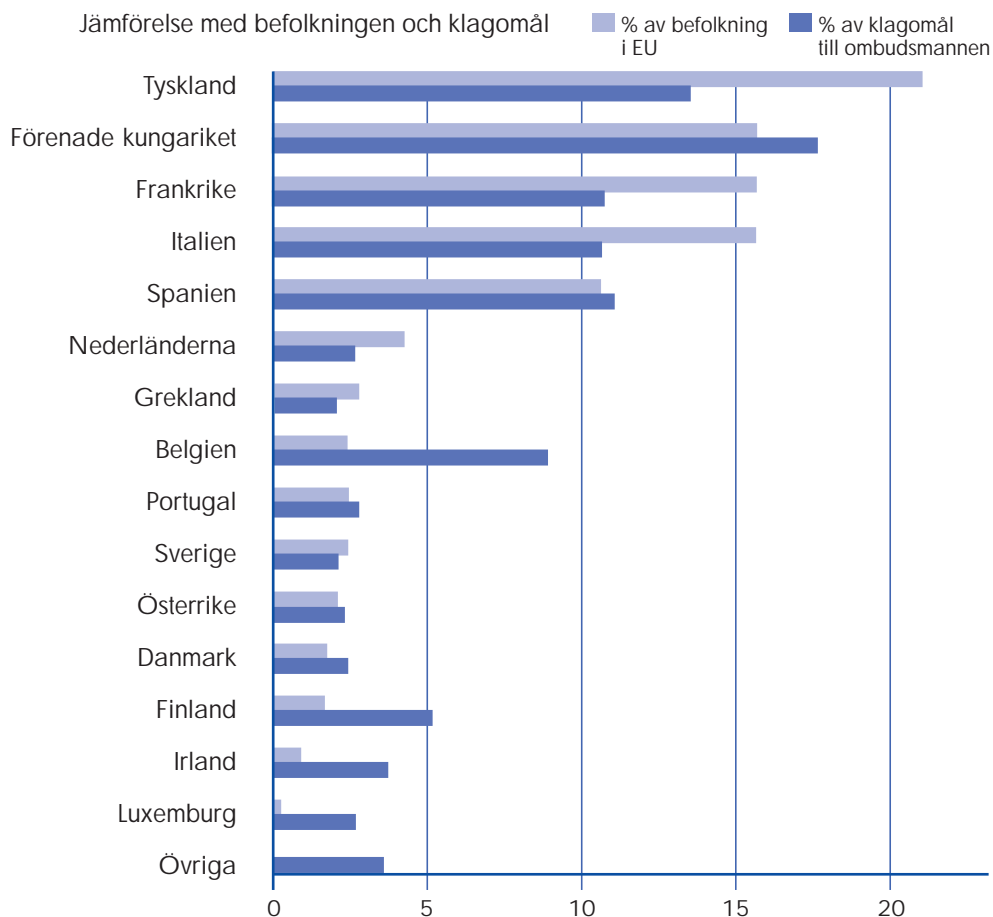
³ 27 avser Newbury Bypass (Förenade kungariket)

D) INFORMATION OM KLAGOMÅL SOM REGISTRERATS UNDER 1996 (842 KLAGOMÅL)

1. KLAGOMÅLENS URSPRUNG

- Sända direkt till den europeiska ombudsmannen: **803**
 - av enskilda medborgare: **717**
 - av företag: **40**
 - av föreningar: **46**
- Överlämnade av en ledamot av Europaparlamentet: **29**
- Framställningar som överförts till den europeiska ombudsmannen: **10**

2. KLAGOMÅLENS GEOGRAFISKA URSPRUNG

BILAGA B: KONFERENSER

KONFERENSER

Jacob SÖDERMAN deltog i den första kongressen som anordnats av det latinamerikanska förbundet för offentliga försvarare, advokater, kommissionärer och ordförande i allmänna kommissioner för mänskliga rättigheter. Kongressen anordnades av den mexikanska kommissionen för mänskliga rättigheter den 15-19 april i Queretaro, Mexiko. Andra kongressdeltagare kom från Argentina, Bolivia, Brasilien, Chile, Colombia, Costa Rica, El Salvador, Guatemala, Honduras, Nicaragua, Panama, Peru, Venezuela, Spanien och Portugal. SÖDERMAN presenterade en avhandling om "den europeiska ombudsmannens funktion i den europeiska unionen".

Det femte rundabordssamtalet med ombudsmännen i Europa, anordnat av Europarådet, ägde rum i Limassol, Cypern, den 8-10 maj 1996.

Bland mötesdeltagarna märktes över 20 ombudsmän från europeiska länder och representanter för de olika organen i den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, dvs Europadomstolen för de mänskliga rättigheterna, Europakommissionen för de mänskliga rättigheterna, utskottet för mänskliga rättigheter samt Parlamentariska församlingens utskott för mänskliga rättigheter. Den europeiska ombudsmannens kontor representerades av Kyriakos TSIRIMIAGOS, juridisk handläggare.

Tre ämnen diskuterades vid mötet: 1. Ombudsmannens funktion och hur den uppfattas av Europakonventionens organ. 2. Ombudsmännens och Europakonventionens organs bedömning av myndigheters åtgärder eller underlåtelse som negativt påverkar medborgarna och vilken inverkan detta har på deras arbete med åtgärder på regeringsnivå. 3. Ombudsmannen och åtgärder som vidtagits av andra organ i Europarådet vad avser skyddet och främjandet av mänskliga rättigheter.

Rundabordssamtalet föregicks av ett informellt möte med de europeiska ombudsmännen, anordnat av Nicos Chr. CHARALAMBOUS, kommissionär för administration i Cypern.

Jean-Guy GIRAUD, generalsekreterare vid den europeiska ombudsmannen, deltog i en konferens med titeln "Une nouvelle fonction européenne - la médiation" som anordnades av Jacques PELLETIER, ombudsman i Frankrike, i Paris den 30-31 maj.

Jacob SÖDERMAN deltog i "Working Session and General Assembly of the European Ombudsman Institute" i Ljubljana, Slovenien, den 21 september 1996. Arbetssessionens huvudtema var den avhandling som presenterades av professor Harald STOLZLECHNER och som bar titeln "Flucht aus der Kontrolle". Avhandlingen tar upp svårigheterna med att garantera ombudsmannens övervakning när delar av den offentliga sektorn privatiseras.

Konferensen anordnades på ett professionellt och frikostigt sätt av Ivan BIJAK, FN:s särskilda sändebud för Slovenien, och hans medarbetare och personal.

Ian HARDEN, chefstjänsteman hos ombudsmannen, höll ett föredrag om ombudsmannens arbete vid ett seminarium vid École Nationale d'Administration i Strasbourg den 19 september 1996.

Ian HARDEN deltog i the 17th biennial Congress of the International Federation for European Law (FIDE) i Berlin den 9-12 oktober 1996. Kongressen engagerade deltagare från flera gemenskapsinstitutioner och gemenskapsorgan, inklusive såväl Gil Carlos RODRIGUEZ IGLESIAS, domstolens ordförande, och andra domare och generaladvokater vid domstolen som akademiker och utövare inom området EG-rätt.

Kongressen granskade tre ämnen: "Nationell konstitutionell lagstiftning i förhållande till europeisk integration" (Huvudföredragande: Professor Michel FRO-MONT); "Energi och miljöskydd i ett europeiskt perspektiv" (Huvudföredragande: Professor Peter BADURA) samt "Förfaranden och sanktioner i ekonomisk administrativ lagstiftning" (Huvudföredragande: Prof. dr Koen LENAERTS, domare vid förstainstansrätten).

Jacob SÖDERMAN deltog i the VIth International Conference of the International Ombudsman Institute (IOI) i Buenos Aires, Argentina, den 20-24 oktober 1996. Temat för konferensen var "Ombudsmannen och stärkandet av medborgerliga rättigheter - det tjugonde århundradets utmaning".

Bland kongressdeltagarna märktes ledamöter av IOI och observatörer från 86 länder. Detta avspeglar upprättandet av många ombudsmannainstitutioner på senare år, särskilt i Latinamerika och Östeuropa.

Vid konferensen presenterade Sir John ROBERTSON från Nya Zeeland en avhandling om olika ombudsmannainstitutioner och framtiden för fenomenet ombudsman. Dr Leo VALLADOREZ LANZA från Honduras talade om de utmaningar som fenomenet ombudsman möter i Latinamerika. Sir Brian ELWOOD höll ett föredrag om harmonisering av den allmänna ombudsmannens verksamheter med de som hänför sig till specialiserade ombudsmän och Jacques PELLETIER från Frankrike talade om ombudsmannen som medlare.

Jacob SÖDERMAN presenterade en avhandling om "Gemenskapslagstiftningen och den europeiska ombudsmannens funktion" inför högt uppsatta regeringstjänstemän och domare vid en akademisk knuten till Försvarsministeriet. Vid arbetslunchen, som anordnades av CORI, en institution som sysslar med utrikesfrågor, diskuterade han begreppet den europeiska ombudsmannen i förhållande till Mercosur..

BESÖK HOS DEN EUROPEISKA OMBUDSMANNEN

Den turkiske ambassadören ACKZER besökte den europeiska ombudsmannen den 13 februari 1996.

Christa NICKELS, ordförande i utskottet för framställningar i tyska Bundestag, besökte den europeiska ombudsmannen den 13 februari.

Konstitutionsutskottet i det finska parlamentet besökte den europeiska ombudsmannen den 14 mars. SÖDERMAN talade om sitt uppdrag och arbete. John E. TOMLINSON, parlamentsledamot, ordförande i den tillfälliga undersökningskommittén, och Edward NEWMAN, parlamentsledamot, ordförande i utskottet för framställningar, redogjorde för respektive utskotts uppdrag och arbete.

Den finska justitiekanslern Jorma S. AALTO besökte, i sällskap med Eva-Brita BJÖRKLUND, referendarieråd, och Olli SALORANTA, konsultativ tjänsteman hos kanslern, den europeiska ombudsmannens kontor den 26 mars för att diskutera framtida samarbete.

En delegation från det mexikanska parlamentsutskottet för mänskliga rättigheter besökte Strasbourg den 24 april och satte sig in i SÖDERMANs arbete.

Anton CAÑELLAS, regional ombudsman i Katalonien, satte sig in i ombudsmannens verksamheter vid sitt besök i Strasbourg den 17-19 september 1996. CAÑELLAS sammanträffade även med José María GIL-ROBLES GIL-DELGADO, ledamot av Europaparlamentet, Edward NEWMAN, ordförande i utskottet för framställningar, Saverio BAVIERA, sekreterare i utskottet för framställningar, och katalanska ledamöter av Europaparlamentet.

Aleš BUTALA, chefsombudsman i Slovenien, besökte i sällskap med Karel ERJAVEC, kabinettchef, den europeiska ombudsmannen den 10 oktober 1996.

Ledamöter av det svenska parlamentets utredningstjänst besökte den europeiska ombudsmannens kontor den 21 oktober 1996. HARDEN gav en presentation av den europeiska ombudsmannens arbete.

BILAGA C: FULLSTÄNDIG FÖRTECKNING ÖVER TAL SOM HÅLLITS AV JACOB SÖDERMAN

EUROPEISKT MEDBORGARSKAP OCH MEDBORGERLIGA RÄTTIGHETER I EUROPA

Universitetet i Padua

29.2.1996, Padua, Italien

EUROPEISKA OMBUDSMANNEN OCH DE NATIONELLA OMBUDSMÄNNEN

Konferens "Möte med den europeiska ombudsmannen. Erfarenheter hos ombudsmannen i regionalsamhället jämfört med Europeiska ombudsmannen enligt bestämmelserna i 1992 Fördraget om Europeiska unionen"

1.3.1996, Bologna, Italien

EUROPEISKA OMBUDSMANNEN OCH UNIONSMEDBORGARSKAPET

Internationellt seminarium *"Medborgarna och Europeiska unionen mot en revision av Maastricht-fördraget"*

2.3.1996, Rom, Italien

EUROPEISKA OMBUDSMANNEN OCH UNIONSMEDBORGARSKAPET

Seminarium om medborgerliga rättigheter organiserat av Europarörelsens irländska råd

4.3.1996, Dublin, Irland

EUROPEISKA OMBUDSMANNENS ROLL

Seminarium om EG-rätten organiserat av Kommerskollegium.

22.3.1996, Stockholm, Sverige

OMBUDSMANNEN SOM ELEMENT I BEGREPPET EUROPEISKT MEDBORGARSKAP

Första kongressen inom den ibero-amerikanska federationen av offentliga försvarare, advokater, kommissionärer och ordförande i människorättskommissioner.

15-19.4.1996, Queretaro, Mexico

EUROPEISKA OMBUDSMANNENS ROLL SOM BESKYDDARE AV MEDBORGERLIGA RÄTTIGHETER INOM EUROPA

Presentation av Europeiska ombudsmannens första årsberättelse inför Europaparlamentet.

20.6.1996, Strasbourg, Frankrike

OMBUDSMANNEN OCH EUROPEISKA MEDBORGARSKAPET

Internationella ombudsmannainstitutets sjätte internationella kongress

"Ombudsmannen och stärkandet av medborgerliga rättigheter - en utmaning för det tjugoförsta århundradet "

20-24.10.1996, Buenos Aires, Argentina

EUROPEISKA OMBUDSMANNEN OCH SYSTEMET FÖR RÄTTSLIGT SKYDD AV MEDBORGERLIGA RÄTTIGHETER

Universitetet i Salamanca

7.11.1996, Salamanca, Spanien

OMBUDSMAN. METODER FÖR KONTROLL AV ADMINISTRATIVA MISSFÖRHÅLLANDEN I GREKLAND OCH I EUROPA

Universitetet i Aten

11.11.1996, Aten, Grekland

MEDBORGARNAS RÄTT TILL INFORMATION

Konferens Informationssamhället och regeringsinformation i Europa "

21-22.11.1996, Haag, Nederländerna

EUROPEISKA OMBUDSMANNENS ROLL OCH EUROPEISKA MEDBORGARSKAPET

Europarörelsens baskiska råd

9.12.1996, Vitoria, Spanien

BILAGA D: ARTIKLAR OCH INTERVJUER

SÖDERMANS BIDRAG TILL "THE EUROPEAN"

The friendly face of public service

januari 1996

Ombudsman finds voter misgivings

februari 1996

Public rights in pursuit of truth

mars 1996

The road to rights is paved with laws

maj 1996

Making headlines is no substitute for action

juni 1996

Dinosaurs are jealously guarding their nests

augusti 1996

The Union needs a dose of glasnost

oktober 1996

MÖTEN MED JOURNALISTGRUPPER

En grupp om tolv journalister, som har specialiserat sig på europeiska frågor, från Centre Universitaire d'Enseignement du Journalisme, CUEJ, i Strasbourg besökte den europeiska ombudsmannen den 21 februari och skaffade sig närmare kännedom om hans ämbetsroll.

En grupp om 16 svenska journalister besökte den europeiska ombudsmannen den 13 mars och satte sig in i hans uppdrag och verksamheter.

SÖDERMAN höll ett föredrag om sitt uppdrag och kontorets funktion inför en grupp om 30 journalister vid en middag med National Union of Journalists den 10 september 1996 i Bryssel.

En grupp om 13 journalister sammanträffade med SÖDERMAN vid sitt besök i Strasbourg den 12 november. Besöket anordnades av Turku School of Economics and Business Administration.

En grupp om tio journalister från European Journalists Association sammanträffade med den europeiska ombudsmannen den 11 december 1996 och skaffade sig närmare kännedom om hans i hans roll och funktioner.

En grupp om 14 journalister som är medlemmar i Nordisk Journalistcenter sammanträffade med SÖDERMAN vid sitt besök i Strasbourg den 11 december 1996.

ARTIKLAR OCH INTERVJUER I MEDIA

Le Figaro: Un médiateur dans le jungle bureaucratique - Jacob Söderman, un Finlandais de 57 ans, aura la rude tâche de résoudre les différends opposant des particuliers à l'administration communautaire (2.1.1996)

Helsingin Sanomat (11.1.1996)

La Croix: La création d'un Médiateur européen (12.1.1996)

Agence France Presse (17.1.1996)

Aamulehti (22.1.1996)

Helsingin Sanomat: Satoja turhia valituksia EU:n oikeusasiamiehelle (31.1.1996)

Demari: Söderman ottanut vastaan liki 300 valitusta - EU-oikeusasiamiehen tehtäviä ei tunnetta (31.1.1996)

Europe 7 jours: Médiateur européen: six mois d'arbitrage (12 February 1996)

Associated Press (13.2.1996)

Financial Times: Britons top complaints to EU-Ombudsman. Britons take troubles to EU ombudsman (23.2.1996)

Lakimiesuutiset: EU:n oikeusasiamies Jacob Söderman: Kanteluita on tullut paljon (February 1996)

Europees Parlement: Ombu(d)sje komt zo (February 1996)

Tribuna del Parlamento europeo: El Defensor del Pueblo europeo recibe 380 reclamaciones en cuatro meses (February 96)

La Repubblica, Bologna: Il difensore civico della comunità. Mr. Soderman ci difende dall'Europa (1.3.1996)

Irish Times: Greater co-operation urged between the European and Irish Ombudsmen. Office caters for all EU residents (5.3.1996)

Hungarian TV (11.3.1996)

Kangaroo Group Newsletter: The European Ombudsman - an important part of the Citizens' Europe. Le médiateur européen - un élément important pour l'Europe des citoyens (March 1996)

Keskisuomalainen: Söderman arvioi Euroopan Unionin avoimuuden lisääntyneen nopeasti (10.3.1996)

Dagens Industri (13.3.1996)

Here & There/EP News: Ombudsman defending EU citizens' rights (11-15.3.1996)

Dagens Nyheter: EU's klagomur i Finland (22.3.1996)

Svenska Dagbladet: Britterna klagar mest (22.3.1996)

France 3/Rédaction européenne: EUROPEOS: "Le citoyen face à l'Union européenne" (26.3.1996)

BBC/Europe (27.3.1996)

Selina Scott Show (27.3.1996)

Hufvudstadsbladet (29.3.1996)

Tribune pour l'Europe: L'Ombudsman nouveau est arrivé ! (March 1996)

Euro-op: Le droit de petition. le Médiateur européen (Hiver 1996)

Expresso: Despachantes portuguesas ven-
cem na Europa (13.4.1996)

La Jornada: Se reunirán 30 ombudsmen de
América y Europa en Querétaro (14.4.1996)

Les Petites Affiches: Un nouvel instrument
de démocratisation des institutions de l'Union:
Le Médiateur européen (22.4.1996)

Spanish Radio 5: "Objetivo Europa"
(29.4.1996)

The Cyprus Weekly: Europe's Ombudsman
to discuss Cyprus. Top jurists in Limassol
(3-9.5.1996)

ABC: "Todas las Administraciones del mundo
necesitan alguien que las supervise" -
Declaraciones a ABC del Defensor del Pueblo
Europeo (4.5.1996)

El Mundo: El Defensor del Pueblo resolvió
cuatro casos desde julio de 1995 (4.5.1996)

Pohjolan Sanomat: Kielten kautta pääsee
kulttuuriin (19.5.1996)

ORF/Austrian TV (22.5.1996)

Dernières Nouvelles d'Alsace: Europe:
le double jeu du médiateur (25.5.1996)

Luxemburger Wort: 80 Prozent der
Beamtstandungen gegen EU-Organen sind
unzulässig - Noch keine Beschwerde eines
Luxemburgers (30.5.1996)

Tageblatt: Europas Ombudsman in Luxemburg.
Beschwerden gegen die EU (30.5.1996)

Letzeburger Journal: Europäischer
Bürgerbeauftragter auf Arbeitsbesuch in
Luxemburg: Hunderte von Missständen seit
Amtsantritt des Ombudsmanns Beklagt -
Zahlreiche Beschwerden über angeblichen
Mangel an Transparenz (30.5.1996)

Le Republicain Lorrain: Le médiateur
européen en visite à Luxembourg (30.5.1996)

**El Ciervo, revista mensual de pensa-
miento y cultura:** El papel del Defensor del
Pueblo europeo (May 1996)

Europa van Morgen: Hoe kan bij de
Europese Ombudsman een klacht worden
ingediend ? (5.6.1996)

European Voice: EU's King Solomon warms
to role of citizens' champion (6-12.6.1996)

Italia Oggi: Mediatore - Sotto la lente tutti gli
abusi comunitari (14.6.1996)

Europaregionali: Mediatore europeo,
garanzia di trasparenza (14.6.1996)

Iltaalehti: "Arvostelun kohteena oleminen
kuuluu asiaan" - Jacob Söderman turhien
valitusten postilaatikko (15.6.1996)

SWF (17.6.1996)

BBC (18.6.1996)

YLE/TV news (Finnish and Swedish sections)
(18.6.1996)

BBC/Radio (19.6.1996)

SWF/TV (19.6.1996)

Europa Forum: Post für den Ombudsmann -
Erster Tätigkeitsbericht des Europäischen
Bürgerbeauftragten (17.-21.6.1996)

ABC: El Defensor defendido (21.6.1996)

Europa 24 Ore: Il mediatore presenta il
bilancio e dà le istruzioni per le denunce
(21.6.1996)

Berlinske Tidende: Ombudsmand må
afvise de fleste klager (21.6.1996)

Europe: EP/Ombudsman (22.6.1996)

To BHMA Το νέο όργανο για τα παράπονά
σας – Ο Διαμεσολαβητής σας περιμένει
(23.6.1996)

Helsingin Sanomat: Söderman moittii
EU:ta tulkkien valinnasta (25.6.1996)

Europe: EU/Citizens' Europe: First report
by Ombudsman details complaints received
and follow-up action and reports on
the initiative on transparency concerned
Parliament, the Court of Justice and the Court
of Auditors (26.6.1996)

Europe: EU/Citizens' Europe: Parliament welcomes first report on activities of European Ombudsman and asks all institutions to cooperate with him - for a computer link with citizens (26.6.1996)

Demari: Jacob Södermanin mielestä ihmiset ansaitsevat hyvän hallinnon - Kantelun käsittely on kestävyysurheilua (26.6.1996)

INC - Hebdomadaire de l'Institut National de la Consommation: Médiation - Le médiateur européen (28.6.1996)

Deutsche Tagepost: Anwalt für die Bürger Europas - Der Bürgerbeauftragte des Strassburger Parlaments legt seinen Jahresbericht vor (29.6.1996)

Tribune pour l'Europe: Le Médiateur en place (June 1996)

"Ευρωπαϊκό Κοινοδούλιο", Η ετήσια έκθεση του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή, Ιούνιος 1996.

Europa Oggi: Bilancio dell'attività del Mediatore (June 1996)

Europees Parlement: Klagen staat vrij (June 1996)

Tribuna del Parlamento europeo: El Defensor del Pueblo - en breve (June 1996)

Tribuna da Europa: Provedor de Justiça europeu recebe 537 queixas em seis meses (June 1996)

Which: New Euro Ombudsman (June 1996)

Nytt fra Europa: Ombudsmannen i arbejde (June 1996)

Europa information från industriförbundet: Hur klaga hos ombudsmannen (June 1996)

Gaceta Juridica de la CE: Cronica de legislation, I. Derecho Comunitario - ¿Cómo se presenta una reclamación al Defensor del Pueblo europeo? (June 1996)

Svenska Dagbladet: Offettligheten utreds i EU (3.7.1996)

Dagens politik: EU:s ombudsman efterlyser öppenhet (3.7.1996)

Hufvudstadsbladet: Söderman backar upp öppenhet (editorial) ; Söderman tar strid för öppenhet i EU (3.7.1996)

Helsingin Sanomat: Söderman patistaa avoimuutta unioniin (4.7.1996)

Demari: Söderman ajaa avoimuutta EU:hun (3.7.1996)

Turun Sanomat: Suomalaisille suitsutusta europarlamentissa - Euroopan ensimmäinen oikeusasiamies Jacob Söderman ajaa avoimuutta (3.7.1996)

Keskisuomalainen: Hallinnon julkisuutta lisättävä EU:ssa (editorial) (5.7.1996)

Helsingin Sanomat: Avoimuus avain EU:n hyväksyntään (editorial) (7.7.1996)

Commission en direct: Ombudsman's first report (11.-17.7.1996)

Helsingin Sanomat (15.7.1996)

Aachener Zeitung: EU sammelt Klagen. Simone Veil leitet Gruppe - Ombudsman (19.7.1996)

Kauppaalehti: Jacob Söderman rakentaa toimivaa toimistoa - EU:n oikeusasiamiehellä pieni mutta tehokas henkilökunta. Oikeusasiamies Jacob Söderman ajaa avoimuutta EU:n hallintoon (30.7.1996)

European Voice: EU complaints procedure set to be reviewed (1-7.8.1996)

Ilta-Sanomat: EU-ehdokkaat: Jacob Söderman on paras - Ahtisaaren toiminta saa heikoimmat arvosanat (26.8.1996)

Broadcasters: TV series on EU (August 1996)

Sigma (10.9.1996)

Alsace: Les lenteurs de l'Europe - Les plaintes enregistrées par le Médiateur concernant surtout les délais administratifs (12.9.1996)

Dernières Nouvelles d'Alsace: Comment s'adresser au Médiateur européen? (13.7.1996)

Europe: Médiateur: Promouvoir la coopération entre les médiateurs nationaux et européen (14.9.1996)

Hufvudstadsbladet: Medborgarnas klagarätt i EU utreds (15.9.1996)

Radio Malte (16.9.1996)

YLE/Radio (16.9.1996)

The European: It's your right to complain (19.25.9.1996)

Focus Magazine: Le Médiateur Européen (September 1996)

Mittelbadische Presse: Der EU-Bürgerbeauftragte sorgt sich um die Nöte der Europäer - Vom guten Willen der Länder abhängig (2.-3.10.1996)

Irish Times: Complaints to the Ombudsman - Statiscopo (14.10.1996)

Mons Berinage/Belgian regional TV (15.10.1996)

Europe: EU/Nuclear energy: European Ombudsman states Commission did not handle the question of French tests in Mururoa badly (21-22.10.1996)

"ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ" – Κακοδιοίκηση και πώς μπορεί να ελεγχθεί (5.11.1996)

"ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ" – Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής (7.11.1996)

La Gaceta Regional: Visita - Jacob Soderman pronunció ayer una conferencia en la Universidad. España, tercera nación que más quejas remite al Defensor del Pueblo de la UE (8.11.1996)

El Adelanto: España, tercer país en reclamaciones - Söderman solicita una mayor transparencia de la administración europea (8.11.1996)

Tribula de Salamanca: España, tercer país que más se queja ante el Defensor del Pueblo de la UE - El ninés Jacob Soderman inauguró el VI Curso del Derecho Comunitario (8.11.1996)

Diario de Burgos: Soderman pide más transparencia a la administración de la UE (8.11.1996)

El Pais: El Defensor del Pueblo europeo sólo ha resuelto once recursos este año (9.11.1996)

"ΕΞΠΡΕΣ" – Ο "Ombudsman" Jacob SÖDERMAN στην ΑΘΗΝΑ – Προστασία από τις ... βλαβερές συνέπειες της κακοδιοίκησης(10.11.1996)

Expansión: Contra la euroburocracia (9.11.1996)

"ΑΥΡΙΑΝΗ" – Τέρμα οι αυθαιρεσίες σε βάρος του πολίτη (12.11.1996)

"ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ" – Οι Δημόσιες Υπηρεσίες περνάνε από εξετάσεις (12.11.1996)

"ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" – Έλεγχος στη Δημόσια Διοίκηση (12.11.1996)

"ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ" – Με εξουσίες ο Συνήγορος του πολίτη (12.11.1996)

HAUS, Hallinnon kehittämiskeskusten asiakaslehti: Oikeusasiamies Jacob Söderman valvoo EU:n hallintoa (28.11.1996)

Panorama: How to complain to the european ombudsman (25.11. - 1.12.1996)

Strasbourg Magazine: Un médiateur européen à Strasbourg (November 1996)

Europ-News: The European Ombudsman - for the European citizens (leader), The European Ombudsman - Closeness to European citizen and transparency top priorities (3/1996)

Forum: Das Petitionsrecht - Der Bürgerbeauftragte (3/1996)

Rakennepoliitikka - Strukturpolitik: Miten kannella Euroopan oikeusasiamiehelle (3/1996)

Kulutajauutiset: Kuinka kannella Euroopan oikeusasiamiehelle ? - Hur man klagar till den europeiska ombudsmannen ? (3/1996)

Advokaatti: Euroopan oikeusasiamies purkaa kansalaisten paineita (3/1996)

Europa, Danish newspaper (4.12.1996)

El Mundo: Söderman visita Euskadi invitado por el Consejo del Movimiento Europeo - El defensor del pueblo europeo pide a la UE garantías de mayor "transparencia" - Reclama que facilite a los ciudadanos el acceso a la documentación (10.12.1996)

El Correo Español - El Pueblo Vasco: El protector europeo "del público" - El finlandés Jacob Söderman, Defensor del Pueblo Europeo, cree que los pequeños países "tienen tanta voz como los grandes" (10.12.1996)

DEIA: "Trabajo para mostrar la cara humana de Europa" - He elaborado un documento para recomendar a los órganos comunitarios su permiso al acceso público de documentos (10.12.1996)

BILAGA E: UTGIFTER

I artikel 12 i den europeiska ombudsmannens stadga föreskrivs att ombudsmannens budget skall utgöra bilaga till avsnitt I (Europaparlamentet) i Europeiska gemenskapernas allmänna budget.

Den europeiska ombudsmannens budget för 1996 var en övergångsbudget. I synnerhet tillgodosågs de flesta administrativa behoven av Europaparlamentet och betalades från dess budget. Avdelning 2 i ombudsmannens budget för 1996 bestod av ett odifferentierat anslag för löpande administrativa utgifter.

Löner, traktamenten och andra kostnader i samband med anställning ingår i Avdelning 1 i budgeten. Avdelning 1 omfattar också kostnader för resor i tjänsten.

Ombudsmannens personalstyrka uppgick i början av 1996 till tio personer. En tilläggs- och ändringsbudget tillät ytterligare tre tjänster, vilket ledde till att en plan med 13 tjänster upprättades. Alla tjänster i ombudsmannens budget är tillfälliga.

De preliminära anslagen för 1996 uppgick till totalt 1 200 000 ecu. Ytterligare anslag om 331 000 ecu bemyndigades under året i en tilläggs- och ändringsbudget och genom en överföring från Europaparlamentets budget. Således uppgick det slutliga anslaget under 1996 till 1 531 000 ecu.

I följande tabell visas faktiska utgifter under 1996 uttryckt i tilldelade disponibla anslag.

Kapitel	Rubrik	ECU
10	Institutionsledamöter	286 941,93
11	Personal i aktiv tjänst	867 055,76
	Avdelning 1 Totalt	1 153 997,69
23	Löpande administrativa utgifter	115 261,54
	Avdelning 2 Totalt	115 261,54
	Totalt	1 269 259,23

I 1997 års budget, som upprättades under 1996, garanteras en större öppenhet i och med att hela kostnaden för ombudsmannens arbete framgår. I 1997 års budget tilläts upprättandet av en plan med 16 tjänster vilket motsvarar en ökning med tre tjänster från den reviderade planen för 1996.

De totala anslagen för 1997 är 2 581 819 ecu. Avdelning 1 (Löner, traktamenten och andra kostnader i samband med anställning) uppgår till 1 815 819 ecu. Avdelning 2 (Lokaler, utrustning och diverse driftskostnader) uppgår till 764 000 ecu.

BILAGA F: EUROPEISKA OMBUDSMANNENS PERSONAL

Den europeiska ombudsmannen omgiven av sina medarbetare i Strasbourg, april 1997.

I slutet av 1996 bestod den europeiska ombudsmannens sekretariat av förvaltningsdirektör, en senior jurist, tre jurister, en press attaché, tre assistenter och fyra sekreterare.

Under året förekom det ett antal personalförändringar.

Jean-Guy GIRAUD, generalsekreterare, som hade gjort det förberedande arbetet med att upprätta den europeiska ombudsmannens kontor i Strasbourg och deltagit i uppbyggnaden av institutionen, återgick till Europaparlamentet från och med den 1 juni 1996.

Från och med samma datum utnämndes Ian HARDEN, som då var senior jurist, till förvaltningsdirektör hos Europeiska ombudsmannen.

Elena FIERRO tjänstgjorde som jurist vid sekretariatet från oktober 1995 till den 1 april 1996. Från och med det datumet tillträdde Ian HARDEN en tjänst som senior jurist.

Vicky KLOPPENBURG tillträdde en tjänst som jurist den 1 juni 1996.

Peter DYRBERG, senior jurist sedan den 1 januari 1996, återgick den 1 september 1996 till Europaparlamentets rättsavdelning.

Kyriakos TSIRIMIAGOS, jurist sedan den 1 januari 1996, återgick till Europeiska kommissionen den 16 september 1996.

Benita BROMS tillträdde en tjänst som jurist den 1 november 1996 och Panayotis THANOU tillträdde en tjänst som assistent samma dag.

José MARTINEZ ARAGON tillträdde en tjänst som senior jurist den 16 november 1996.

Katja HEEDE anställdes som tillfällig jurist från och med den 1 oktober 1996 till och med den 14 februari 1997

EUROPEISKA OMBUDSMANNEN

Jacob SÖDERMAN

EUROPEISKA OMBUDSMANNENS SEKRETARIAT

Ian HARDEN

Förvaltningsdirektör

Tel. 00 33 3 88 17 2384

José MARTINEZ ARAGON

Senior jurist (från 16.11.1996)

Tel. 00 33 3 88 17 2401

Benita BROMS

Jurist (från 1.11.1996)

Tel. 0033 3 88 17 2423

Daniela TIRELLI

Assistent

Tel. 0033 3 88 17 2402

Panayotis THANOU

Assistant (från 1.11.1996)

Tel. 0033 3 88 17 2403

Ursula GARDERET

Sekreterare (från 1.2.1997)

Bryssel filialen - EAS/103

Tel. 0032 2 284 2180

Murielle RICHARDSON

Sekreterare

Tel. 0033 3 88 17 2388

Patrick SCHMITT

Vaktmästare (från 1.2.1997)

Tel. 0033 3 88 17 7093

Peter DYRBERG

Senior jurist (från 17.2.97)

Bryssel filialen - EAS/104

Tel. 0032 2 284 2003

Fax 0032 2 284 4914

Vicky KLOPPENBURG

Jurist (från 1.6.1996)

Tel. 00 33 3 88 17 2383

Ilta HELKAMA

Press attaché

Tel. 0033 3 88 17 2398

Francesca MANCINI

Assistent

Tel. 0033 3 88 17 2385

Nathalie CHRISTMANN

Europ. ombudsmannens sekreterare

Tel. 0033 3 88 17 2383

Anna RUSCITTI

Sekreterare

Tel. 0033 3 88 17 2393

Isabelle FOUCAUD

Sekreterare

Tel. 0033 3 88 17 2391

ADRESS:

1, av. du Président Robert Schuman
B.P. 403
F - 67001 Strasbourg Cedex

TEL.:

0033 3 88 17 2313
0033 3 88 17 2383

FAX

0033 3 88 17 90 62

INTERNET:

<http://www.europarl.eu.int>

Pris (exkl. moms) i Luxemburg: ECU 20

ISBN 92-823-1018-3

BYRÅN FÖR EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS
OFFICIELLA PUBLIKATIONER

L-2985 Luxembourg

9 789282 310182 >